Loveswept

Roman de dragoste

Lori Copeland

Gustul tentației

LORI COPELAND

Gustul tentaţiei

Traducere de Ani Florea

A Taste of Temptation
by Lori Copeland

© Copyright 1992 by Lori Copeland

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii ***VICTORIA*.**

© Copyright grafică Editura **MIRON.**

Editura: **VICTORIA**
1993

Capitolul 1

Toată lumea ştia: Taylor McQuaid era uşuratic.

Însăşi prezenţa lui o făcea pe Annie Malone să nu se simtă în apele ei. Avea o neîncredere instinctivă faţă de un asemenea tip. De ce a trebuit ca dintre toţi bărbaţii din Colorado Springs, să-i nimerească tocmai pe unui ca el? îşi încrucişa braţele şi îşi aşteptă soarta, cu un tel în mână.

Annie ştia să gătească. Învăţase noţiunile de bază la o vârstă fragedă, în timp ce mama ei lucrase ca să le poată întreţine pe amândouă. Ca adolescentă, Annie ţinuse curat apartamentul lor şi pregătise masa.

Dorise să înveţe să gătească unele mâncăruri internaţionale, aşa încât se înscrisese la un curs seral care se intitula „Mâncarea, expresia universală a dragostei”, care se ţinea de două ori, între semestrele universitare. Denumirea era cam căutată, după părerea ei, dar descrierea cursului îi trezise interesul: „Pentru începători şi experimentaţi, preparaţi deliciul gurmanzilor inspirându-vă din culturi apropiate şi îndepărtate. Creaţi propria dumneavoastră capodoperă”.

Prima seară a lui Annie la Colegiul de artă culinară creatoare al domnişoarei Le Beau era deja sortită să fie un dezastru.

Grupul mare era format dintr-o amestecătură de studenţi, femeile fiind strânse într-o parte a uriaşei bucătării profesioniste, iar bărbaţii în cealaltă. Domnişoara Le Beau anunţase că, după ce a citit biografiile depuse odată cu cererea de admitere a cursanţilor, a împărţit clasa pe perechi,

combinându-l pe fiecare începător cu un bucătar experimentat. Ea explicase că studiul pe perechi este inovator şi eficient pentru toţi. Apoi, domnişoara Le Beau a dat citire primei perechi: Taylor McQuaid şi Annie Malone.

De obicei, situaţiile noi îi trezeau entuziasmul dar, în seara aceasta, Annie simţea că fusese prinsă în cursă. Îşi afişă pe faţă un zâmbet curajos, dar încruntarea dintre sprâncene îi dezvăluia decepţia. Cu coada ochiului, îl spiona pe Taylor McQuaid.

El stătea lângă doi colegi, fiind mai înalt cu un cap decât ei; cei doi se sprijineau de tejghele, de o parte şi de alta. Din când în când, ea arunca o privire spre acel trio. Chipurile prietenilor săi erau frumoase, de parcă ar fi fost de la Hollywood, dar ea aprecie cu părere de rău că Taylor arăta şi mai bine. Părea că experienţa îi cizelase caracterul pe faţă. Dar Annie îşi reaminti că aspectul poate induce în eroare.

Ţinuta lui reflecta mândrie, ba, mai mult chiar, o aroganţă abia mascată, pe care o găsea supărătoare. Exasperată, Annie se plimba prin cameră, controlând instrumentele de lucru.

Înainte de a-şi da prea bine seama, îşi închipui în mintea ei imaginea lui Taylor McQuaid; cu umerii lui laţi, atingându-i pe ai ei în timp ce lucrau alături, în locul lor strâmt, şi o trecu un fior involuntar de excitaţie. Oftă, dând vina pe ea însăşi, la gândul că va fi strivită de eul colosal al lui Taylor.

De ce nu a cerut ea oare, imediat, să facă pereche cu altcineva? Ai zice că, la douăzeci şi şase de ani, o femeie se poate apăra singură.

Annie era furioasă şi îşi freca ceafa. Apoi, trebui să recunoască cinstit, bărbatul, nu-i făcuse niciodată vreun rău, astfel încât a-l refuza ca partener la gătit ar fi părut nu numai nepoliticos, dar şi absurd. Nu se putea retrage acum.

Vocea domnişoarei Le Beau se auzi peste glasurile tuturor:

— In seara asta, gătim în stil italian – pui cu parmezan. Am pregătit o reţetă, dar nu vă ignoraţi instinctele. Acesta nu e un curs la care trebuie să mergem toţi pe aceeaşi cărare culinară bătătorită. Ridică din umeri. Experimentaţi. Exprimaţi-vă. Vocea îi deveni blândă. Amintiţi-vă calea proverbială spre inima bărbatului... Râsete. Va fi, continuă ea, o provocare a minţii şi inteligenţei, pentru că – făcu o pauză pentru efect dramatic – la sfârşitul cursului de două săptămâni, patru dintre voi, din această grupă, veţi fi aleşi pentru a vă prezenta capodopera originală la o serbare de binefacere din Vai!. Reţetele câştigătoare vor fi publicate în revista Bucătăria creatoare şi vor participa la un concurs naţional. Marele premiu: o vacanţă în doi la Paris, cu toate cheltuielile plătite.

Un murmur de aprobare se auzi printre cei douăzeci de studenţi.

— Deci... creaţi ceva minunat. Succes şi poftă bună!

Privirea lui Taylor cercetă chipurile din jur. O văzuse pe Annie Malone cu un grup de prieteni în câteva localuri, vinerea după-amiază, dar nu se cunoşteau. Ceva din comportarea ei îi sugerase totdeauna că prietenele ei o trăgeau după ele mai mult fără voia sa. După câte îşi amintea, era frumoasă, dar atitudinea ei îi păruse totdeauna

oarecum distantă. Întâlnise destule femei atrăgătoare în cei treizeci şi trei de ani ai săi şi le prefera pe cele prietenoase.

Prin mulţimea de persoane care se grăbeau în toate direcţiile, Taylor o văzu pe Annie cu telul în mână îndreptându-se spre el. O roşeaţă îi sublinia tenul ca de fildeş, iar părul castaniu, lung până la umeri, strâns într-o coafură clasică, îi scotea în evidenţă faţa în formă de inimă. Ochii distanţaţi, verzi, ca izvoarele leneşe, îi urmăreau, iar buzele ei pline făceau să-i piară din cap orice gânduri despre puiul cu parmezan.

—Trebuie să fii Annie. Băieţii mi-au spus să aştept o brunetă superbă.

Un zâmbet îi apăru în colţul gurii în timp ce făcea ultimii câţiva paşi, cu mâna întinsă:

— Taylor McQuaid.

—Ann Malone.

Ea îi încuraja doar pe prieteni să-i spună Annie. Dar zâmbetul lui Taylor nu se şterse în timp ce strânsoarea lui fermă îi cuprinse mâna în întregime. E blând, se gândi ea, foarte blând.

—Ei – Taylor se uită la telul din mâna ei stângă – hai să vedem ce putem face cu puiul ăla.

Se duseră la locul lor de lucru, unde Annie luă cartonul cu reţeta de pe tejgheaua cu placă de plastic, în timp ce Taylor sorta ingredientele împachetate, adunate pentru ei într-o cutie de carton.

Annie îi dădu lui reţeta şi începu să despacheteze legumele.

—Se pare că avem tot ce ne trebuie, spuse ea.

Taylor ridică ochii de pe reţetă.

—Ştii să găteşti?

— Tu nu ştii?

Ea se ocupa cu aranjarea ingredientelor pe tejghea.

El îşi descheie cămaşa la manşete şi începu să-şi suflece mânecile.

— Păi, pentru asta m-am înscris la curs.

— Ca să înveţi?

Ea îşi retrase privirea de la braţele lui puternice, bronzate, luă o tigaie de pe stelajul de sus şi aprinse ochiul cel mai mare de la aragaz.

— Aşa faci totdeauna?

— Adică, ce? Mâinile i se opriră în timp ce îl privea.

— Răspunzi la o întrebare cu altă întrebare?

— Aşa am făcut?

El se "aplecă şi o privi direct în ochi, iar ea uită să mai respire. O speria văzând cât de aproape era faţa lui de a ei. Putea vedea petele mici pale din ochii iui de un albastru închis. Brusc, i se înmuiară genunchii.

In şoaptă el spuse:

— Asta faci şi acum.

Ea se uită în altă parte.

— A, îmi pare rău.

Încercă să inspire adânc, dar simţi că nu poate, de parcă o greutate o apăsa pe piept.

— De fapt, m-am plictisit să tot mănânc mereu la restaurant. Iar un curs de două săptămâni nu e o treabă prea solicitantă. Luă unul din şorţurile mari albe de bucătar, îl îmbrăcă peste cap şi şi-l legă la spate. Cred că mi-ar plăcea să fac bucătărie – în plus, e cam obositor să-ţi alegi mâncărurile în secţia de alimente congelate.

Ea dădu din cap. De ce oare un bărbat sexy

arată încă şi mai sexy într-un şorţ de bucătar? se întrebă ea.

— Acum ştim amândoi că eu sunt începătorul; tu trebuie să fii bucătăreasa experimentată.

Ii dădu al doilea şorţ.

Ea ridică din umeri.

— Mă descurc.

Îşi trecu şortul peste cap, iar el îi apucă bridele de ia spate înaintea ei. Încercă să ignore senzaţia degetelor lui care îi făceau lent modul la spate, dar îi trecu un fior pe şira spinării.

— Găteşti pentru o singură persoană?

Privirea iui se îndreptă, peste umărul ei, spre mâna ei stângă, fără verighetă.

Ea privi în lături. Aşadar, domnule Blându, nu ţi-a trebuit mult timp ca să mă studiezi: singură, mai mult ca sigur disponibilă. Ei bine, ai dat de o femeie care nu-ţi va oferi toate răspunsurile.

— Uneori şi pentru doi, făcu ea cu indiferenţă, dorindu-şi ca bătăile inimii să-i revină ia normal.

— Bine. Dat fiind că ştii mai multe decât mine, ce-ar fi să împărţi sarcinile şi să-mi spui ce să fac mai întâi?

Ea expiră fără să-şi dea seama că-şi ţinuse răsuflarea şi începu să adune ustensilele. Se va simţi mai bine dacă va conduce ea. O părticică a ei se întreba dacă nu cumva ştia şi ei asta şi îi făcea pe plac.

— Uite, îi dădu ea un vas cu marginile înguste – sfărâmă crutoanele până arată ca un pesmet mai gros.

— Se face, spuse el.

Ea presără diverse mirodenii peste crutoane, în timp ce el le sfărâma cu un bătător. Luând un ou

crud, îl lovi de marginea unui bol, vărsând conţinutul înăuntru. Cu o furculiţă, bătu uşor oul. Apoi, trecând prin spatele lui Taylor spre raft, turnă puţin ulei de măsline în tigaie.

Când se aplecă să potrivească flacăra, se lovi cu şoldul de şoldul lui.

— Iartă-mă.

Ea se îndreptă repede, dându-se un pas înapoi de parcă s-ar fi ars – şi într-adevăr chiar aşa se simţea.

El îi zâmbi, plin de amabilitate şi căldură.

— O să trebuiască să renunţi la scuze. Asta e o bucătărie în care te loveşti fund în fund. Ridică din umeri. Precis că o să se mai întâmple asta.

Nu, dacă depinde de mine. Ea se aplecă în partea opusă ca să vadă flacăra.

— In regulă – zise trecând pe lângă el – pesmetul arată bine. Ii venea mal uşor să vorbească despre ceea ce făceau. Poţi să desfaci pieptul de pui.

Când el fu gata să facă asta, ea îi luă carnea din mână.

— Gândindu-mă mai bine, cred că o să-l clătesc puţin în apă caldă.

Se întoarse spre chiuveta din apropiere.

— Nu e curat?

— Niciodată nu poţi fi prea sigur.

Ea îşi dădea seama că el nu s-ar fi obosit cu asta.

Ei, îşi spuse ea, cui îi pasă ce gândeşte el? După ce clăti doi pieţi de pui, i-i dădu lui. Degetele li se atinseră şi ea simţi că un fel de mici scântei ies din acest contact, dar refuză să-l privească.

— Acum, trecem pieptul de pui prin ou, aşa. Îi demonstră cu primul. Apoi îl tăvăleşti prin pesmet, aşa. Îl puse deoparte pe farfurie şi se duse la

maşina de gătit, să facă flacăra mai mică.

Se uită în sus să vadă dacă îi urma sfaturile. El făcu un gest spre pieptul de pui tocmai dat prin pesmet.

—Ţi se pare bine?

—Splendid.

Îl urmări cum înmoaie un alt piept de pui prin ou, întrebându-se dacă nu-şi făcuse o impresie greşită despre el. Părea destul de inofensiv, în afară de reacţiile neobişnuite a! e trupului ei la prezenţa lui, copleşitor de virilă.

Apoi, îşi aminti că văzuse la rubrica mondenă fotografia iui Taylor cu o femeie frumoasă după alta, ducându-se undeva, făcând una sau alta. Erau zvonuri că ei conducea grupul local de tineri ia toate galele, de aici la Aspen, la Los Angeles şi înapoi.

—Tu faci să pară totul uşor, spuse el, urmărind-o cum încălzeşte cuptorul în prealabil, îmi place să gătesc în stil italian. Spune, şi îi atinse braţul cu degetele, ştii întâmplător cum se face fettucine Alfredo?

—Sigur, asta-i o mâncare clasică.

—Ah, mâncarea mea preferată. Oftatul lui spunea totul. Îmi place ia nebunie.

Inima ei tresaltă, dar mintea i se strânse ghem.

—Ei, acum că eşti ia cursul ăsta, spuse ea cu răceală, poţi eventual învăţa să faci singur fettucine Alfredo.

El o privi cu blândeţe.

—Poate că am să învăţ, răspunse glumeţ.

—De ce nu prăjeşti puiul – făcu un gest spre ochiul mai îndepărtat al maşinii – în timp ce eu pregătesc sosul?

—In regulă.

Taylor puse cu grijă bucăţile de pui în uleiul încins şi începu să le împingă cu o spatulă de lemn în tigaie. Aroma mirodeniilor şi a uleiului se ridică din tigaie. Annie inhală mulţumită; va fii j mai uşor să ignore parfumul de mosc a! loţiunii j lui de ras, după ce puiul va fi gata.

—Hei, McQuaid, arăţi destul de casnic. Un tânăr cu o tunsoare modernă, lucioasă, veni şi îl trase pe Taylor de blidele şorţului. Cine-i noua ta prietenă?

—Partenera mea la gătit, Ann Malone. Taylor făcu un gest cu spatula, în timp ce făcea recomandările. Nathan Patrari.

Nou-venitul arăta de parcă ar fi ieşit din revista GQ, iar Annie îl recunoscu: era unul. Dintre bărbaţii care stăteau cu Taylor înainte de începerea orei. Ea dădu din cap, în timp ce continua să amestece sosul roşu.

— Bună, spuse Nathan uşor. Mă gândeam dacă voi nu aveţi cumva, din greşeală, două pachete de brânză. Îşi înclină capul spre frumoasa lui parteneră la câteva standuri de lucru mai departe. Wesley şi-a ieşit din fire pentru că noi n-am primit niciunul.

Taylor puse spatula pe marginea tigăii şi se duse la tejghea. Annie aruncă o privire! a cutia goală, apoi continuă ce avea de făcut.

— Avem doar un singur pachet de brânză, spuse Taylor.

Nathan ridică din umeri.

— N-are importanţă, bătrâne. Am s-o caut pe domnişoara Le Beau. Bătrâna mă omoară.

Se îndreptă nonşalant în direcţia profesoarei.

Taylor se întoarse la maşina de gătii, clătinând

din cap.

—Un prieten de-al tău? întrebă Annie, indiferentă.

—O cunoştinţă. Am fost în aceeaşi serie! a colegiu şi el continuă să-şi cumpere maşinile de la mine. Farsele lui Patrari s-au cam învechit, dar nu e periculos.

—Am auzit de farsele lui.

Oricine din Colorado Springs putea povesti farsele lui Nathan Patrari, un notoriu Casanova al pârtiilor de schi. Alături de McQuaid, desigur.

Taylor ridică hârtia cu reţeta şi se uită la lista de instrucţiuni; Annie înţelese că era gata să schimbe subiectul. Ea se ocupă de salată.

Taylor plecase de puţin timp, când Annie simţi un miros înţepător, de ceva ars. Uitându-se peste umăr, văzu fumul care se ridica din tigaia lor. Înăbuşindu-şi un ţipăt, se repezi acolo apucând un şervet.

—Lasă-mă pe mine. Taylor apăru alături de ea pe neaşteptate şi o opri din drum.

—Am păţit-o, spuse ea, împingându-i fără să se gândească. Stai puţin pe loc, să pot trece pe lângă tine.

Când trase deoparte tigaia, flacăra se ridică în sus şi aprinse marginea şervetului.

Taylor o trase la chiuvetă unde răsuci robinetul tare şi apucă pulverizatorul. Datorită marii presiuni a apei, el stropi şervetul, conţinutul tigăii... şi pe Annie.

Ea rămase tăcută, cu buzele strânse, fumul care se înălţa din tigaie înnegrind-o, şi se uită urât la el.

El îi luă tigaia din mână, o puse în chiuveta şi începu să-i şteargă cu vinovăţie petele negre de pe

bărbie, cu partea curată a şervetului.

Continuând să-l privească furioasă, stătu nemişcată în timp ce el îi tampona partea din faţă a bluzei plină de apă.

Zâmbind prosteşte, Taylor îi şterse o şuviţă udă de păr care îi atârna pe frunte. El i-o dădu peste cap de două ori, dar aceasta îi cădea din nou în ochi, cu încăpăţânare. Vocea lui era plină de scuze atunci când murmură:

—N-am vrut să te ud.

—Frumoasă treabă, McQuaid.

Taylor se întoarse şi îl văzu pe Patrari rânjindu-i. Taylor era gata să relateze întâmplarea din punctul lui de vedere, când observă clasa adunată în cerc în jurul locului lor de activitate.

Domnişoara Le Beau trecu printre gură-cască, făcându-şi loc.

—Toată lumea la locuri. Aici totul e sub control.

—Mmm. Patrari se strâmbă uitându-se în tigaia din chiuvetă. McQuaid, ai prins de minune tehnica asta a înnegritului. O să le înnebuneşti sigur pe fete cu felul ăsta de pui bronzat.

—Patrari, întinde-o!.

—Întoarce-te la locul dumitale, domnule Patrari, interveni domnişoara Le Beau cu blândeţe. Chicotind, Patrari se îndepărtă. Necazurile astea se întâmplă mai des decât gândiţi.

Domnişoara Le Beau puse o mână pe umărul lui Annie şi una pe a lui Taylor şi un zâmbet cald îi îmblânzi trăsăturile feţei.

—Ei, nu vă descurajaţi.

Privirea lui Annie se roti peste locul de muncă şi se opri la maşina de gătit, unde flacăra gazelor dansa încă înaltă.

—Eu însămi am aranjat flacăra. Se uită uluită spre Taylor. Ai făcut-o tu mai mare?

—Nici n-am atins-o, spuse el defensiv.

—Păi – Annie întinse mâna să stingă focul – butonul e răsucit la maximum.

Domnişoara Le Beau ridică din umeri.

—Dacă numai voi doi aţi fost aici, începu ea blând, unul din voi, din greşeală...

—Am senzaţia că am fost victimele unei farse deloc amuzante, o întrerupse Annie, uitându-se la Taylor. Privirea iui trecu spre Patrari, care zâmbea larg şi îi saluta cu două degete.

—Foarte nostim, mormăi Taylor.

—N-are importanţă cum s-a întâmpinat, spuse domnişoara Le Beau împăciuitoare, din moment co învăţăm din asta. Arătă spre tigaia fumegândă din chiuvetă şi vocea i se ridică energică. Hai să ne adunăm ca o echipă şi să nu lăsăm această...ă... întâmplare nefericită să ne strice plăcerea.

Annie oftă şi se duse la chiuveta dublă unde făcu un munte de spumă într-o parte şi curăţă rămăşiţele arse din tigaie în cealaltă. Taylor se sprijini de tejghea şi o urmări pe domnişoara Le Beau făcând ceea ce se ştia că reuşea cei mai bine – să conducă oamenii.

—Acum, ciripi domnişoara Le Beau, care dintre voi are bucătăria cea mai bine utilată?

Annie rămase tăcută.

—Probabil că ea, zise Taylor, arătând spre Annie. Bucătăria mea constă dintr-un cuptor cu microunde şi un deschizător de conserve.

—Şi eşti liber mâine seară, domnule McQuaid? întrebă domnişoara Le Beau.

Sugestia unui zâmbet apăru în colţul buzelor lui

Taylor.

—Da, doamnă, eu sunt.

Domnişoara Le Beau se aplecă peste tejghea şi se uită în ochii lui Annie.

—Şi tu, draga mea, tu eşti liberă mâine seară?

Annie se crispă.

—Nu, sunt ocupată.

—Dar poimâine seară? continuă domnişoara Le Beau. Ştii, cursul acesta e scurt, dar necesită teme acasă. Voi doi trebuie să găsiţi timp să veniţi şi cu o reţetă originală pentru concurs.

Annie îi aruncă femeii o privire care trebuia să o descurajeze să mai continue în acelaşi sens. Taylor era în spatele ei, aşa încât ştia că nu-i putea vedea chipul.

Domnişoara Le Beau acceptă tăcerea lui Annie ca pe un răspuns pozitiv.

—Deci, înţeleg că vei fi liberă poimâine.

Annie se simţi constrânsă.

—Da, oftă ea.

—Minunat. Ce-ar fi, domnule McQuaid, să iei nişte pui şi să te duci ia Annie pe la, să zicem, şase jumătate, poimâine, după-amiază?

—Da, pot face asta, spuse cu veselie Taylor.

—Minunat! zise domnişoara Le Beau adunând restul ingredientelor. N-o să mai fiţi tulburaţi de ceilalţi; o să faceţi o mâncare delicioasă. Păstraţi-mi şi mie puţin să gust şi gândiţi-vă la capodopera voastră pentru concursul de la Vail. Să nu uităm asta. O mângâie pe braţ pe Annie. Şi, ce-i mai important, o să-ţi recapeţi încrederea.

Când domnişoara Le Beau se îndepărtă, Annie îşi scoase mâinile din chiuvetă şi o urmă. Când cotiră la colţ spre următorul loc de lucru, Annie o trase

repede pe profesoară deoparte.

—Domnişoară Le Beau, cred că domnul McQuaid şi cu mine nu prea ne potrivim.

—Oh? domnişoara Le Beau se uită la ea fără expresie. Ce vrei să spui mai exact?

Annie era încurcată.

—Nu vreau să-l critic, spuse ea repede. Doar că suntem firi opuse. El e un om bogat, iar eu o artistă...

—Eşti artistă? Ce interesant! Domnişoara Le Beau zâmbi dulce. Pictezi?

—Sunt sculptoriţă în lemn.

—O! Unde îţi pot vedea lucrările, draga mea?

Annie simţi că voia să-i abată atenţia. Dacă o făcea intenţionat sau nu, nu era sigură.

—Partenerul meu şi cu mine avem o mică galerie, Sculpturi colecţionabile.

—Unde-i asta, draga mea?

—Piaţa Pickwick, curtea cu magazinele de antichităţi şi ceasurile sus pe...

—A, îmi place cartierul acela, are atâta farmec! Am să-mi notez să trec pe acolo săptămâna asta. Ce minunat e că avem o artistă în mijlocul nostru!

Annie înţelese că nu va ajunge nicăieri prea curând.

—Vă rog, nu am intenţia să fac agitaţie, dar dacă aţi putea să ne schimbaţi, pe mine şi pe domnul McQuaid, înainte de următoarea oră, v-aş...

—Draga mea, nu mai pot schimba partenerii acum, o întrerupse domnişoara Le Beau. Ceilalţi lucrează deja la felul lor de mâncare, Sâni sigură că domnul McQuaid nu a intenţionat să ardă puiul. O bătu uşor pe Annie pe braţ. Sunt sigură că, dacă îi mai dai o şansă...

Annie oftă din greu. Era la ananghie. Cu un gest din cap, îşi acceptă soarta şi se îndreptă spre locul ei. Taylor clătea ultimul vas şi îi aşeza în rastelul de scurs, când ea apăru.

Privindu-i chipul, el ghici subiectul conversaţiei cu domnişoara Le Beau. În jurul lor, alţi elevi îşi scoteau cratiţele din cuptoare şi îşi admirau rezultatele. După ce clăti ultima tigaie, Taylor o puse în scurgător. El nu era omul care să se vâre cu forţa pe sub pielea cuiva.

In timp ce îşi ştergea mâinile, o privi pe Annie direct.

—Nu prea mă placi, aşa-i?

Ea fu surprinsă de reacţia lui directă.

—Păi... nu te cunosc.

Sprâncenele lui închise se ridicară, invitând-o să se explice. Sub privirea lui, ea simţi că i se usucă gâtul şi inima începu să-i bată tare. Luă un şervet curat şi începu să şteargă vasele, aşa încât să nu trebuiască să-l privească. Când nu mai suportă liniştea adăugă;

—Nu ştiu mai nimic despre tine, de fapt.

—Oricum, mă simt uşurat să ştiu că nu ţi-am vândut ponturi. Asta se întâmplă uneori şi la agenţia mea.

—Nu fi îngrijorat, îl asigură sec Annie. Eu nu sunt una din proprietarele maşinilor voastre sport atât de luxoase.

El îi urmărea faţa, ghicindu-i starea de spirit şi auzind şi ceea ce ea nu rostea.

—Înţeleg, spuse el liniştit, de parcă ar fi înţeles-o perfect.

Ceva în felul în care spusese asta, o enervă sau poate simţea o uşoară vină că părea atât de

sentenţioasă.

— Uite, nu sunt o snoabă introvertită care găseşte defecte oamenilor doar pentru că au maşini scumpe.

El ridică din umeri.

— Atunci, poate că purtarea mea te îndepărtează, pur şi simplu.

Aş vrea să fie aşa. Cu o tresărire, ea îşi dădu seama că el o atrăgea mai mult decât oricare bărbat pe care îl întâlnise în ultima vreme. Şi cu cât vorbea mai mult cu el, cu atât i se părea că îi slăbeşte apărarea. Privirea lui Annie rătăci prin cameră spre prietenii iui, apoi se întoarse la el.

— Să zicem doar că nu prea am multe în comun cu grupul de playboy.

— Grupul de playboy, repetă el liniştit, înclinând capul ca să-i vadă mai bine ochii, lasă-mă să ghicesc: eşti mai tristă, dar mai înţeleaptă, aşa-i? Un prieten vechi, bogat, probabil alintat, ţi-a frânt inima.

Ea clătină din cap, luptându-se cu impulsul de a râde.

— N-ai nimerit-o!

Părea sinceră, aşa că o crezu, dar amândoi bănuiau că încercarea lui de a ghici nu fusese complet în afara ţintei.

— Deci, nu există o dragoste veche, pierdută?

— Eu nu mă joc cu focul, domnule McQuaid. Privirea lui se mută spre şervetul ars de pe tejgheaua din spatele ei, iar privirea ei îl urmări.

De data asta, ea nu-şi putu reţine un chicotit.

- Sau cel puţin nu m-am jucat, înainte de a te întâlni.

Capitolul 2

După cum se temea Annie, o maşina trase in fata casei, exact la șase treizeci, marţi seara. Uitându-se prin jaluzele îl văzu Taylor McQuaid ieşind din maşina lui neagra, Porsche. Se uita in jur sa vadă daca pantofii ei nu erau pe undeva prin camera de zi, apoi îşi controla imaginea in oglinda, in timp ce asculta ecoul paşilor lui pe treptele de lemn ce duceau la apartamentul ei de la etajul doi. Îşi dădu păru! de pe faţă, nevrând să arate de parcă s-ar fi străduit mult pentru seara asta. În fond, se întâlneau doar ca să lucreze pentru o treabă de bucătărie, nimic mai mult.

Răspunse ia uşă la cea de-a treia bătaie.

—Bună. Intră.

Ochii lui arătau că-i place cum e îmbrăcată, când îi trecu în revistă bluza din bumbac de culoarea jadului şi jeanşii strâmţi. Părea că nu-i place numai îmbrăcămintea – privirea lui o făcu să se simtă neplăcut de goală.

—E în regulă dacă am parcat pe alee?

Făcu aşa încât vocea să-i pară indiferentă.

—Sigur. Clienţii galeriei parchează în faţă, oaspeţii în spate.

Se uită în jur prin cameră, când intră cu două pungi maronii în mână.

—E drăguţ.

—Mulţumesc. Să locuieşti deasupra locului de muncă prezintă unele avantaje. Uneori, seara, cobor şi lucrez la un proiect care mă pasionează. Alteori e greu să te desprinzi de lucru.

—Parcă eu nu ştiu! îi întinse o pungă cu o sticlă de vin. Mi-ar plăcea să vizitez galeria odată.

Ea se întreba dacă asta se numea o invitaţie.

—Vizitatorii sunt totdeauna bineveniţi, spuse ea formal, scoţând sticla de vin din pungă. Scuză-mă, să pun asta! a rece.

El o urmă în bucătărie şi puse punga mai mare pe masa de lucru.

—Ce găteşti? Miroase minunat. Întinse mâna spre mânerul cuptorului. Se poate?

Ea aprobă din cap.

El deschise cuptorul şi ridică capacul cratiţei.

—Să fie oare ce cred eu? Se uită înăuntru şi faţa i se lumină de un zâmbet larg. Fettucine Alfrado.

Annie simţi că i se înroşeşte faţa. Amândoi ştiau că pentru a pregăti sosul Alfredo era nevoie de timp şi efort, iar ea nu voia ca el să creadă că se omora pentru el.

—M-am gândit că va înlocui puiul cu parmezan, murmură ea.

—Niciodată!

Zâmbi fără să vrea. Trecuse multă vreme de când nu mai gătise pentru cineva care să fie atât de entuziasmat. Fratele ei vitreg şi totodată partener în afaceri, Bear, o aprecia totdeauna când gătea pentru el. Dar pentru că se obişnuise cu mâncărurile ei bune, laudele erau modeste.

Începu să golească punga lui Taylor.

—Ai adus destul pentru un regiment.

—Mă gândeam că s-ar putea să dăm peste altă catastrofă.

Luă puiul şi îl duse la frigider.

—Cred că ştim amândoi cine a provocat-o pe ultima.

—Nathan e un glumeţ. Iţi datorez scuze.

El o surprinse. Credea că ştie la ce să se aştepte de la el, dar observaţii ca aceasta îi produceau o stare de confuzie. În fond, poate că nu îl descifrase bine. Dar apoi, îşi reaminti singură că apărea pe toate listele publicate cu celibatarii cei mai buni de însurătoare. După părerea ei, bărbaţii aceştia aveau mult farmec şi puţină substanţă.

—Nu aşteptam scuze. Începem treaba?

—Cred că-mi amintesc prima parte a reţetei, spuse el.

—Bun.

Mai târziu, când puiul cu parmezan fusese preparat şi era în cuptor, Annie îşi îndreptă atenţia asupra salatei.

—Nu ştiu cu ce sos o preferi, zise ea, aplecându-se să citească etichetele de pe sticlele înşirate pe uşa frigiderului.

—Ăsta-i singurul lucru pe care-l prepar eu, mărturisi el.

Ea se îndreptă zâmbind.

—Iţi faci singur sosul pentru salată?

—Da, dar nu e foarte bun.

Zâmbetul său de autosubestimare îi acorda mai multe puncte bune decât ar fi dorit ea să-i dea.

Ea eliberă o parte din masa de lucru şi se dădu un pas înapoi.

—Hai, fă-l.

—E atât de simplu, mă simt jenat.

Zâmbetul lui era cu adevărat dezarmant, observă ea.

—Nu fi jenat. Cu cât mai simplu, cu atât mai bun.

Ea îl urmări cu privirea, în timp ce punea maioneză într-o pungă de plastic, puţin usturoi,

sare şi alte mirodenii.

—Nu m-aş fi gândit niciodată la o pungă de plastic.

—Urăsc să spăl vase, mărturisi el. În plus, aşa nu împrăştii peste tot suc de roşii.

Spălă o roşie foarte coaptă şi o ţinu în pungă, trăgând cu ochiul la Annie să vadă dacă îl urmăreşte.

—Eu îi spun „tehnica Taylor”. Strânse pumnul şi sfărâmă roşia. Zeama ţâşni în pungă; o stoarse, până rămase doar pulpa.

—Tehnica asta e fără rival, remarcă ea sec.

Zâmbind şmechereşte, el scoase mâna din pungă şi se spălă. Apoi, ţinând punga închisă, îi stoarse fundul ca să se amestece ingredientele.

—Foarte interesant, făcu Annie.

—Dar mai întâi să gustăm. Băgă mâna în pungă, luă puţin sos pe deget şi îi întinse să guste.

Ea ezită.

—O, pot să aştept salata.

—Hai, mi-am spălat mâinile. Suna aproape ofensat.

A-l refuza însemna să fie nepoliticoasă. Aplecându-se spre el, îşi dădu seama cât i se apropiase faţa de el şi bătăile inimii i se accelerară. Ochii ei se întâlniră cu ai lui când gustă, ezitând, sosul de pe degetul lui.

—Bun? El duse degetul la gură şi linse restul. Privirea ei rămase la gura lui o secundă mai mult decât era necesar, dar părea imposibil să nu observi cât de ferme şi bine formate erau buzele lui.

— Ei?

Un moment ea nu se putea gândi la nimic

potrivit de spus.

El îşi înclină capul spre ea.

—Iţi place?

—Da. Răspunsul ei sună fără suflu, aşa că îşi drese glasul şi încercă din nou. Da, desigur. E foarte plăcut.

—Plăcut? el arăta distrus.

—Delicios, se corectă ea şi se întrebă de ce oare o făcea atât de conştientă de prezenţa lui. Făcu un pas înapoi ca să se simtă mai în siguranţă. N-a fost mare lucru să lingă sos de salată de pe degetul lui, îşi spuse în sinea ei. Oamenii ling în fiecare zi cornete cu îngheţată. Totuşi, într-un fel, a simţit o oarecare intimitate între ei, în acel moment.

—Poate ar trebui să prezentăm sosul tău de salată ca reţeta noastră pentru concurs.

Vorbea repede. Nu începe să turui, îşi spuse ea. Întotdeauna faci aşa când eşti nervoasă.

—Să prezentăm sosul meu de salată? Fu surprins de această remarcă. Putea pune pariu pe maşina lui, Porsche, că ea îi ceruse domnişoarei Le Beau să facă un schimb de parteneri.

Nu era sigur de ce avea un asemenea sentiment de uşurare că ea era, evident, gata să continue cursul cu el până la sfârşit.

—Cred că putem realiza mai mult decât un sos de salată, spuse el cu modestie. Nu e nimic spectaculos. Avem nevoie de un desert dinamită sau de un fel principal grozav.

—Şi ce sugerezi? Annie puse o oală cu apă pe maşina de gătit şi aprinse focul. In timp ce fierbeau tăiţeii, ei sorbeau vin, schimbând observaţii banale despre mâncărurile favorite

La fettucine Alfredo şi pui cu parmezan încercară

să găsească o reţetă pentru concurs care să fie şocantă şi, în acelaşi timp, originală, în timp ce Annie turna cafeaua, încă nu se hotărâseră.

—Cred că ne mai influenţează puiul cu parmezan, observă ea.

—Poate, dar nimic nu se compară cu fettucine pe care îl faci tu. Oftatul lui era pură apreciere, în timp ce aduna ultimii tăiţei din bol. Rămase cu Singura în aer, când îi veni un gând:

—De ce n-am prezenta asta ia concurs?

Ea zâmbi.

—Îmi pare rău să-ţi comunic, dar fettucine

Alfredo nu e ceva original.

Pe chipul lui apăru o falsă neîncredere.

—Glumeşti.

Ea clătină din cap zâmbind fără să vrea.

După un moment el întrebă:

—Mai ai şi alte idei?

Ea ridică din umeri.

—Sunt sigur că ai. Atitudinea lui era anemică. Gândeşte-te. Ce mâncare faci fără reţetă? Vreau să spun că eu am compus sosul de salată într-o seară când am descoperit că nu mai am jos „Zeiţa Verdeţurilor”. Ce mare lucru e să amesteci ingredientele tale preferate?

—Ingrediente preferate, zâmbi ea. Păi, îmi plac sosurile cremă ca Alfredo, de pildă. Uneori fac asta cu iaurt şi vin sec alb şi îi torn peste pui.

—Doar iaurt şi vin alb?

—Păi, nu, mai pun câte puţin ba una, ba alta – ştii tu, ierburi şi mirodenii pe care le are fiecare în casă.

—Te uiţi la o reţetă pentru asta?

Ea se gândi puţin.

—Nu, o fac la întâmplare. Un pic din asta, un pic din aia – de fapt, nu ştiu ce cantităţi folosesc. Ridică din umeri. Tot pun mereu până are gustul care trebuie.

—E tot atât de bun ca ăsta? Arătă spre fettucine cu furculiţa.

—Bănuiesc că depinde de gust, spuse ea evaziv, nevrând să-l facă să se entuziasmeze pentru ce putea fi o dezamăgire.

—Haide, nu-i momentul acum să fii modestă. Doar vorbeşti cu coechipierul tău.

Ea zâmbi puţin. Pentru ea erau o pereche nepotrivită, dar căldura lui era molipsitoare.

—Aş spune că e cam pe aproape de acela. E bine?

—Foarte bine. Hai să-l facem.

De ce oare făcea el ca totul să sune ca. O activitate intimă?

—Dar abia am mâncat, îi aminti ea, cu o voce uşoară.

—Hei, discutăm aici despre invenţii. Crezi că Einstein a zis „Nu acum. Abia am mâncat"?

Ea dădu din cap.

—Eşti îngrozitor.

Ca să nu spun îngrozitor de sexy. Nu s-ar fi gândit că e amator de fettucine Alfredo, după fizicul lui subţire, musculos.

—Ascultă-mă, continuă el neînduplecat. Am adus destulă carne de pui. Spune-mi doar de ce mai ai nevoie şi mă duc să cumpăr.

— De fapt, iaurtul se ieftinise săptămâna trecută şi am luat o grămadă şi cred că mai am nişte haginã. Iar vin alb – se uită pe masă la sticlă – a rămas destul ca să-l preparăm.

— Mai ai nevoie de altceva?

— Restul este în raftul cu mirodenii.

El se ridică şi începu să adune farfuriile.

— Spune-mi cu ce să încep?

Ea clătină din cap şi îl urmă în bucătărie. El avea destul entuziasm pentru amândoi.

— Îmi închipui că n-ai dificultăţi la vânzarea maşinilor.

El puse farfuriile pe masă, apoi luă un şervet şi începu să-l răsucească de parcă urma s-o lovească cu el.

— Insinuezi că sunt un vânzător de maşini pisălog?

— Nu! Ea nu voia să-l încurajeze, dar era greu să se abţină să zâmbească.

— Aşa-i mai bine. Aruncându-şi pe umăr şervetul, se întoarse spre chiuvetă şi începu să o umple cu apă fierbinte.

— Ţi-ai fi putut pierde spălătorul de vase, doamnă. Ţine minte asta.

Annie prăji ceapă verde şi pieţi de pui şi îi aşeză pe un platou cald, în timp ce Taylor termină de spălat vasele.

— Acum, hai să vedem dacă pot să-mi amintesc ce am pus în sos.

El o urmări turnând puţin vin din sticlă în tigaie. Cu o lingură de lemn, ea amestecă.

— Mi-ar plăcea să-i înving pe Patrari şi pe Barlow, mustăci Taylor, mai ales după ce ne-a făcut Nathan ca să ne anuleze şansele.

— Mie nu-mi pasă cine se duce la Vail, zise ea, introducând jumătate de cutie de iaurt, atâta timp cât nu sunt ei aceia.

Sorbiră vin şi adăugară mirodenii la sos, luând

din când în când cu lingura din el, să-l guste.

—Arată prea subţire, mai are nevoie de iaurt ca să-i dea consistenţă, spuse ea, adăugând câteva linguri pline. El contribui cu un pic de zeamă de lămâie şi un praf de scorţişoară.

Făcură glume în legătură cu ingredientele, în timp ce mai adăugau câte puţin din fiecare.

—Mai are nevoie de puţin vin, zise el, turnând direct din sticlă.

Ea opri curgerea generoasă, cu o mână ameninţătoare.

—Cred că niciunul dintre noi nu mai are nevoie de vin în momentul ăsta.

Zâmbetul ei era relaxat, iar el decise că o place mai mult când e aşa: bine dispusă, glumeaţă, fără pavăza aceea de arici.

Dădu peste cap paharul ei şi al lui.

— Bun a fost, dar s-a terminat. Deschise dulapul de sub chiuvetă şi aruncă sticla în coşul de gunoi.

Ii veni în gând că el învăţa să se mişte prin bucătăria ei şi învăţa cum să se poarte şi cu ea. Se bucura de compania lui, poate chiar prea mult, se gândi ea. Se întreba dacă acesta era adevăratul Taylor McQuaid, sau dacă juca un rol pe care ştia că ea îi va accepta. Clătină din cap şi înlătură ideea, ca fiind prea paranoică.

Ei luă o lingură şi gustă sosul din tigaie.

—Delicios, absolut delicios. Ăsta trebuie să fie felul nostru pentru concurs.

Ea gustă puţin.

—Mai are nevoie de mirodenii.

Adăugară până când Annie ridică mâinile în semn de final.

—E gata, dar nu e perfect.

—Ce nu e în regulă? Eu cred că e grozav. E biletul nostru pentru Paris, ai încredere în mine.

Ea ridică din sprâncene, sceptică.

—Dacă putem să-l mai repetăm.

—Am reuşit o dată; ar trebui să putem să-l facem din nou.

Ea zâmbi la logica lui.

—Ştim ce cuprinde, dar tot nu ştim cantităţile şi ordinea.

El ridică din umeri.

—Nimerim noi. Dă-mi o listă şi am să aduc ingredientele. Tu poţi aduce conţinutul dulapului lau cu mirodenii. Sunt sigur că putem repeta ce am făcut în seara asta.

—Eu nu sunt chiar atât de sigură, Taylor. Ridică mâinile cu palmele în sus. Vreau să spun, o uşor să fii creator când te simţi bine. Altceva este când eşti băgat până peste cap în competiţie.

—Chiar aşa să fie?

Ea rămase uimită.

—Chiar aşa, ce anume?

—Chiar te simţi bine?

Îşi simţi inima bătând tare. Poate era vinul sau făptui că stătea atât de aproape de maşina de gătit, dar simţi că îi este neplăcut de cald sub privirea lui fixă.

—Sigur, zise ea repede. A fost... bine.

El zâmbi la încercarea ei de a nu recunoaşte că s-a bucurat de compania lui. I se păru că el nu avusese o asemenea distracţie de multă vreme. Schiase şi dansase în numeroase locuri cu diverse doamne, dar nu se destinsese ca în seara asta. Un moment, impulsiv, avu de gând să-i spună lucrul acesta, dar, instinctiv, ştiu că ea va crede că-i

întinde o undiţă.

Uitându-se în ochii lui albaştri, ea îşi dădu seama cât erau de aproape, cât de jos îşi lăsase apărarea.

—Aş prefera să mă duc la lecţie cu reţeta scrisă în mână. Se strădui să nu privească spre el, să reziste atracţiei magnetice a privirii lui. Prefer să merg după un plan.

—Zău? Eu am sentimentul că lucrezi cel mai bine când improvizezi.

Ea făcu un pas înapoi, întorcându-se spre masa de lucru. Va fi mai uşor să-i facă faţă dacă va avea mâinile ocupate. Se trezi că acoperă cu folie de plastic vasul cu mâncare, în timp ce încerca să-şi adune gândurile.

De unde ştia el asta? Oare bărbaţii mă pot descifra atât de uşor? Majoritatea persoanelor pe care le cunoştea găseau că e greu să o înţeleagă. Îi puneau contradicţiile pe seama temperamentului artistic. Dar acest bărbat – un bărbat atât de deosebit de ea, un bărbat atât de deosebit faţă de orice alt bărbat pe care l-a cunoscut, ghicea despre ea anumite lucruri pe care nu intenţionase vreodată să le dezvăluie.

—Nu lucrez aşa de obicei, minţi ea. Am nevoie să fiu organizată, să am ţeluri, să merg pe un drum precis.

—Asta merge până la un moment dat, dar uneori lucrurile bune vin într-un moment când nu le aştepţi. Zâmbi. Uneori trebuie să te laşi dus de curent... să ai încredere în instincte.

—Unii oameni îşi pot permite să trăiască aşa, lăsând lucrurile în voia lor sau lăsând totul baltă când vor. Îi puse vasul în mâini. Unii dintre noi avem răspunderi. Şi vise, dar asta nu-i spuse. Poţi

să iei asta. Se uită la vasul cu mâncare şi făcu un pas spre uşă.

Acesta era semnalul ei că era timpul să plece. O secundă, el se uită la mâncarea pe care o gătiseră amândoi. Cu câteva minute în urmă ar fi fost încântat să o capete. Dar acum, din anumite motive, i se păru ca un premiu de consolare.

Capitolul 3

La sfârşitul cursului domnişoarei Le Beau, în agitaţia activităţii, se simţea peste tot un val de emoţie. Perechile, aplecate cu atenţie, se ocupau de proiectele lor culinare. Spiritul de întrecere făcea ca atmosfera să fie tensionată.

Annie încerca să pară calmă, dar în interior era o masă de nervi. Era sigură că mâncarea lor de pui nu va reuşi, având prea mult iaurt sau poate că ar fi trebuit să pună mai puţin vin? In acelaşi timp, se întreba dacă o parte a nesiguranţei ei nu izvora din sentimentele confuze pe care le simţea de fiecare dată când se gândea la Taylor McQuaid.

Zile întregi, făcuse speculaţii dacă se va oferi să o ducă cu maşina la curs. Erau momente când spera că nu o va face, pentru că se convinsese că va fi mai confortabil dacă va petrece mai puţin timp împreună cu el. Apoi, erau momente când simţea valuri de dezamăgire la gândul că s-ar putea să nu se ofere şi, mai rău decât atât, nici măcar să nu se gândească la aşa ceva.

Târziu, după-amiază, el sunase la galerie şi-i propusese simplu să vină să o ia, dat fiind că era în

drumul lui. Atunci, se simţi deja atât de frustrată, încât se trezi că se scuză, spunând că trebuie să meargă cu maşina ei, că mai are curse de făcut după aceea. El nu încercase să o facă să-şi schimbe părerea sau să se amestece în planurile ei de după curs, iar acum nu ştia nici ea ce simţea.

In timp ce prăjea puiul, îşi spuse că luase o hotărâre înţeleaptă punând o oarecare distantă între ei. Se uită la Taylor, apoi în altă parte. In seara aceasta, părea foarte preocupai de treabă – politicos, gata să dea ajutor, dar fără solicitudine. I se păru chiar că o evită.

Poate că în seara asta purta masca jocului său. Sau poate că seara trecută nu-i făcuse nicio plăcere. De fapt, poate că pentru el fusese o înjosire să cineze şi să se învârtească într-o bucătărioară, după ce cinase în cele mai bune restaurante de pe ambele coaste şi în numeroase locuri în care erau admise doar anumite persoane în exclusivitate.

Ea încercă să urmeze aceeaşi ordine de pregătire ca şi în seara anterioară, dar era greu să o facă atâta vreme cât imagini ale chipului lui îi răsăreau din amintiri, ca să-i întrerupă concentrarea.

—Ce nu merge? şopti Taylor când confuzia începu să apară pe fata ei gânditoare.

—Nu ştiu, nu pot să mă concentrez. Am folosit suc de lămâie sau nu?

—Am folosit suc de lămâie.

El luă lămâia din mâna ei şi stoarse o cantitate generoasă în tigaie.

—E prea mult!

—Nu, e exact aceeaşi cantitate pe care am folosit-o aseară.

Cu multă atenţie, luau din sos ca să-l guste, clătinând din cap cu îngrijorare. Colaborând în şoaptă în legătură cu alte adaosuri, continuară gătitul. Toţi în jurul lor urmăreau cu grijă reţetele scrise, controlându-le cu încredere şi metodic înaintea fiecărui nou pas.

—Poate că trebuie să fim piliţi ca să facem asta, sugeră Taylor. În seara aceea băuseră cam multişor vin.

—Cum merge, drăguţo? se auzi o voce moale lângă urechea lui Annie.

Speriată, ea tresări şi se uită în jur încruntată. Aplecat peste umărul ei, era Nathan Patrari, zâmbitor.

—Întinde-o, replică ea fără să se gândească.

Pe faţa lui Patrari se văzu o oarecare neîncredere. Îşi încreţi fruntea şi îi aruncă lui Taylor o privire care părea să ceară o explicaţie.

—Da, Patrari, întinde-o, repetă Taylor absent, storcând mai multă zeamă de lămâie în tigaie.

Îndepărtându-i mâna, Annie îl dădu deoparte pe Nathan şi se întinse după scorţişoară.

—Bine, asta-i mulţumirea pe care o primesc pentru că îmi răpesc din timp să vin aici să vă spun bună ziua.

Faţa lui Patrari era bosumflată.

Taylor ridică în sus cuţitul pe care-l folosise şi îşi trecu uşor degetul peste lamă.

— Şterge-o.

— Au, ce nervoşi suntem! Privirea iui Patrari se îndreptă spre Annie. Trebuie să fie din cauza companiei în care te afli.

Annie zâmbi dulce peste umăr direct în ochii lui Patrari.

— Te temi că ai să pierzi?

— Eu, să pierd.? Nostim, draga mea. Patrari îşi ridică bărbia şi plecă.

Annie îl privi pe Taylor cu o nouă sclipire de hotărâre în ochi.

— Cred că mai trebuie haginã.

— Nu ştiu, aşteaptă o clipă.

Taylor desfăcu o mică ceaşcă cu puţin pui cu sos, pe care i-l dăduse acasă. Luă cu lingura şi îi dădu să guste.

— Ce gust simţi?

— Praf de usturoi.

— Bun.

Ea dădu din cap şi adăugă puţin praf de usturoi în amestec. Gustară din nou din tigaie şi apoi din ceşcuţă.

Mai trecură douăzeci de minute, iar feţele lor erau roşii de efort. Era aproape, dar încă nu ce trebuia.

Taylor se uită în cele din urmă în jur şi văzu că toţi ceilalţi îşi băgaseră mâncărurile în cuptor.

— Ar fi mai bine să-l punem să se coacă.

Ţinu uşa cuptorului, în timp ce ea aşeza cratiţa pe grătarul din mijloc. În grabă, aranjă masa de lucru, aruncând priviri îngrijorate la ceas.

Celelalte perechi începuseră să-şi aranjeze creaţiile pe platouri de servit, pe o masă lungă. Multe platouri fuseseră împodobite artistic, cu pătrunjel sau boabe de struguri, altele cu flori făcute din ridichi sau din pepene galben, în forme diferite.

— Trebuie să fie gata imediat, mormăi Taylor, când prinse privirea cenzorială pe care domnişoara Le Beau o trimitea în direcţia lor.

Annie se uită prin fereastra uşii cuptorului, urmărind sosul care tocmai începea să facă bule.

Clătină din cap.

— Încă nu.

Taylor intră în panică, atunci când o auzi pe domnişoara Le Beau bătând din palme ca să facă linişte. Ea ridică mâinile şi făcu semn ca toată lumea să se adune în jur.

— Acum, anunţă ea, există un număr lângă fiecare platou de pe masă; vreau ca fiecare dintre voi să ia câte o mică mostră din fiecare fel prezentat pe o farfurie. La capătul mesei, luaţi un tabel pentru notări şi un creion. După ce aţi gustat din toate, puteţi repeta, dacă e necesar. Apoi treceţi în ordine cinci feluri care v-au plăcut mai mult. Daţi-le număr: favoritul numărul unu, al doilea, şi aşa mai departe. Apoi îmi daţi mie tabelele ca să le totalizez. La sfârşitul serii voi anunţa cele două perechi câştigătoare care vor participa la concursul de gătit în beneficiul săracilor din Vail, de la sfârşitul săptămânii viitoare. Acum, grăbiţi-vă.

Aprobând din cap, Annie îi făcu semn lui Taylor să scoată puiul, tocmai când domnişoara Le Beau îşi lua locul în capul mesei cu platouri. Annie presără repede boia de ardei peste sosul care mai fierbea încă, iar Taylor se grăbi cu paşi mari, ducând mâncarea fierbinte şi purtând mănuşi roz, speciale pentru cuptor.

— Locul vostru e aici, la capăt, domnule McQuaid, spuse cu amabilitate domnişoara Le Beau, arătând spre un loc mic.

El aşează mâncarea pe un suport şi se uită la numărul de lângă vas.

—Mulţumesc, murmură el. Apoi, în şoaptă, ca numai Annie să-l audă, adăugă:

—Am sfeclit-o.

Numărul lor era treisprezece.

După ce se tot învârtiră o oră, gustând şi iar gustând, toţi studenţii îşi făcură alegerea şi predară notele. Annie şi Taylor şedeau unul lângă altul, când Nathan Patrari veni la ei, încrezător şi satisfăcut.

—Ei, copii, cum v-a plăcut crema mea de anason şi alune?

—Interesantă, răspunse Taylor.

—Este excepţională, spuse Patrari, conspirativ, în şoaptă. A plăcut tuturor şi ce originală el.

—Mmm. Îmi aminteşte de crema de alune care se serveşte la Couture Cuisine. Cu o picătură de lichior de anason deasupra, spuse Taylor cu un aer gânditor.

—Eu nu cred de fel că are un asemenea gust. Patrari se întoarse pe călcâie atât de repede, încât părul lui blond se clătină ca franjurile unui abajur de mătase.

Când domnişoara Le Beau se-întoarse în cameră, se lăsă tăcerea. Spre surprinderea ei, Annie se trezi că îşi ţine respiraţia. Nu se gândise că rezultatul va avea o asemenea importanţă pentru ea. În fond, nu participase la curs ca să câştige, ci ca să înveţe.

—Am rezultatele, anunţă domnişoara Le Beau. Avem doi câştigători clari. Au avut cele mai multe voturi şi, destul de curios, aproape acelaşi număr. Oricum, ambele perechi merg la Vail. Iar câştigătorii sunt – şi făcu o pauză de efect – Nathan Patrari şi Wesley Barlow... şi Annie Malone şi Taylor

McQuaid.

Urmară aplauze.

—Spune-mi, domnule Patrari, începu domnişoara Le Beau, cum v-aţi denumit desertul, dumneata şi domnul Bariow?

Patrari se ridică mândru.

—Întrucât două dintre ingredientele secrete sunt anasonul şi alunele, am hotărât să îl numim „Cremă dublu A “.

—Ce potrivit! şopti Taylor atât de încet, încât doar Annie îl putea auzi.

—Iar dumneavoastră, domnişoară Malone, şi cu domnul McQuaid, cum v-aţi numit capodopera?

Annie şi Taylor schimbară o privire rapidă. Nu se gândiseră niciodată la un nume, nu s-au gândit ce vor face dacă vor câştiga. Taylor o auzi pe Annie inspirând brusc.

—Păi, începu el, îi spunem „Pui Malone”.

Umerii lui Annie căzură uşuraţi, iar ea îi simţi mâna strângând-o pe a ei, pe sub masă. Era ca un curent electric ce trecea între ei, dar Annie îşi spuse că era doar emoţia că au fost aleşi că concureze la Vail.

—Ce drăguţ, spuse domnişoara Le Beau. Acum, atât domnişoara Malone şi domnul McQuaid, cât şi perechea Patrari şi Barlow trebuie să sosească la hotel Raphael, în Vail, vinerea viitoare, după-amiază, cu reţetele lor secrete şi o listă de ingrediente. Hotelul le va asigura cele necesare, iar sâmbătă va avea loc prepararea creaţiilor. În acea seară, capodoperele vor fi prezentate editorilor revistei Creative Cuisine, iar reţetele voastre vor fi acceptate pentru concursul naţional. Să ţinem pumnii, ca laureaţii din seara aceasta să fie

câştigătorii marelui premiul.

Urmară aplauze furtunoase.

— Toate reţetele câştigătorilor regionali din toată ţara vor fi publicate în numărul din decembrie al revistei, anunţă domnişoara Le Beau.

Inima lui Annie tresări. Îşi dorise totdeauna apariţia unei reţete care să-i poarte numele. Ar fi fost un omagiu adus mamei ei. Pentru Annie, a avea ceva publicat sub numele de Malone însemna, într-o oarecare măsură, o fărâmă de recompensă pentru mama ei, care avusese parte de atât de puţin în lumea asta şi împărtăşise totul cu Annie.

Destul de straniu că tocmai Taylor McQuaid făcuse posibil acest lucru.

Capitolul 4

Vinerea următoare după-amiaza, Taylor parcă maşina pe alee ca să o conducă pe Annie la Vail. Uşa din spate a galeriei se deschise şi ea ieşi cu geanta de voiaj în mână.

I se păruse mai uşor să-l aştepte acolo. În plus, nu dorea să-i trimită semnale greşite. Nu voia ca acest sfârşit de săptămână să i se pară o întâlnire – sau, mai rău, o întâlnire romantică.

El deschise portiera maşinii lui lungi, joase, Porsche.

— Urcă-te.

—Mulţumesc.

Alunecă pe scaunul lucios din piele şi inhală mirosul de maşină nouă. După ce îşi aranjă geanta de voiaj, Taylor porni încet pe aleea îngustă, spre stradă.

—Iată informaţia pe care mi-a trimis-o Le Beau. Îi dădu un plic. Pe el erau scrise frumos numele lor.

—McQuaid şi Malone, citi ea cu glas tare.

—Sună ca o firmă juridică, glumi el.

Prin capota deschisă, soarele de septembrie arunca aur în părul lui negru şi, pentru o clipă. Annie putu vedea de ce fetele se prostesc din cauza lui. Eu, nu! Îşi jură ea, obligându-şi pulsul să nu se grăbească. Nicidecum.

In stradă, Taylor aşteptă o întrerupere în circulaţie, apoi se înscrise şi el în flux. Annie se lăsă pe spate sprijinindu-se de scaun, iar vântul îi flutură prin păr.

—Ştii, trebuie să fim nebuni să intrăm în concursul ăsta, spuse ea.

Ei râse.

—Nu ştiu ce crezi tu, dar eu m-am calificat.

Annie îl privi. In interiorul strâmt al maşinii păreau atât de aproape unul de altul, la distanţă de un fir de păr. Statura şi forţa lui o făceau să se simtă mică şi vulnerabilă. Se uită în sus. O lună tenace, subţire, se ridica într-un colţ al cerului azuriu din Colorado.

— O colecţie interesantă de aparate, remarcă ea arătând spre bord.

— De orice ai nevoie, inclusiv de un calculator.

— Nu folosesc niciodată aşa ceva, zise ea.

— Zău? Ochii li se întâlniră o clipă. Cum îţi urmăreşti afacerea?

Ridică din umeri.

— Am un calculator cam vechi, dar, de regulă, fac totul singură.

Privirea lui căzu leneşă spre locul unde şedea ea şi zâmbi cu apreciere sinceră.

— Ei bine, eu n-aş schimba nimic în privinţa asta.

Simţindu-se mai bucuroasă decât ar fi dorit de tonul lui admirativ, ea roşi spunând brusc:

— N-ar fi mai bine să urmăreşti traficul?

— Dacă trebuie!

In ciuda tonului rece, el se simţi în mod inexplicabil atras de ea. Buzele ei încăpăţânate dar senzuale erau suficiente ca să-i înfierbânte sângele. Când încetini şi luă o curbă, se întrebă ce gust aveau oare.

Ea se uita ia peisaj şi nu era pregătită pentru acea curbă. Aplecându-se spre stânga, braţul ei îl atinse pe a! lui. I se opri respiraţia în gât şi avu senzaţia unui foc lichid care aleargă prin ea. Nu o caracteriza o reacţie atât de tulburătoare la cel mai mic contact fizic cu un bărbat. Concentrează-te la peisaj, îşi zise.

Când ajunseră în vârful dealului, ea văzu o firmă: Clubul „La doi pini”: privat, numai pentru membri. Dincolo, se întindea o pajişte bine îngrijită, pe care străluceau picături de rouă ca o mie de prisme. Atunci le zări.

— Taylor, opreşte pe dreapta!

— Ce s-a întâmplat?

— Ssst. Desfăcu geanta mare de la picioare. Repede. Taylor opri lângă nişte porţi mari.

— Ce-i, ce s-a-ntâmplat?

— Căprioare, şopti ea. O căprioară şi puiul ei

pasc. Doar un minut. Trebuie neapărat să trag.

— Să tragi? Nu se poate! Sezonul de vânătoare nu se deschide decât peste câteva săptămâni. Eşti nebună? Mai suntem încă în zona oraşului, o avertiză el.

— Doar n-am puşcă, pentru Dumnezeu.

Scoase din geantă un aparat de fotografiat ce părea scump şi îi ataşă cu îndemânare lentilele telescopice. Aplecându-se periculos peste capota deschisă începu să regleze aparatul. Taylor întinse mâna să o echilibreze, ţinând-o de talie.

— Mulţumesc, şopti ea de nevoie. Deşi strânsoarea lui îi permitea să balanseze aparatul, îi dădea senzaţii nebune.

Căprioara se opri din păscut agitată, tresărind des spre puiul de lângă ea.

— Uşurel, şopti Annie. Asta n-o să-ţi facă niciun rău. Aparatul ţăcăni uşor. Căprioara îngheţă, căutând o cale de scăpare. Făcu câţiva paşi şi se uită înapoi. Puiul o urmă. În spatele lor, pe iarbă, un steag flutura în vânt. Vor fi grozave, şopti Annie, trăgând poze una după alta. Căprioara alergă spre un gard, urmărind mereu maşina. Sări peste gard şi se pierdu în lăstărişul înalt. Numai capul i se mai vedea, apărând şi dispărând. După o ezitare de o secundă, puiul dispăru.

— Frumos! Annie zâmbi victorioasă, reaşezându-se pe locul ei. Ochii îi străluceau. Îmi pare rău de întrerupere, dar asemenea ocazii nu apar în fiecare zi.

— Nicio problemă.

Taylor îi studie trăsăturile îmbujorate. Annie era totdeauna drăguţă, dar în acest moment entuziasmul o transforma într-o frumuseţe. El

încercă să nu dea atenţie senzaţiei stranii pe care o simţea de câte ori se uita la ea.

— N-am ştiut ce aveai de gând. Eşti şi fotografă?

— Nu, dar fotografiile pe care le fac îmi servesc drept model pentru sculpturile mele în lemn. Îndepărtând lentilele, ridică din umeri. Aş putea folosi fotografii din cărţi şi reviste, dar nu-i acelaşi lucru. Capăt mai multă energie – sau să o numim inspiraţie – din scenele pe care le fotografiez eu însămi. Puse la loc aparatul şi închise geanta. Adun fotografii cu animale pentru o serie pe care o lucrez. Recunoştinţa îi îmblânzi tonul. Mulţumesc că ai oprit.

— Aş vrea într-adevăr să-ţi văd lucrările, spuse el liniştit.

— Clienţii noi sunt totdeauna bineveniţi, replică ea uşor.

Uitându-se în sus prin capota deschisă la ramurile grele de deasupra capului, găsi ocazia să schimbe subiectul.

—Uite – arătă ea spre frunzele de toamnă de culoarea aurului – plopii de munte sunt atât de frumoşi în această perioadă a anului!

Stratagema ei vizibilă îl făcu să zâmbească în timp ce întoarse cheia de contact. Reintră în şosea şi plecă.

După câteva mile ea se lăsă pe spătar, relaxându-se puţin. Annie plănuia să se poarte rece în acest sfârşit de săptămână. Taylor nu-şi va face o impresie greşită despre ea. Erau atât de deosebiţi. Ea a trebuit să se lupte pentru fiecare lucru, iar el a avut de toate.

Este clar că a fost crescut în lux, se gândi ea, uitându-se la el, urmărind soarele pe deasupra

copacilor care aruncau umbre jucăuşe pe coapsele lui musculoase şi... Brusc, ea îşi întoarse capul.

—S-a întâmplat ceva rău?

—Nu! răspunse ea repede, sperând că nu o văzuse uitându-se. Nimic! Punându-şi mâna la gură, se uită pe fereastră.

—Mă controlezi?

—Poftim? se bâlbâi ea, privindu-l alarmată, apoi îşi mută brusc privirea.

—Te-am văzut, o acuză el.

—Nu-i adevărat! Inima îi bătea nebuneşte; se simţi prinsă în cursă. Cum de văzuse oare acea unică privire inocentă?

—Recunoaşte. Te uitai.

—A fost neintenţionat, murmură ea.

—Hai să fim cinstiţi unul cu celălalt, Annie.

—Putem abandona subiectul? zise ea scurt, atât de jenată încât ar fi vrut să intre sub scaun. N-o să se mai întâmple!

—In regulă, dar n-am întâlnit încă o femeie care să nu fie curioasă.

—Poftim?

—Dacă îţi pui întrebări, vorbeşte.

—Ai o impresie greşită.

—Nu-i nevoie de scuze. Eu înţeleg.

Ea se foi în scaun, abia putând suporta tonul iui raţional.

—Hai, zise el glumeţ, recunoaşte. Erai atât de sigură că depăşesc viteza încât te-ai uitat ca să mă controlezi. Hei, mergeam doar cu treizeci şi cinci de mile pe oră. Ai văzut doar tu singură pe vitezometru.

—A! Bine! Ea se simţi uşurată.

—Unii tipi se enervează când cred că cineva îi

controlează, pe mine însă nu mă deranjează. Dacă merg prea repede, spune-mi.

—Mulţumesc, şopti ea.

—Ultimul lucru pe care mi-l doresc e o amendă pentru depăşirea vitezei.

—Desigur.

—In fond, suntem coechipieri. Se uită spre ea şi zâmbi. Am dreptate?

—Ai dreptate.

Ridică din sprâncene, preocupat.

—Arăţi cam palidă. Te simţi bine?

—Doar puţin tensionată. Inspiră adânc să-şi recapete puterea. Concursul care se apropie şi toate celelalte...

—Nu te îngrijora, am presimţiri bune pentru sfârşitul de săptămână. Cred că vom avea ceva de sărbătorit. Vorbea în şoaptă, conspirativ.

—Sper şi eu.

El se uită din nou ia ea, cu un zâmbet care îi oprea bătăile inimii.

—Am memorie bună pentru chipuri frumoase. Iar ea avea stil şi lustru, se gândi el. Nu te-am văzut care prin oraş conducând o maşinuţă roşie?

Ea aprobă din cap.

—E pe ultimii ei metri. Dar, desigur, nu oricine îşi poate permite un Porsche.

—Să fie oare o notă de sarcasm în ce spui?

N-am vrut să pară că te invidiez, îmi pare rău.

—Nu, dă-i înainte. Ceva în legătură cu mine te deranjează. De ce să nu scoatem totul la lumină?

—Te rog să mă ierţi, dar eu nu-i înţeleg pe oamenii care simt nevoia să conducă maşini puternice şi să aparţină unor cluburi exclusive.

—Cluburi exclusive? El se întrebă ce anume o

deranja cu adevărat. Din momentul în care s-au întâlnit, e! simţise o furie abia mascată sub aspectul exterior. Erau momente când jura că putea vedea resentimente apărând în ochii ei.

—Tu faci parte din toate cluburile, aşa-i?

El aprobă din cap.

—E bine pentru afaceri.

—Şi din Clubul Porsche.

—Şi ce-i cu asta?

—Nu-i aşa că nu poţi face parte din club dacă nu ai un Porsche?

El ridică din umeri, plictisit.

—Sincer să fiu, n-am întâlnit pe nimeni fără un Porsche care să fi vrut să intre în club. E o chestiune de alegere.

—Şi de bun gust, desigur, adăugă Annie.

—Natural. Amuzamentul îl făcea să zâmbească şi Annie deveni tot mai iritată când văzu că el râdea de ea.

Ei bine, mie mi se pare exagerat că nu oricine îşi poate permite să cumpere o asemenea maşină.

—Ei, asta nu e chiar adevărat, afirmă el, încetinind viteza, la, de pildă, vechile 1914. Unele costă mai puţin decât a ta. Ea ar fi vrut să nege, dar el era specialistul. Şi automobile puternice? Oare nu e o expresie puţin cam pretenţioasă?

—Poate. Annie ar fi dorit să nu fi deschis discuţia.

El trase pe dreapta, se opri şi se întoarse să o privească în ochi.

—Annie, eu nu sunt prea bun ca să conduc altă maşină – privirea lui era pătrunzătoare, personală – dar nu sunt nestatornic.

Ea ar fi dorit să întrerupă discuţia, dar privirea lui

i-o fixa pe a ei.

—Doresc ceea ce-mi place, continuă el.

Capul lui se aplecă brusc şi inima ei bătu tare când îşi dădu seama că intenţionează să o sărute.

Tocmai atunci se auzi un claxon care sparse vraja. Taylor se uită în oglinda retrovizoare.

—Hei, McQuaid, dă-i drum.

In urma lor, doi. Bărbaţi într-o maşină decapotabilă galbenă, făceau cu mâna. Şoferul claxonă iar.

—Arată-i ce poţi, diseară!

—La naiba! mormăi Taylor recunoscându-i pe indiscreţi.

—Cine sunt? Annie se uită la maşina din urma lor.

—Patrari şi Barlow – cine altcineva? Nu ştiai că Patrari va fi pe şosea în acelaşi timp cu noi?

—Care-i problema cu el?

—Are prea mult timp liber.

Taylor răsuci cheia de contact şi intră din nou pe şosea.

—Nathan a moştenit la naştere o grămadă de bani, aşa că nu lucrează. Îşi petrece timpul concurând la un sport sau altul. Ar face aproape orice ca să câştige, la orice întrecere ar participa.

Annie aprobă din cap. îi suna familiar, prea familiar.

Taylor o luă pe drumuri laterale, ca să evite sa circule pe aceeaşi şosea cu Patrari.

La o trecătoare înaltă de munte, trase într-o parcare ca să poată admira priveliştea care îţi tăia respiraţia. Nu erau alte maşini în jur. Au stat un moment prelungit, admirând panorama fără vorbe.

Ea oftă.

— E o regiune frumoasă, nu-i aşa?

— E uluitor cum mă fascinează încă munţii. Poate ăsta-i motivul că am rămas aici.

Ochii ei deveniră jucăuşi când se uită în sus la Taylor şi văzu că acesta intenţionează ceva.

— Eşti minunată când zâmbeşti. Ei nu voise să spună asta cu glas tare dar, întrucât o făcuse, întinse mâna şi îi mângâie gâtul moale ca o petală, rămânând cu degetul mare acolo unde tresărea pulsul.

— De-a dreptul urâtă când nu zâmbesc, hm? adăugă ea sperând să-l distragă.

— Nu te-aş respinge. O lumină senzuală îi apăru în ochi.

— Se face târziu. Zâmbetul ei dispăru ca soarele după un nor.

Taylor dădu drumul aerului pe care-l ţinuse în plămâni. Ea îl uluia.

— Ce ai împotriva mea? întrebă el cu blândeţe.

Ea se uită în altă parte şi ridică din umeri.

— Nimic împotriva ta personal. Pur şi simplu, nu sunt obişnuită cu un playboy. Ei iau ce vor şi nu se uită niciodată la ce lasă în urmă.

Amintirea expresiei distruse de pe faţa mamei ei, în ziua în care tatăl ei plecase de acasă, încă o mai obseda. Din ziua aceea, mama ei îi imprimase în minte faptul că banul corupe. Mama ei era convinsă că soţul o părăsise pentru viaţa uşoară pe care o poate oferi banul. După divorţ, tatăl lui Annie a avut o legătură cu o moştenitoare bogată şi fusese prea ocupat cu măcinarea averii ei ca să-şi petreacă prea mult timp cu fetiţa din prima căsătorie. In cele din urmă, s-a însurat din nou, a procreat, abandonând un alt copil, şi s-a dus după

altă femeie cu bani...

Dacă Annie învăţase ceva din acei ani dureroşi, a fost faptul că nu trebuia să aibă încredere în cei bogaţi. Cu timpul, ajunsese să asocieze viaţa bună a celor bogaţi cu abandonarea şi copilăria ei singuratică.

Privirea tulburată din ochii lui Annie îl sperie pe Taylor. Un moment, ochii ei fură trişti, vulnerabili. O parte din el dorea să o întrebe, o altă parte voia să o ia în braţe. Ea n-ar permite una ca asta; era sigur.

— Eşti nedreaptă.

— Poate că da, acceptă ea. Apropo, n-ai făcut la stânga.

— Unde?

— Trebuia să o iei la stânga.

La naiba! De ce oare trebuia să fie atât de exasperantă!

De ce oare era el atât de dezagreabil? Cu coada ochiului, Annie studie partea de sus a profilului lui. Era sigură că ar fi fost perfect pentru o sculptură intitulată „Aroganţă”.

El dădu înapoi, apoi luă curba. Porsche-ul porni repede, depăşind acum limita de viteză.

Să vorbească, n-avea rost. Ea părea, că-l atrage doar ca să-l respingă iar, Minunat, se gândi el, întorcând volanul ca să iasă dintr-o curbă în ac de păr. Jocul poate fi jucat în doi.

Annie era dezgustată de ea însăşi. Ar fi trebuit să-l lase să o sărute acolo, mai înainte. Cu puţin efort, Taylor îi aprindea pasiunea ca o scânteie în lemn uscat. Nimic nu se întâmpla aşa cum era de presupus.

După mile de tăcere, el se uită, în cele din urmă,

la ea, observându-i încruntarea de pe frunte.

Taylor putu vedea rigiditatea maxilarului ei.

—Eşti serios îngrijorată în legătură cu câştigarea concursului? întrebă el.

—Nu, sunt bine. Mă simt bine. Spera să fie adevărat.

O oră mai târziu, Taylor opri la o staţie să pună benzină. Annie dispăru la toaleta doamnelor să-şi refacă machiajul.

—Ţi-e foame? întrebă el când ea reveni la maşină.

—Sunt moartă de foame. Starea ei de spirit se răcorise pe lungile mile de drumuri cu hârtoape. Hotărâse că aveau înaintea lor un sfârşit de săptămână lung şi nervozitatea unuia faţă de celălalt nu făcea decât ca drumul să pară şi mai lung.

—Te deranjează dacă luăm ceva la pachet? încetini când trecură pe lângă un bistro pentru automobilişti.

—Nu, sunt de acord.

Taylor parcă lângă anunţul cu meniul existent şi îl studiară un moment, înainte ca Taylor să apese pe buton.

—Buna zi... pâr, pâr. Bine aţi venit la... pâr, poc, poc. Pot să vă iau... comanda... poc, pâr... vă rog? pârâi şi pocni banda.

—Eu vreau un cârnat cu brânză şi o băutură nealcoolică, hotărî Annie.

Reveni o voce egală.

—Cârnat... trebuie... murat...?

—Poftim?

—Cârnat... trebuie... murăt... poc, pâr... măr caldă... poc, pâr... azi.,

Ea se uită la Taylor fără să înţeleagă.

—Ce spune?

—Vrei murături şi muştar la cârnat şi vrei să încerci plăcinta caldă cu mere, azi?

Ea se aplecă peste el, vorbind în receptor.

—Nu, doar cârnat cu brânză, ketchup şi muştar şi un Pepsi mic de regim.

—... pâr, pâr, poc... brânză?

—Da, vreau cârnat cu brânză.

— Trebuie... pâr, pâr... extra ceapă...

—Scuză-mă, şopti ea aplecându-se din nou peste el.

—Iţi stau la dispoziţie. Răsuflarea lui îi mişcă părul de lângă ureche şi ea simţi vibraţia bătăilor inimii lui sub cămaşă. Îşi forţă atenţia din nou spre listă.

—Un cârnat cu brânză, fără ceapă, fără murături, doar muştar şi ketchup şi o Cola de orice fel!

—Asta... e... pâr, poc... tot? întrebă vorbitorul.

—Aşteaptă. Ea se uită la Taylor, feţele lor fiind foarte apropiate. Tu ce vrei?

Ochii lui îi spuneau că ceea ce dorea nu era pe listă.

Cu un oftat de disperare, se retrase în contururile moi ale scaunului ei şi închise ochii, Taylor îşi drese glasul şi se întoarse spre aparat.

—Dublează comanda şi adaugă cartofi prăjiţi, o porţie mare.

—Mulţumesc. Trageţi la prima fereastră,

Acum, vocea era limpede ca sunetul unui clopot.

Taylor trase maşina la prima fereastră, plăti, apoi îi dădu lui Annie pungile albe.

—E un parc peste drum, zise ea, ar fi plăcut să ne dăm jos din maşină câteva minute.

—Bine.

Era un parc public şi i-ar fi plăcut să-şi dezmorţească picioarele.

Taylor a parcat la umbra unui stejar uriaş. Desfăcând o pătură veche de armată, o întinse pe jos. Ea se simţi jenată când el se aşeză alături, dar trunchiul copacului le oferea un reazem comun.

— E plăcut să te întinzi. Annie^ îşi întinse picioarele şi se lăsă pe spate. În timp ce mâncară în tăcere, un curent subteran circula între ei. Annie găsi că masculinitatea lui copleşitoare nu putea fi ignorată. Când îi oferi nişte cartofi prăjiţi, ea se uită în sus la el şi nu se putu opri să chicotească.

— E ceva în neregulă? întrebă el.

— Eşti primul care se sprijină de pomul ăsta, după atâta timp.

Ea întinse ambele mâini, ca să înlăture pânza fină de păianjen prinsă în părul lui.

— Apleacă-te încoace.

Ascultător, el se aplecă spre ea şi rămase nemişcat în timp ce ea îşi trecu degetele lungi prin părul lui negru bogat. Respiraţia lui caldă îi mişca şuviţele rebele, iar ea aspira mirosul lui, o nuanţă de lămâie şi un parfum unic al lui.

Tăcerea apăsă greu un moment.

— Cred că te-am curăţat, spuse ea încercând ca vocea ei să sune obişnuit.

— Mulţumesc.

Terminară de mâncat într-o tăcere plăcută. După ce se ridicară să plece, Taylor strânse pătura şi o luă sub braţ. Uitându-se în sus, ea observă că el o privea fix.

Ii aruncă un zâmbet în stare să-i topească şi oasele.

—Annie, ce-ar fi ca tu şi cu mine să facem un armistiţiu? Eu promit că nu-ţi mai fac curte în timpul acestui sfârşit de săptămână, ca tu să te poţi relaxa.

Ea aprobă din cap, jenată că sentimentele ei sunt atât de transparente.

—Aşa e mai bine. Zâmbind, el îi ţinu deschisă portiera maşinii ca să urce, iar ea se simţi cu totul stângace şi nepricepută.

—Ah, frumosul Vail, remarcă Annie, când intrară în ceea ce părea un fel de mică Elveţie.

Continuară să circule pe străzile înguste, trecând pe lângă magazine frumoase.. Minunatul orăşel, aşezat într-o scobitură a unui munte înalt din Colorado era plin de schiori şi turişti

—Este sfârşitul de săptămână al sărbătorii muncii şi oraşul e plin, remarcă Taylor, intrând în circulaţia aglomerată.

—Aici el Annie arătă spre ceva ce arăta ca un mic castel din Bavaria. Taylor descoperi parcajul hotelului şi se plasă pe ultimul loc liber.

Hotelul Raphael era splendid. Covoare orientale acopereau pardoseala de marmură din import. Candelabre de cristal atârnau din tavane înalte, împodobite cu stucaturi foarte complicate. Taylor şi Annie intrară în holul aglomerat, căutând cu privirea biroul rezervărilor.

—E în partea opusă, observă Taylor.

O femeie corpolentă cu o valiză într-o mână şi ţinând cu cealaltă doi pudeli cu o lesă cu două capete, bara drumul.

—Scuzaţi-mă, spuse Taylor, încercând să se strecoare pe lângă ea.

—Tinere – femeia îl înghionti pe Taylor cu cotul în

coaste – îmi poţi recomanda un hotel bun în oraşul ăsta? spuse ea cu un oftat exasperat.

—Acesta e plăcut, replică Taylor.

—Ăsta-i plin. Ar fi bine să ai o cameră aici, pentru că, pe o distanţă de mile, nu a mai rămas nimic! spuse ea gâfâind.

—Trebuie să mai fie ceva. Taylor continuă să o îndrume pe Annie mai departe.

—Mai recomandă-mi şi altceva! Am avut rezervare pentru fete şi pentru mine, strigă femeia după el. Uitându-se la căţeii ei bine îngrijiţi, oftă. Sunt arhipline, toate camerele sunt reţinute pentru grupul de nebuni ce participă la concursul acela prostesc de gătit.

—Asta-i o veste bună, îi spuse Taylor drept răspuns, grăbindu-se spre biroul de rezervări.

—Camerele rezervate pentru Malone şi McQuaid, vă rog.

Annie şi Taylor aşteptară ca funcţionara de la rezervări să introducă informaţia în calculator.

—Sper că sunt pregătite, şopti Annie, sunt moartă de oboseală.

—Camera nu e încă gata, doamnă. Am avut mare aglomeraţie azi. Poate doriţi să încercaţi la „Ora fericită”, în partea opusă a hotelului.

—Cât timp mai durează până putem intra în cameră? insistă Annie.

—Nu prea mult. Rezervarea e confirmată dar curăţenia a rămas puţin în urmă.

—Haide, au să ne anunţe când e gata! zise Taylor, punând capăt protestelor lui Annie. Ea oftă resemnată şi se îndreptară spre camera de odihnă.

Camera era primitoare, cu pereţii ei din lemn deschis. Pe fiecare masă străluceau lumânări, iar

pe lungimea unui perete se întindea un bar îmbrăcat în alamă.

—Ce vrei să bei? Taylor găsi o masă şi îi trase un scaun tapiţat.

—Vin alb, te rog.

—E aglomeraţie. Mă duc să fac comanda la bar.

Sprijinindu-se de spătarul scaunului, Annie îl urmări pe Taylor traversând sala, observând cum se întorceau capetele când trecea. Nu era doar faptul că era bărbat bine, dar avea o aureolă de siguranţă care îi făcea pe alţii să se îndrepte în scaun şi să-i acorde atenţie. O strălucire de mândrie apăru pe chipul ei, iar asta o surprinse. El nu era aici, dar se simţea mândră de el.

In timp ce Taylor îşi croia drum înapoi, îi zâmbi, iar inima ei păru să realizeze un salt mortal involuntar.

—Mulţumesc, zise ea când el îi dădu paharul cu vin. O clipă, degetele lui le atinseră pe ale ei şi privirile li se întâlniră. Ea se uită în altă parte ca să rupă contactul plin de tensiune, întrebându-se dacă simţise şi el la fel.

Chiar dacă simţise, nu făcu nicio referire. Şedea sorbind bere şi privind mulţimea.

Descriind cercuri pe paharul aburit, încercă să se gândească să spună ceva deştept şi original.

—Hei, uite cine-i aici! Se pare că păsărelele îndrăgostite au ajuns totuşi! Se întoarseră şi îi văzură pe Patrari şi pe Wesley Barlow. Sunteţi de mult aici, domnule McQuaid?

—Nu, replică Taylor. Dar voi?

—Nu demult. Nu credeam că o să vă mai vedem atât de curând. Mi-am închipuit că voi doi sunteţi pe undeva, pe lângă şosea. Tonul lui era plin de

subînţelesuri. Vă deranjează dacă ne alăturăm şi noi? întrebă el, trăgându-şi un scaun.

Taylor mai sorbi din bere înainte de a răspunde.

—Aţi putea să vă bucuraţi de o masă proprie – făcu o pauză – în partea cealaltă a sălii. Tonul lui nu lăsa loc vreunui compromis.

—Ah, Taylor, nu fi atât de acru. Iertaţi-ne dacă v-am deranjat, se scuză Nathan, deloc sincer. Se uită de la Taylor la Annie. Ştiţi ceva? în seara asta o să vă lăsăm singuri. Rânji spre Wesley. Ştim că aveţi o zi importantă mâine şi aveţi nevoie de odihnă.

— Aşa să faceţi, zise Taylor.

— S-a făcut, spuse Nathan peste umăr.

—Voi doi, distraţi-vă bine, chicoti Wesley când o şterseră.

Annie oftă şi se lăsă pe spătarul moale al scaunului, sorbindu-şi vinul. Era bucuroasă că plecaseră.

—Cred că am să mă duc să văd dacă sunt gata camerele; sunt frântă.

—E prea curând, prezise Taylor. Ştia că atunci când funcţionarul de la rezervări spune despre curăţenie că e „rămasă în urmă”, asta înseamnă că ai de aşteptat, nu glumă. N-am cinat încă. Putem comanda ceva aici, dacă vrei.

—De ce nu?

După ce mâncă un sandviş, Annie se simţi mai bine. Vinul – şi farmecul caracteristic al lui Taylor – au ajutat-o să se relaxeze. Sorbind o Cafea irlandeză, în timp ce orchestra cânta încet, Annie urmărea perechile dansând pe micul ring.

Treptat, îşi abandonase suspiciunea. Interesul lui pentru sculpturile ei părea sincer, iar Annie se trezi că îi vorbeşte despre visele ei.

—Ştiu că dorinţa de a ajunge la recunoaştere naţională în arta mea sună a utopie, încheie ea, stânjenită. E un joc, îşi aminti ea. Interesul lui nu e decât un joc, ca să mă convingă. În fond, Taylor McQuaid era un afemeiat.

—O să reuşeşti să realizezi asta, spuse el liniştit.

—Cum poţi fi atât de sigur? zâmbi ea neîncrezătoare. Ne cunoaştem doar de puţină vreme.

—Am petrecut împreună gătind mai multe ore decât petrec unele perechi într-o lună de întâlniri. Tonul lui era uşor ironic.

—A, dar noi n-am avut întâlniri.

—Nu – el puse paharul pe masă – am spus clar lucrul ăsta.

—Îmi pare rău. Dar îmi aminteşti de cineva – asta-i tot.

—Lucrurile n-au mers bine cu acel cineva, ghici el.

Ea oftă, ştiind că fusese tăioasă. În fond, ce-i făcuse Taylor?

—Nu a mers cum am sperat eu, recunoscu ea.

— Şi în ce fel îi semăn eu?

—Era un playboy.

El făcu un gest de dezgust, apoi îşi reveni.

—Lasă-mă să ghicesc – conducea o maşină sport?

—De fapt – făcu o pauză, neputând să nu zâmbească puţin – da.

El dădu din cap.

—Mi-am închipuit.

—Bărbaţii cu maşini sport urmăresc femeile pentru a face sport, declară ea. Din acest motiv, nu mă duc la întâlniri cu tipul de bărbaţi cu maşini

sport. Nu e nimic personal la adresa ta.

—Nu am considerat-o o ofensă.

—Îmi pare bine că ne înţelegem unul pe celălalt. Ea îşi împinse scaunul înapoi. Camera aia trebuie să fie deja gata, dacă nu o construiesc acum.

—Cred că eu am să mai rămân un timp pe aici.

Desigur, ca să vadă femeile.

—Atunci, ne întâlnim la micul dejun?

—Cum spui tu.

—In hol? La ora nouă?

Ridicând paharul, o salută.

—In hol. La nouă.

Annie îi făcu semn unui băiat de serviciu, în timp ce lua cheia camerei.

—Vrei să intri în camera de odihnă şi să-i spui domnului McQuaid să-mi dea bagajul din maşină?

—Da, doamnă.

Băiatul se îndreptă spre bar în căutarea lui Taylor.

Cu cheia în mână, Annie stătea nerăbdătoare în faţa ascensorului, apăsând mereu butonul.

—Staţi aşa, se auzi o voce masculină.

Întorcându-se, Annie se răsti:

—Ce mai e?

—Am vrut doar să vă conduc, doamnă. Nu trebuie să vă duceţi sus singură. Băiatul de serviciu îi zâmbi conciliator. Poate aduce ghinion, ştiţi.

—Am avut destul, recunoscu ea. Probabil vrea bacşiş, se gândi Annie.

In timp ce vechiul ascensor urca în ritmul lui propriu, ei schimbară zâmbete jenate.

—Îmi pare rău că m-am răstit, se scuză ea.

—Nu face nimic. Băiatul zâmbi. Aveţi dreptul să fiţi nervoasă. El se dădu înapoi când se deschise

uşa.

Curios lucru a spus. Apoi, îşi dădu seama că, probabil, vorbise de concursul de gătit. Urmându-l pe băiatul de serviciu la capătul holului, ea îl privi cum descuie uşa şi o deschide larg, cu un gest complicat. Aprinzând o mică lampă la intrare, el îi puse geanta în dulap şi reveni la uşă, făcând o pauză de aşteptare.

— Şedere plăcută.

Ea pescui câteva hârtii şi i le dădu.

— Seară bună, spuse el aproape chicotind, când închise uşa în urma lui.

Annie intră să vadă camera, aprinzând luminile. Este mare şi frumoasă, se gândi ea. Dar rămase cu gura căscată când văzu uriaşul pat cu baldachin îmbrăcat în satin alb. De fapt, toată camera era albă: damasc cu modele pe pereţi, brocart la fereastra înaltă şi mătase pe cele două fotolii mici care flancau un cămin de marmură cu focul deja aprins, lebede aurite...

Trebuie să fie o greşeală. O dusese probabil în altă cameră.

Se duse la noptieră şi ridică receptorul unui telefon franţuzesc, ornamentat.

— Aici e Annie Malone, de la camera opt sute douăzeci şi patru. Camera asta arată a – făcu o pauză – apartament nupţial.

Capitolul 5

—Păi... ă... da, e apartamentul nupţial, doamnă McQuaid. Am controlat baia cu spumă acum câteva

minute şi era la temperatura cerută.

—Cerută de cine? întrebă ea.

De bărbatul care a făcut rezervarea, instrucţiunile au fost precise, continuă el sec. Şi am apreciat că le-am primit înainte. Sper că totul e pe gustul dumneavoastră.

—Nicidecum. Tremura de furie. Cum îndrăznea Taylor McQuaid să-i facă aşa ceva?

—Îmi cer scuze, doamnă. Vocea funcţionarului degaja surprindere. Cum vă putem face să vă simţiţi bine?

—Camera este înregistrată pentru Annie Malone?

—Să controlez. Sunt două nume, numele de căsătorie McQuaid şi numele de fată, pentru a se evita orice neînţelegere.

—A fost deja o neînţelegere. Vreau să mă mutaţi imediat în altă cameră!

—Suntem gata să pregătim din nou camera ca să vă satisfacem cerinţele.

—Singurul mod în care puteţi să-mi satisfaceţi pretenţiile este să-mi daţi altă cameră, pe care o voi ocupa singură, ţipă Annie.

—Înţeleg cererea dumneavoastră, doamnă McQuaid, dar...

—Nu sunt doamna McQuaid! Eu sunt Annie Malone, Taylor McQuaid nu e soţul meu.

—Nu cred că asta e treaba mea, de fapt, zise el. Tonul lui protector începu s-o zgârie pe Annie pe nervi. Problema e că nu avem alte camere libere în momentul acesta. Totul e ocupat.

Annie îşi aminti de proprietara căţeilor.

—Uite; spuse devenind disperată, aş putea face schimb de cameră cu cineva?

—Îmi pare rău, doamnă, asta nu se poate.

—Nu veţi fi plătiţi pentru camera asta, ameninţă ea.

—Camera a fost achitată dinainte.

Trântind receptorul în locaşul lui auriu, se aşează pentru un moment.

—Dacă McQuaid crede că o să-şi petreacă noaptea în camera aceasta, se jură ea, o să se trezească cu altceva.

Se auziră două bătăi în uşă.

—Şi o să fie plăcerea mea să-i spun unde poate să se ducă!

Annie se ridică, traversă camera cu paşi furioşi. Deschise brusc uşa.

—McQuaid, tu...

Vorbele i se opriră în aer, când un comisionar îi aduse un coş mare cu fructe.

—Din partea administraţiei.

—Mulţumesc. Rostise vorbele din obişnuinţă. Luă coşul şi voi să închidă uşa.

—Iată şi bagajul dumneavoastră, doamnă.

Băiatul intră, lăsă bagajul înăuntru, se întoarse pe călcâie şi plecă. Nici măcar nu aşteptase un bacşiş. Annie presupuse că personalul cunoştea nemulţumirea ei şi se părea că toţi încearcă s-o mulţumească.

Aşezând coşul cu fructe pe masă, se uită la cantitatea de satin alb ca neaua de pe patul pentru luna de miere. Dacă el crede că această mică şaradă îi va asigura o noapte de plăcere sportivă, greşeşte foarte rău, se gândi ea.

Dar viziunea ei, cu Taylor sub plapuma pufoasă, îi invadă gândurile şi, plină de furie, luă coşul şi îl aruncă, fructele sărind în toate direcţiile.

Incapabilă să stea liniştită, umbla prin cameră.

Dar patul uriaş domina camera şi imaginaţia ei. Ducându-se la baie, îşi acoperi gura cu mâna ca să-şi oprească un ţipăt de frustrare. O clipă, camera păru plină de oameni. Apoi, observă pereţii îmbrăcaţi în oglinzi, reflectând lumina unei duzini de lumânări grupate în colţul unei uriaşe căzi de două persoane plină cu spumă. Două prosoape groase stăteau la îndemână pe margine.

— Trebuie să recunosc, Taylor, că te-ai gândit la toate.

Se auzi o nouă bătaie în uşă. Ce-o mai fi acum? Calul troian? mormăi ea, deschizând uşa.

Din nou văzu expresia jenată a băiatului de serviciu.

—De la serviciul în cameră, doamnă.

—A, ce drăguţ. Ce avem aici?

Omul înghiţi nervos şi se uită la bonul de pe cărucior.

—Şampanie şi icre negre.

—Din partea administraţiei? întrebă Annie, tensionată.

—De la domnul McQuaid, doamnă.

—Adu-le înăuntru, bineînţeles! Domnul McQuaid ăsta se gândeşte la toate, nu-i aşa? spuse ea dulce, deschizând larg uşa.

Băiatul împinse căruciorul înăuntru şi se grăbi să iasă, din nou, fără să se oprească pentru bacşiş.

Annie începu să măsoare camera, să se învârtească în jurul căruciorului ca un animal în cuşcă. Toată ziua, Taylor şi-a imaginat probabil cum se vor distra toată noaptea, în acest loc de joacă pentru doi. Faţa îi ardea de ruşine, când îşi aminti cum râdea cu el, cum îi făcea confidenţe, de fapt, se încălzea alături de el!

—Ce tâmpită sunt!

Auzi o cheie în broască şi îngheţă, iar inima îi bătea puternic. Uşa se deschise larg şi Taylor intră cu spatele, trăgându-şi bagajul.

Întorcându-se, el se opri uluit.

—Ce faci aici?

—Lasă actoria. N-o să-ţi meargă. Luna de miere s-a încheiat.

El se uită fix la ea, uimit.

—Despre ce vorbeşti?

—Ieşi afară din camera mea.

—Camera ta? Ei ridică cheia, citind din nou numărul.

—Chiar aşa! Trecu pe lângă el dezgustată, văzând cât de departe putea merge acest bărbat.

Taylor lăsă jos bagajul şi se îndreptă spre telefon.

Annie îl urmă.

—Explică-mi de ce apartamentul pentru luna de miere e înregistrat pe numele nostru, ca soţ şi soţie? îl întrebă ea.

Taylor formă stoic numărul recepţiei.

—E clar că e vorba de o greşeală.

—După părerea mea, spuse Annie cu răceală, e greşeala ta.

—Stai puţin, spuse el. N-am niciun amestec în treaba asta.

—Atunci, cum s-a întâmplat?

Întâlnindu-i privirea, el spuse ia fel de rece:

—De unde ştiu că nu ai aranjat tu toate astea?

—Eu? Asta-i o prostie.

Luă nota de plată de la şampanie şi i-o băgă sub nas.

Taylor luă nota şi citi semnătura.

— Eu n-am semnat asta.

— Desigur că nu.

Funcţionarul de ia rezervări răspunse la telefon, iar Taylor primi acelaşi mesaj: camera a fost înregistrată pentru McQuaid şi Malone, e vorba de o căsătorie, iar alte camere libere nu sunt.

— Trebuie să existe o explicaţie, zise el împăciuitor, când închise telefonul. Dar să fiu afurisit dacă ştiu despre ce-i vorba.

— Sunt sigură că este – poate e o mică eroare în judecata ta?

— Uite, spuse e! enervat. Eu nu mă folosesc de şmecherii ieftine ca să aduc o femeie în patul meu. Privirea i se plimbă prin cameră. Şi încă într-un apartament pentru luna de miere. Dădu din cap. Nu e defel stilul meu.

— Pleacă de aici, pur şi simplu, repetă ea.

Luându-şi bagajul, el făcu o pauză.

— Eşti foarte sigură pe tine, nu-i aşa?

— Cum adică?

Adică, domnişoară Malone, nu-mi amintesc nici măcar sa fi lăsat să se înţeleagă că mă atragi. Eşti atât de al naibii de convinsă că alerg după tine? Imaginaţia ta lucrează cam tare.

Luând un kiwi de pe podea, ea îl aruncă în el.

O zeama verzuie se răspândi pe covor când uşa se închise în urma lui.

Când se iviră zorile peste oraşul adormit, Annie deschise ochii şi încercă să se uite la baldachinul ca fildeşul de deasupra capului. Se întinse şi căscă, înainte de a privi la satinul neşifonat de lângă ea. Era singură.

Apoi, proptindu-se pe coate, îl văzu pe Taylor întins într-un fotoliu, cu picioarele aruncate pe

celălalt, aflat în apropiere. Degetele îi atingeau covorul gros, iar gâtul i se răsucea neliniştit, sprijinit de spătarul drept şi tare. Se răsucea încoace şi încolo, căutând în zadar contururi mai moi.

Brusc, ea simţi cum i se topeşte hotărârea. Deoarece era sfârşitul de săptămână dinaintea Zilei muncii, se gândi ea, nu se mai găsiseră locuri libere. Taylor trebuie să fi venit înapoi în timpul nopţii, dar avusese cel puţin decenţa să nu-i invadeze patul. O umbră de îndoială îşi făcu loc în mintea ei. Dar dacă porcăria asta nu fusese opera lui?

Annie se strecură din căldura plăcută, nevrând nicio clipă să asculte impulsul care o trăgea spre el. Îl scutură uşor. Cum el nu răspunse, se duse la fotoliul din faţa lui şi i-l trase repede de sub picioare, care-i căzură la podea cu zgomot, iar el se trezi brusc.

— Ce mai...

— Ssst, îl întrerupse ea, aplecându-se spre el. Îi ridică braţul pe umeri şi îl ajută să se ridice. Era mai greu şi mai înalt decât îşi amintea şi aproape că se prăbuşi, când el se sprijini de ea.

— Mergi, îi comandă ea, împungându-l cu cotul. Vor cădea amândoi curând, dacă nu se ţinea pe picioare, se gândi ea.

Picioarele lui abia se târau pe lângă ale ei şi reuşiră cu greu să aterizeze pe burtă, în pat. Prinsă sub greutatea lui, Annie încercă să se mişte.

— Dacă mă vrei în patul tău, există căi mai simple, mormăi el.

— Sunt sigură, făcu ea. Lasă-mă să mă ridic, nu pot respira.

Când se rostogoli pe o parte, o cuprinse cu braţele şi repede îi acoperi gura cu gura lui. Surprinsă, Annie îi lăsă buzele să se mişte peste ale ei, calde, convingătoare. Sărutul se adânci, când buzele ei se deschiseră în faţa limbii lui cuceritoare, iar trupul ei încordat se relaxă, când el se lipi de ea. Mătase şi doc, moliciune şi putere – ceva primitiv luă naştere între ei.

Ea mirosea a trandafiri sălbatici, evocând imagini ale unor încântări nedescoperite. Gustul ei era de o dulceaţă ameţitoare, numai miere şi vin. Iar el se simţi îmbătat de senzaţii, când mâinile lui larg desfăcute se plimbară pe un material aproape la fel de suav ca şi pielea de sub el.

Prinsă fără apărare, ea îşi abandonă inhibiţiile obişnuite şi răspunse instinctiv. Aceasta era excitaţia pe care şi-o interzisese mereu, îşi dădu ea seama, când atingerea lui îi provocă fiori. Se minuna de forţa umerilor lui, sub mângâierea mâinilor ei. Înaintând spre ceafă, degetele ei trecură la faţă, trasând, modelând, memorând.

Căldura şi pasiunea făceau ravagii în interiorul ei, ameninţând s-o ia în stăpânire. Dacă l-ar lăsa, bărbatul acesta ar putea deveni o obsesie. Aşa cum ceaţa se strecoară deasupra apei în zori, teama i se strecură prin membre, până ajunse la inimă.

Desfăcându-se din îmbrăţişarea lui, se rostogoli spre marginea patului. El întinse mâna după ea, dar era prea târziu.

—De ce fugi? întrebă ei, cu, un aer de neîncredere care îi încruntă fruntea.

—Nu voiam să se întâmple asta. Vocea ei era o şoaptă răguşită.

—Dar m-ai târât încoace.

Nu-i venea să creadă ce noroc dăduse peste el când ea îl trezise şi nici nu înţelegea de ce se răzgândise şi fugise de lângă el. Dorinţa o cuprinsese şi pe ea. De asta era sigur.

—De ce, Annie?

—Mi-a părut rău de tine.

Ea se îndepărtă, presimţind pericolul.

—Ţi-a părut rău de mine? Rămase descumpănit. Nu m-ai sărutat aşa, pentru că ţi-a părut rău de mine.

Ea se îndepărtă până la jumătatea camerei.

—Te-am mutat în pat, pentru că ştiam că nu stăteai bine acolo.

Ei, se gândi el, ajungem totuşi undeva.

—Atunci, vino înapoi, nu stau bine aici fără tine.

Privirea iui o chema şi o mângâia, iar Annie era tentată să facă acest prim pas, dar se reţinu.

—Nu, insistă ea, încrucişându-şi braţele.

—Annie... vocea lui era o mângâiere, dulce şi intimă.

—Uite, îi întrerupse ea. Eu mă schimb şi mă duc jos. Am să spun să te sune cu o jumătate de oră înainte de ora când trebuie să fim în bucătărie.

Înainte de a se răzgândi, Annie încuie uşa băii în urma ei. Inspiră adânc, ca să-şi liniştească tremurul, înainte de a face duş şi a se îmbrăca în timp record.

Când se strecură din nou în dormitor, în drum spre ieşire, privirea ei îl găsi culcat pe spate, cu un braţ sprijinit pe frunte: Vederea lui o emoţionă, dar se grăbi să iasă pe uşă, iar apoi să coboare în hol.

In timp ce uşile ascensorului se închideau în urma ei, ea se hotărâse. Se duse la biroul din hol,

dădu bagajul funcţionarului şi îl căută pe recepţioner. Intrată în biroul acestuia, ea îi explică liniştită că eroarea în privinţa rezervării camerei o umilise. Şi, deşi n-ar vrea să aducă această nefericită situaţie la cunoştinţa patronului hotelului, dorea măcar să examineze împreună registrele şi să descopere cum s-a putut întâmpla aşa ceva. În silă, administratorul fu de acord să deschidă registrele.

In afara rezervărilor pentru participanţii la concursul de gătit, hotelul primise nişte instrucţiuni de a reţine un apartament pentru luna de miere pe numele domnului şi doamnei McQuaid. Plata s-a făcut separat, cu carte de credit, Annie scoase un oftat deziluzionat.

Mai exista însă o posibilitate. Ceru un control al numărului cărţii de credit. În timp ce administratorul telefona, Annie îşi ţinea respiraţia. Ea scoase un oftat prelung, când veni informaţia. Cartea de credit nu-i aparţinea lui Taylor McQuaid; era a lui Nathan Patrari.

Nathan Patrari, bufonul din maşina decapotabilă galbenă. Zâmbetul lui batjocoritor îi trecu fulgerător prin minte. Parcă auzea vorbele de despărţire rostite cu o seară înainte, ceva în genul de a-i lăsa singuri. Într-adevăr, îi lăsase singuri, în apartamentul pentru luna de miere.

— Nu, o asigură el, Patrari nu era înregistrat: în acest hotel. Cel puţin, nu sub numele său, presupuse Annie. După ce mulţumi, se duse repede la cafenea.

Aşadar, fusese o farsă. Apartamentul pentru luna de miere fusese o altă farsă copilărească a lui Patrari. Dar de ce? se întrebă ea. După Taylor,

singurul lucru important pentru Nathan era să câştige. Oare a făcut aşa ceva ca să-i distragă şi să obţină un avantaj? Desigur, conchise ea. De ce nu? Nathan nu părea să aibă scrupule şi avea destui bani.

Era exact ceea ce ar fi făcut tatăl ei, într-un moment de inspiraţie. Erau croiţi din acelaşi material, hotărî ea, întorcându-şi ceaşca şi uitându-se la chelneriţă cum toarnă cafeaua. Dar oare erau chiar la fel? Oare Taylor era la fel ca şi prietenii săi? Inima ei îi spunea că nu este. Mintea ei îi spunea că n-avea importanţă – oricum nu-l va mai vedea după concursul de gătit.

El îi adusese numai necazuri, chiar mai multe decât îşi imaginase. Acele momente în braţele lui o dovediseră; el îi putea întoarce lumea cu dosul în sus. Dar nu va permite niciodată să se întâmple aşa ceva. Avea ţeluri, avea un viitor pentru care muncise şi nu era să arunce acum toate astea la gunoi.

Chelneriţă luă comanda: ouă şi suc de portocale. În timp ce-şi sorbea cafeaua, Annie îşi cântărea opţiunile. Să iasă din concursul de gătit era lucrul cel mai sigur. Putea să se retragă şi să fugă, să prindă o maşină înapoi spre Colorado Springs şi să nu-l mai vadă niciodată pe Taylor. Era o soluţie sigură şi înţeleaptă, dar vădea şi laşitate, conchise ea.

Sosi micul dejun şi, în timp ce-şi ungea pâinea prăjită cu gem, Annie se gândi la Nathan Patrari. Dacă ea ar fi plecat, Taylor va ieşi şi el din concurs iar şansele lui Nathan de a fi victorios creşteau, exact aşa cum plănuise el.

Păi, n-are rost, se gândi ea, ţinând cuţitul în aer.

De ce să-i ofer un triumf uşor? Nathan va trebui să muncească pentru trofeu.

Uitându-se la ceas, termină repede micul dejun. Luase o hotărâre. Lăsă un bacşiş, plăti nota şi se duse la telefon.

Formă numărul camerei şi numără cinci apeluri.

—Ce este? întrebă iritată o voce bărbătească.

— Taylor?.

—Ce este? întrebă el ameţit.

—Trezeşte-te! E timpul să mergem la bucătărie.

—Annie?

—In carne şi oase, zise ea glumeţ, încercând să-l aducă într-o stare de spirit mai bună, Ce-ai vrea pentru micul dejun? Am să te aştept cu el în cafenea.

—Fă-mi o surpriză, în vocea lui se citea o anumită ironie.

—Se poate face! răspunse ea.

—Ceva ce nu ştiu! Am nevoie de cincisprezece minute.

—Ai douăzeci.

Când intră în cafenea, după exact optsprezece minute, pulsul iui Annie se acceleră. Ei cercetă camera cu privirea, apoi se bucură când o văzu, Prezenţa lui era tulburătoare. Urmărindu-l cum se instalează pe scaun în faţa ei, la masă, ea inhală mirosul lui curat, masculin. Arăta reconfortat, iar faţa bronzată îi era bine rasă. Doar ochii lui trădau oboseală.

Annie simţi o săgeată de remuşcări pentru contribuţia ei ia starea lui neplăcută. Se forţă să înlăture această senzaţie şi îi făcu semn chelneriţei. Farfurii cu şuncă şi ouă fierbinţi, sos şi biscuiţi fură aşezate în faţa lui. Tot timpul, ochii lui

o studiau, ca şi când ar fi căutat motivări pentru atitudinea ei, Ea se simţi neliniştită văzându-se analizată.

—Asta se numeşte micul dejun al omului de la munte. Făcu un gest spre farfuriile din faţa lui. M-am gândit că ţi se potriveşte.

Încercarea ei de a-i abate privirea eşuă. Nervoasă, îşi umezi buzele când privirea lui deveni mai pătrunzătoare.

—Nu e frumos să te uiţi aşa, fix, spuse ea, încercând să pară relaxată.

El clătină din cap. Cum să nu se uite fix? Gândul la ea îl urmărise în ultimele douăzeci şi patru de ore. Şi, cu fiecare moment, părea şi mai atrăgătoare. Era vrăjit. Asta era. Poate, când se va termina afurisitul ăsta de concurs de gătit, va uita ce gust are ea, cum îl îmbată parfumul ei, dulce şi misterios. Apoi se gândi că nu va fi chiar atât de nenorocos.

—Presupun că există un motiv pentru – făcu o pauză – toată atenţia asta.

El încerca să lupte cu frustrarea, prin sarcasm.

Ironia lui o durea. Dar la ce se aşteptase ea oare? Un playboy răsfăţat nu face totdeauna pe bosumflatul când nu capătă ce doreşte?

—Toată atenţia asta, după cum o numeşti tu, are drept scop să te readucă în formă. Avem de câştigat un concurs de gătit.

—Întotdeauna mă surprinzi, domnişoară Malone. Credeam că ai renunţat.

Privirea lui Annie îl urmări mâncând o bucăţică de şuncă.

—Nu sunt omul care abandonează, domnule McQuaid.

Sprâncenele lui negre se ridicară brusc, transmiţându-i îndoiala în această privinţă. Degetele i se crispară pe ceaşca de cafea. Era momentul să-l lămurească.

—Poate vrei să ştii cine ne-a organizat luna de miere fericită, zise ea, văzându-l cum îşi îndreaptă spatele.

—Cine? Ochii i se îngustară.

—Camera a fost achitată cu cartea de credit a lui Nathan Patrari.

—Fiul ăla de...

—Înjurăturile nu ajută, îl întrerupse ea. Eu le-am încercat deja pe toate, plus câteva combinaţii creatoare.

Colţurile gurii lui tremurară, văzând-o cum se enervează.

—Ai dreptate. Cred că nu în felul ăsta trebuie să i-o plătesc.

—Dar eu ştiu cum să i-o plătesc, îi mărturisi ea cu un ton confidenţial.

—Da?

Se bucură văzând cum i se aprind ochii. Ochii aceia verzi, atât de minunaţi. Îi plăcea să-i vadă sclipind de furie şi întunecându-se de pasiune.

—Am putea câştiga concursul! Dădu viguros din cap, iar părul îi căzu în faţă, măturându-i obrajii roşii. Dacă i-o luăm înainte, va fi cea mai bună răzbunare.

—Asta o să-l potolească, aşa e, fu el de acord. Asta, şi un picior dat undeva.

—Nimic nu se poate compara cu smulgerea victoriei pe care o doreşte atât de mult.

Taylor îşi unse un biscuit cu sos.

—Nathan mizează pe faptul că noi o să ne

retragem.

—Atunci, hai să câştigăm!

Annie întinse mâna să parafeze înţelegerea. Taylor se uită în sus şi ezită câteva secunde, recunoscând că, dacă merge împreună cu ea acum, este condamnat. Ea îl atrăgea aşa cum nu i se întâmplase cu nicio altă femeie.

—De acord.

Solemn, îşi strânseră mâinile. Strânsoarea mâinii lui fu fermă şi scurtă, dar Annie simţi un şoc electric trecându-i prin braţ.

Taylor se uită la ceas.

—Mai bine să mergem.

Dând aprobator din cap, ea bău restul de cafea şi se ridică.

Găsiră informaţiile în hol. Annie se uită pe foaie.

—Ora noastră la bucătărie este zece, spuse ea. Nu ştiu ce vor de la noi.

—E greu de negociat când nu înţelegi termenii.

Ochii lui îi aţintiră pe ai ei şi ea înţelese că vorbea şi despre altceva, în afară de concurs.

Mai bine ar fi dacă nu m-ar înţelege niciodată, se gândi ea.

—Trebuie să încheiem acest eveniment.

Şi să încheiem unul cu celălalt, îşi zise ea. El stătea aproape, simţindu-i respiraţia, în timp ce îi urmărea pulsul în scobitura gâtului.

—N-ai uitat ceva?

Vocea lui suna leneş, dar curentul subteran era insistent.

—Nu.

Răspunsul ei veni prea repede, prea defensiv. El îşi ridică o sprânceană şi ea roşi. Dispăruse camaraderia de la micul dejun. Din nou se simţea

jenată.

In privirea lui era o familiaritate, o intimitate, care făcea să i se strângă stomacul. O dorea. Se vedea în ochii lui; nu făcea nicio încercare să ascundă asta. Şi ştia, în străfundul sufletului, că el vedea dincolo de apărările ei grăbite, că ştia că şi ea îl doreşte.

—O să câştigăm. Tonul iui era încrezător.

—La gătit, sublinie ea.

—Şi la asta.

Ea plecă. Simţea că o urmăreşte, dar era mai uşor, decât să se uite fix în ochii aceia albaştri.

—Fii atentă, şopti el aproape de urechea ei, tulburându-i simţurile. O singură greşeală şi avem probleme.

— Atunci nu mă distrage, îi atrase ea atenţia, încercând să se concentreze la foaia din mână. Vor fi planificate două grupe la bucătărie: una dimineaţa şi una după-amiază. Noi suntem dimineaţa.

—La fel ca şi Nathan, adăugă el, privind lista peste umărul ei. Taylor se uită în parcare. Nu se vede urmă de domnul Patrari.

—O să apară, spuse Annie cu un oftat resemnat.

Când se întoarseră să plece, o decapotabilă galbenă, cunoscută, intră în parcaj.

— Exact la timp, mormăi Taylor printre dinţi.

— Trebuie să mergem la bucătărie, zise Annie, apucându-l pe Taylor de braţ.

Taylor dădu din cap şi se îndreptară spre ascensoare.

Dimineaţa trecu repede, căci gătitul le ocupă tot timpul. Patrari se afla în partea opusă a bucătăriei uriaşe, aşa încât nu-l zăriră decât puţin.

Annie gustă sosul pentru ultima oară.

— Nu-i rău, McQuaid.

Ii plăcuse cum îi rostise numele. Muncă de echipă, se gândi el.

— Totul datorită ţie, spuse el cu sinceritate.

Ea întoarse capul şi îl privi. În acel moment,

Taylor nu i se păru că seamănă cu Nathan Patrari; nu era lacom de glorie. Era generos şi dornic să împartă meritul.

Împotriva voinţei, ea simţi că zidul dintre ei se mai prăbuşise puţin.

Capitolul 6

Arome delicioase se amestecau în bucătăria hotelului Raphael în timp ce diverse perechi de participanţi la concurs îşi elaborau cu grijă mâncărurile ce sperau că vor fi câştigătoare. Annie şi Taylor văzură când Nathan, plin de mândrie, duse crema lui la cele două ajutoare care stăteau la intrare spre camera frigiderelor. Urmăriră când cei doi, îmbrăcaţi în alb ca bucătarii, puseră o etichetă pe forma complicată a lui Patrari, înainte de a o duce la un compartiment de frigider. În timp ce un ajutor închise uşa camerei de răcire, celălalt puse lacătul. Annie scoase un oftat de uşurare când Patrari şi Barlow ieşiră din bucătărie.

După multe corectări, adăugiri şi după ce gustară de nenumărate ori, Annie şi Taylor terminară de compus Puiul Malone. Hotărâră să-l pună în cuptor cu o oră înainte de a fi servit. Până atunci, va sta în frigider. Asistentul puse eticheta

pe vas şi îl aşează într-un compartiment în frigider.

Annie se uită îngrijorată la Taylor când se îndreptară spre cafenea şi şopti:

—Ştii, noi tot nu avem reţeta pusă pe hârtie.

El dădu din cap.

—Aşa-i, dar ştim ce cuprinde.

—Dar lipsesc proporţiile şi ordinea instrucțiunilor – trebuie să le fixăm înainte de a da o reţetă comitetului. În fond, reţeta câştigătoare o să se publice în Creative Cuisine care se difuzează în toată ţara.

El alese o nişă şi se aşeză pe un scaun în faţa ei.

—O să scriu doar ingredientele şi vom aproxima cantităţile.

Annie se uită la el neîncrezătoare.

—Nu poţi vorbi serios?

—Cine o să ştie?

El întoarse o ceaşcă şi chelneriţă care îi turnă cafeaua îi zâmbi.

Femeia umplu şi ceaşca lui Annie şi îi mai zâmbi o dată iui Taylor.

—Pot să mai fac ceva pentru dumneata? — Î! întrebă chelneriţă.

Annie simţi un sentiment nejustificat de proprietate asupra lui Taylor şi trebui să se abţină să nu se strâmbe la chelneriţă prea prietenoasă.

După ce femeia plecă, Taylor continuă:

—Ce, parcă oamenii urmează reţetele exact? Dacă se întâmplă să nu am un ingredient, renunţ la el.

Lui Annie nu-i venea să creadă ce-i auzeau urechile.

—Şi ţi-a reuşit?

—Păi, făcu el cam evaziv, nu totdeauna.

—Asta poate fi valabil pentru un bucătar experimentat, dar nu şi pentru un începător. Annie îşi îndreptă umerii. În plus, nu-mi pun numele pe un lucru care se poate transforma într-un dezastru.

—Ei, s-ar putea să nu aibă un gust atât de bun pe cât ştim noi că poate avea, dar, orice ar face cineva cu ingredientele astea, trebuie să aibă gust bun.

—Bun? Se îndreptă în scaun. Bun nu e suficient ca să fie Pui Malone.

Taylor o privi şi clătină din cap. Avea atâta dreptate uneori!

—In ce mă priveşte, bun este destul ca să fie numit Pui McQuaid.

Ea îi aruncă o privire de gheată.

—Ai spus că o să-l numim Pui Malone. Acum revii asupra denumirii?

Ochii lui se făcură mari.

—Ce mare scofală? Are într-adevăr importanţă cum îl numim?

Ea nu-şi putu ascunde dezamăgirea.

—Crede-mă, are importanţă.

Ea îi admirase atitudinea când numise mâncarea lor Pui Malone. Acum, descoperea că nu se referise la ea din mărinimie, numele aproape că nu avea nicio importanţă pentru el.

Era obişnuit să negocieze cu oameni care uneori deveneau supărăcioşi, dar când vocea ei deveni condescendentă, răbdarea lui păru să dispară repede. Era gata să o lase baltă şi să plece când văzu că ochii i s-au înnourat de durere. Nu o putea lăsa aşa.

—Uite, începu el cu un ton împăciuitor, s-o luăm pe rând. Deocamdată, hai să avem grijă de

banchetul din seara asta. Putem să ne ocupăm de reţetă mai târziu.

— Banchetul! aprobă ea din cap. începe la ora şapte, cu o recepţie, după câte îmi amintesc.

Aveau în continuare o singură cameră – apartamentul nupţial. Hotelul nu putuse să le mai ofere încă o cameră. El îi simţi tensiunea şi îi ghici cauza.

—Foloseşte tu mai întâi camera. Cât timp ai nevoie. La mine, nu durează mult ca să fiu gata.

—Bine.

Sugestia lui părea corectă, dar nu atingea problema aranjamentului de dormit pentru la noapte. Ei, se gândi ea, uitându-se la cafeaua pe care abia dacă o atinsese, s-o luăm pe rând. Mai întâi, să treacă banchetul. Apoi vor putea negocia, unde doarme fiecare. Se uită la ceas. Era frântă. Cel mai mult i-ar fi plăcut să stea puţin culcată, înainte de duş.

—Aş putea folosi camera, să spunem, până la patru, sugeră el. Asta îmi va da timp să dorm şi eu puţin şi să mă schimb. Am putea să ne întâlnim în hol, la şapte.

Ea aprobă din cap.

—In regulă.

Când ea începu să se strecoare din nişă, el ridică mâna.

—Iei şi masa de prânz?

Ea dădu din cap.

—Nu mă gândesc la asta. Sunt mai mult obosită, decât flămândă.

—Avem o seară lungă înaintea noastră, spuse el liniştit. Vrei să leşini şi să cazi jos în faţa tuturor?

Ea se gândi un moment. Desigur, oameni ca el

erau totdeauna atenţi la aparenţe. El nu voia ca ea să-l pună într-o situaţie neplăcută în public.

—Sigur, să luăm masa de prânz.

El îi făcu semn chelneriţei.

Annie comandă un sandviş şi o ceaşcă de supă. După ce mâncase cam jumătate, ochii îi deveniră grei, Se scuză şi se duse în cameră.

Când intră pe uşă, viziunea unor nori de material de culoarea fildeşului aflaţi peste tot o izbi din nou, ca un suflu de bombă – apartamentul nupţial, Fusese atât de ocupată în dimineaţa aceea, încât aproape că uitase de cameră. Privirea i se mişcă spre fereastră, unde draperii lungi de mătase se strângeau deasupra covorului ca zăpada, ca trena bogată a unei rochii de mireasă.

Un moment, simţi o oarecare deziluzie că şederea ei acolo era doar o farsă. Apoi se scuturâ singură. Probabil că era mai obosită decât crezuse. De ce să se simtă deziluzionată? Doar nu dorise să se căsătorească.

Făcu un duş rapid şi se întinse pe pat. Dacă ar putea măcar să-şi odihnească ochii câteva minute...

Se trezi speriată, când auzi cheia în broască. Razele după-amiezii târzii, ce treceau prin draperii, scăldau camera într-o lumină blândă, portocalie. Se aşeză în pat, încercând să-şi concentreze privirea la silueta care se mişca prin cameră.

— N-am vrut să te sperii. Taylor stătea la capătul patului. Credeam că vei fi...

— Cât e ceasul? îl întrerupse ea, în timp ce se uita la cadranul luminat de pe noptieră. Ah! Nu se poate, mormăi ea, e patru şi treizeci, era rândul tău încă de acum o jumătate de oră.

Cu o senzaţie neplăcută îşi dădu seama că ar fi trebuit să aranjeze să fie trezită, pentru orice eventualitate.

— Nicio problemă. Am ceva de cumpărat.

Aş putea să mă întorc peste, să zicem...

— Am să ies de aici într-o jumătate de oră sau mai puţin, îl întrerupse ea. Îmi pare rău, Taylor, zău.

El respinse scuzele, cu un gest al mâinii, şi închise uşa în urma lui.

Ea sări din pat şi se repezi la dulap.

O jumătate de oră mai târziu, era îmbrăcată şi se afla pe coridor. Terminase în timp record, ţinând seama că se pregătise pentru o seară de gală. Apăsă pe butonul ascensorului, apoi îşi pipăi părul la spate, ca să se asigure că îi era bine fixată coafura franţuzească.

Uşile ascensorului se deschiseră în lături şi Taylor, care tocmai urca, rămase o clipă înăuntru, uitându-se la ea. Când uşile începură să se închidă automat, amândoi întinseră mâinile să le oprească. Mâinile lui Taylor le prinseră pe ale ei.

El ieşi din ascensor lăsându-i încet mâinile libere. Cu un zâmbet cald de apreciere, o privi de sus în jos.

—Arăţi minunat!

Obrajii ei se îmbujorară. Încercase să-şi spună că alesese rochia neagră, de cocktail, pentru că voia să arate bine la banchet, dar pe fiecare rochie pe care o încercase săptămâna trecută o apreciase cu gândul la ce anume i ar plăcea lui. Aprobarea lui o încântă, deşi ar fi dorit să nu fie atât de importantă pentru ea.

—Mulţumesc, şopti ea graţios.

—Asta-i pentru tine.

Ii întinse o cutie mică, albă.

Ochii lui Annie se măriră surprinşi. Prin capacul transparent, văzu o floare de pus la corsaj. El deschise cutia şi scoase o gardenie albă, perfectă, parfumată

—Am găsit o florărie în satul Vail.

—Taylor... ce atent eşti!

Era mişcată cu adevărat.

Ridicând din umeri de parcă acest cadou i se cuvenea în mod firesc, el aşează floarea în dreptul rochiei şi ridică din sprâncene.

—Aici, e bine?

Ea dădu din cap automat, închipuindu-şi că ei are mai multă experienţă decât ea în asemenea lucruri.

—Presupun că da.

Roşi puţin, când el îi apucă cu două degete decolteul şi-i prinse floarea. Nimic pe faţa lui sau în atingerea lui nu arăta că avea altă intenţie decât prinderea gardeniei, dar când respiraţia lui îi atinse bucla de deasupra urechii, inima ei bătu de două ori mai repede.

—Tot nu ştiu de ce ai făcut asta.

Se simţi descumpănită că vocea ei era atât de fără suflet.

El ridică din umeri, nepăsător.

—Când o să câştigi premiul, or să-ţi facă fotografii. Florile adaugă întotdeauna ceva în plus.

Tu ştii asta. În minte i se ivi un colaj de fotografii din paginile ziarelor pe care le văzuse, prezentându-l pe Taylor McQuaid cu o debutantă la Balul Tulipei, la Dansul Fulgilor de nea, la Serata îndrăgostiţilor.

Da, el ştie ce înseamnă florile pentru o fată. Şi nu vrea să-i fie ruşine cu mine, dacă se publică pe undeva vreo fotografie cu noi, se gândi ea. În plus, ce-ar putea el să vadă la ea, când însoţise deja atâtea fete ce făceau parte din crema societăţii?

Gândul acesta o înţepă acolo unde credea că nu mai este vulnerabilă. Se uită în jos la gardenie şi parfumul ei ameţitor o copleşi.

— Mulţumesc.

Vocea ei devenise plată şi Taylor se întrebă încă o dată ce se întâmplase de îşi schimbase starea de spirit atât de brusc.

Uşile ascensorului se deschiseră din nou şi mai multe persoane ieşiră trecând pe lângă ei. Annie prinse ocazia şi intră. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui Taylor, puţin înainte ca uşile să se închidă.

In timp ce Taylor folosea camera, Annie se duse la bucătăria hotelului. Îşi puse un şorţ de bucătar, ceru cratiţa lor şi o puse într-un cuptor, înainte ca mâncarea să fie complet gata, ea o înfăşură în folie metalizată şi o puse într-un cuptor de încălzit, să stea acolo până va fi nevoie de ea.

La momentul potrivit, un ajutor de bucătar avea să pună ceea ce pregătiseră ei, alături de celelalte preparate, pe o masă lungă, gen bufet. Cu un oftat de uşurare, Annie înapoie şorţul şi se îndreptă spre recepţie, unde soseau deja oaspeţii.

Tocmai când lua un pahar de şampanie de la un chelner ce purta o tavă, îl văzu pe Taylor intrând în sală. Arăta bine în haina de seară şi se simţea în largul lui, de parcă ar fi purtat zilnic aşa ceva. De unde stătea ea, vedea cu uşurinţă cum se întorceau capetele în direcţia lui. Grupuri de celebrităţi şi oameni de societate se bucurau să-l

salute. El dădea din cap cu amabilitate la unii şi la alţii şi luă dezinvolt un pahar de şampanie de pe tavă, uitându-se mereu prin sală.

Annie îşi dori să participe şi ea la această scenă. Pentru o clipă, ar fi vrut să se poată bucura şi ea de aceeaşi primire caldă, ca şi Taylor. Îşi reveni. Era ridicol. Desigur că voia să fie acceptată cu plăcere în cercurile artistice locale şi din New York. Voia să fie apreciată pentru talentul ei şi pentru felul în care şi-l folosea, nu pentru aspectul ei şi pentru situaţia ei socială. Totuşi, admiră felul cum lua Taylor toate astea, cu nepăsare, de parcă i se cuveneau.

El e în elementul lui, se simte confortabil, încrezător, relaxat, îşi zise ea. Pe când eu stau deoparte şi privesc din afară.

Privirea lui i-o întâlni pe a ei prin sală şi, pe deasupra capetelor din jurul lui, îi făcu semn cu capul, încet. Ochii ei se îmblânziră când îi răspunse tot din cap, Cu un zâmbet şi un murmur, el ieşi dintr-un cerc de cunoscuţi.

Se strecură prin mulţime cu paşi uşori şi veni lângă ea. Fără cuvinte, îşi atinse paharul de al ei şi ea auzi un clinchet uşor. Se uitară unul! a altui şi sorbiră din paharele delicate.

—Arăţi... încântător, spuse el.

Un mic zâmbet îi apăru pe buze

— Aş putea spune acelaşi lucru despre tine.

Se întoarseră când maestrul de ceremonii bătu în microfon.

—Doamnelor şi domnilor, a venit momentul să degustăm cele pregătite.

Bărbatul făcu un gest spre masa-bufet foarte lungă, acoperită cu o faţă de masă de damasc, de

culoarea fildeşului, încărcată cu tot felul de preparate.

—Juriul de celebrităţi va trece primul, gustând din toate. După ce vor termina de gustat şi de votat, putem şi noi, ceilalţi, să gustăm mâncărurile, dacă va mai rămâne ceva.

Se auzi un murmur de aprobare, când vreo douăsprezece personalităţi formară^un şir, fiecare cu o farfurie goală, în mină. Încet, o porniră pe ambele părţi ale mesei luând din fiecare fel de mâncare. Fiecare membru ai juriului era urmat de un ajutor care purta un tabel pentru notări şi ţinea pe platou porţiile aranjate în aceeaşi ordine, cu numerele lor respective de pe tabel.

Membrii juriului îşi luară platourile la masa destinată lor, unde gustară şi îşi notară aprecierile pe tabele. În cele din urmă, Annie şi Taylor trecură şi ei în şir. Varietatea de mâncăruri era uimitoare. Annie ar fi dorit ca fluturii din stomacul ei să^fie flămânzi, dar nu erau. Se aşează la masă in faţa lui Taylor, care părea să nu aibă probleme în a mânca orice şi totul.

—Nu glumesc, felul nostru e cel mai bun.

Ea clătină din cap.

—Nu cumva eşti subiectiv?

El ridică din umeri, de parcă ar fi spus că timpul o va dovedi.

Mai târziu, când fu anunţată, în sfârşit, perechea câştigătoare, Taylor se uită la Annie cu o privire, care spunea: ţi-am zis eu!

Deşi ea auzise numele lor pronunţat clar, rămase uimită.

— Trebuie să fie o greşeală!

După ce gustase şi văzuse mâncărurile cu care

concurau, îşi pierduse orice speranţă.

— Nu cred. Taylor o trase de cot. Ne cheamă.

Ca într-un vis, Annie făcu un pas, apoi doi, până ajunse să stea lângă maestrul de ceremonii. Ea clipi, văzând marea de străini care aplaudau în picioare.

— Şi ce nume are această capodoperă, domnişoară Malone? întrebă bărbatul, uitându-se la lista pe care o ţinea în mână.

Ea ezită.

— Pui Malone, spuse Taylor umplând cu uşurinţă pauza.

— Şi, domnule McQuaid – care a fost contribuţia dumitale la această delicioasă creaţie? întrebă el cu oarecare surprindere în glas.

— De fapt, foarte mică. Urmară râsete. Mai ales, am încercat să nu-i stau în cale.

Se auziră aplauze entuziaste.

Annie inspiră adânc, să se liniştească, şi se uită ia Taylor cu coada ochiului.

E atât de bun la treburi din astea, amabil, sigur pe el, se gândea ea, trebuie să mă ridic şi eu la înălţimea ocaziei. Dacă el poate, pot şi eu.

Îşi îndreptă umerii şi îşi impuse să zâmbească. Imediat se simţi mai plină de încredere, aşa încât, atunci când vorbitorul îi întinse trofeu! „Lingura de argint “, o lingură mare de argint montată pe un suport de lemn, ea îl luă şi oferi un graţios mulţumesc tuturor celor care au făcut posibil concursul în scopuri de binefacere.

— Şi aş dori să dedic produsul nostru şi acest trofeu memoriei mamei mele, Annabelle Malone.

Simţi la cot o uşoară apăsare în semn de susţinere din partea lui Taylor şi din nou lumea se

ridică şi aplaudă viguros. O plăceau. Simţea cum o cuprinde un val de căldură. Era favorita lor, cei puţin în seara aceea.

Annie şi Taylor îşi croiră drum printre mese, strângând politicos mâini şi acceptând cuvinte amabile de felicitare.

Brusc, Nathan Patrari se ridică de la o masă şi veni direct în faţa lor.

— Nu-mi vine să cred că m-aţi învins! mormăi el aspru.

Taylor îl privi în ochi.

— Te-ai învins singur, Patrari.

Vorbitorul bătu în microfon şi acesta scoase un ţiuit puternic.

— Vă rog să-mi acordaţi atenţie, începu el. Am uitat ceva.

Mulţimea sâsâi, iar Annie şi Taylor se întoarseră spre vorbitor.

— Domnişoară Malone şi domnule McQuaid...

Juriul mi-a amintit – şi făcu o pauză, părând puţin încurcat – să vă cer reţeta.

Reţeta. Annie înţepeni.

—Vă rog să vă întoarceţi la microfon, Sunt sigur că oaspeţii noştri mor de nerăbdare să audă secretul dumneavoastră,

La fel şi eu, se gândi Annie privind spre Taylor.

La microfon, Annie îşi drese glasul. Simţea sprijinul lui Taylor în spatele ei. Cel puţin/nu încercase să o abandoneze.

—Ei bine, porniţi cu piept de pasăre dezosat.

Una dintre membrele juriului, editoarea revistei Creative Cuisine, făcu un pas înainte, se aplecă spre Annie şi îi şopti;

—Draga mea, scoate cartonaşul cu reţeta şi

citeşte-o!

Când pe chipul lui Annie apăru un aer de mirare, femeia continuă:

—Bineînţeles că o vom publica în numărul nostru de Crăciun, dar oaspeţii din seara asta vor să scrie încă de pe acum reţeta. Asta îi face să se simtă bine că o află ei primii, ştii cum e, Annie se uită şi văzu oamenii scoţând carneţele şi pixuri, apoi ridicând privirea spre ea, cu sprâncenele înălţate în aşteptare.

Cum putea să le spună? Abia o aplaudaseră şi o felicitaseră. Acum trebuia să-i dezamăgească, tocmai când se bucura de aprobarea lor. Nu era altceva de făcut, decât să le spună adevărul. Umerii lui Annie se lăsară în jos şi îşi simţi inima ca o greutate de plumb. Înghiţi din nou în sec şi începu cu mare grijă.

— De fapt, nu am...

— Annie încearcă să spună, o întrerupse Taylor cu blândeţe, că nu a adus cu ea reţeta. Ridică mâinile, de parcă cineva ar fi îndreptat o puşcă spre el. Puteţi da vina pe mine. Deoarece făcusem deja mâncarea în după-amiaza asta, mi-am închipuit că tot ce trebuie să mai aducem cu noi aici este puţin noroc. Îmi pare rău, adăugă el, arătând ca un elev care a chiulit şi îşi cere iertare. Suntem novici în treaba asta.

Oamenii din auditoriu ridicară din umeri, când îşi puseră la loc carneţelele. Annie se uită la Taylor uluită. Bărbatul ăsta putea fermeca şi păsările din pom, atât de suav era.

Jurnalista se duse la microfon.

— De data asta, o să vă iertăm, domnule McQuaid. Puteţi să ne daţi reţeta mâine dimineaţă,

la masă.

Auditoriul aplaudă.

Annie îşi aminti că la sfârşitul acestei săptămâni era organizat un mare bufet, între micul dejun şi prânz, oferit de bucătarul şef al hotelului şi de subalternii iui. Taylor McQuaid obţinuse o amânare, până a doua zi dimineaţă.

După o jumătate de oră de conversaţie cu persoane care îi felicitau, Annie şi Taylor îşi făcură drum prin hol. Când se treziră că sunt aproape singuri pentru o clipă, el o îndrumă spre ascensor şi apăsă repede pe buton.

—Unde mergem? întrebă ea.

El se aplecă şi îi spuse moale la ureche:

—In cameră.

Annie se uită la el tăios.

—La stai puţin, dacă crezi...

—Trebuie să vorbim doar noi doi, o întrerupse el cu o şoaptă aspră.

In ascensor, Annie îşi smuci cotul din strânsoarea lui când se închiseră uşile.

—Credeam că am fost clară în problema asta.

—Perfect.

Vocea lui era rece şi nu avea farmecul pe care-l auzise când vorbise la microfon, ceea ce îi confirma suspiciunea că el putea, după bunul său plac, să fie sau să nu fie actor.

—Trebuie să punem pe hârtie reţeta.

—Sigur! Încânţi oamenii într-un moment şi îi prosteşti în momentul următor.

Ea nu era sigură dacă se referea la auditoriu sau la ea însăşi.

El o privi încruntându-se.

—Ai fi preferat să te las singură la microfon

căutând o explicaţie?

Când uşile ascensorului se deschiseră, ei ieşi şi porni pe coridor. Ea ezită un moment. Uşile începură să se închidă. Ieşi repede din ascensor. Uşile se închiseră în urma ei, iar ea o porni în fugă să-l ajungă din urmă.

Ei lăsase uşa camerei larg deschisă iar lucrul acesta o enervă; intră şi închise uşa în urma ei, supărată că el era atât de sigur că-s va urma.

—In regulă, spuse ea simţindu-se mai în siguranţă, care-i problema?

—Problema este că trebuie să punem pe hârtie reţeta aia.

Se duse la noptieră şi deschise sertarul. Răscolind prin el câteva secunde, scoase un carneţel şi un creion. Se aşeză pe pat, puse carnetul pe genunchi şi se uită la ea în aşteptare.

Ea se duse în partea opusă şi se aşeză pe un fotoliu de lângă cămin.

—Bun! spuse el începând să scrie de zor. Mai întâi piepţii de pui. Câţi?

—O jumătate de kilogram... Cred. La privirea lui fixă ea ridică braţele în aer, spunând: Mă uit, pur şi simplu, la pachete, până văd unul care e destul de mare.

—O jumătate de kilogram de piept de pui dezosat, spuse el cu fermitate, în timp ce scria.

—Mai bine pune trei sferturi de kilogram.

El oftă din greu, în timp ce făcea corectura.

—Bun! Apoi, iaurt. Se uită la ea. Cât?

Ea se lăsă pe spate şi privi în tavan.

—Să vedem, opt uncii într-o cutie... eu folosesc două cutii... ba nu, uneori pun mai mult, alteori mai puţin.

—Douăzeci şi patru de uncii de iaurt, spuse el scriind.

—Douăzeci şi patru de uncii! Sună cam mult. Spune doar două cutii... şi jumătate de câte opt uncii. Făcu un semn cu mâna în aer. Sună mai bine aşa.

El se uită urât! a ea.

—Ştii că la creioanele astea nu ne furnizează şi gume de şters.

—Ei şi! Taie!

El lăsă capul în jos şi trecu repede cu creionul peste hârtie. Din capătul celălalt al camerei, ea auzi cum se rupe vârful.

—La naiba! Aruncă creionul pe noptieră. De ce n-or fi în stare să-ţi dea un creion ca lumea, în hotelul ăsta?

Puse carnetul pe pat şi sări în picioare.

—Oricum, n-o să meargă aşa, zise ea calm.

E! se plimba încolo şi încoace pe lângă pat, cu mâinile băgate în buzunare, cu umerii aplecaţi.

—Mie-mi spui?

Ea ignoră furia lui, simţindu-se din nu ştiu ce motiv mai calmă, pe măsură ce el se enerva mai tare.

—Singurul mod de a pune reţeta pe hârtie aşa cum trebuie este să facem din nou mâncarea. Cântărind, măsurând şi scriind, pe măsură ce avansăm.

El se opri şi se uită la ceas.

—Este ora unsprezece şi treizeci şi cinci. Cum propui să facem treaba asta?

Ea se ridică oftând.

—Urmează-mă!

Capitolul 7

Câteva minute mai târziu, băteau la uşa bucătăriei hotelului. Printr-un mic gemuleţ, puteau vedea echipa de serviciu punând vasele în maşina de spălat.

Taylor apucă de clanţă şi o scutură.

—Nu ajungem nicăieri, E încuiată şi nu ne aud, din cauza gălăgiei dinăuntru.

—Am altă idee. Annie o luă spre sala de banchet. Cu siguranţă că băieţii mai curăţau mesele. Taylor o urmă printr-o uşă batantă, în bucătărie.

Annie se opri şi se uită prin bucătăria mare, profesională, până îl văzu pe bucătarul şef turnând un lichid gros într-o formă de cupru în trei etaje. Ea se apropie.

—Oh, domnule Pierre, sunt atât de bucuroasă că mai eşti aici.

Bărbatul solid, de vârstă mijlocie, cu o bonetă albă, înaltă, se opri un moment şi o privi până o recunoscu.

—Felicitări, chirie, ai câştigat concursul! îşi şterse mâna de şorţul alb, înainte de a-i strânge mâna cu vigoare. Şi dumneata, domnule. Ii strânse mâna şi lui Taylor. Curând, o să-mi luaţi slujba, non?

Annie duse mâna la gât.

—Nicidecum, Pierre. Slujba dumitale e sigură, în ce ne priveşte.

—Dar îţi place să găteşti, nu-i aşa? Unii dintre bucătari doar mimau azi! zise Pierre clătinând din cap. Dar la voi doi vedeam un anumit interes. Îşi

frecă degetele. Puneaţi o picătură din ceva şi gustaţi, apoi un pic din altceva, şi iar gustaţi. Aţi pus ceva din voi în mâncarea asta şi aşa se face că aţi creat o capodoperă. Ridică din umeri şi dădu ochii peste cap. Nu mă surprinde.

Annie îi atinse mâneca.

—Tocmai din cauza asta avem nevoie să vă cerem o favoare.

Sprâncenele groase ale lui Pierre se ridicară cu surprindere.

—Spuneţi, despre ce-i vorba?

—Vreau să dau reţeta exact aşa cum am făcut-o azi, aici, în bucătăria dumitale, dar cu tot gustatul şi adăugatul... am cam pierdut măsurile.

Ochii ei priviră spre Taylor şi apoi iar spre Pierre.

—N-ar fi corect să dăm cantităţi aproximative.

Studiindu-le feţele, Pierre părea că-i cântăreşte.

Urmă o pauză neplăcută şi Annie vorbi ca să o umple.

—Dacă îţi pui numele pe ceva... şi îi dedici amintirii cuiva... atunci trebuie să fie cât se poate de bun.

Pierre aprobă din cap.

—Asta înţeleg. Dar cum pot eu să vă ajut?

Taylor se aplecă spre el.

—Am putea folosi bucătăria dumitale ca să mai preparăm o dată mâncarea?

Pierre desfăcu braţele.

—Bineînţeles.

—Grozav, replică Taylor întorcându-se spre Annie. Alerg la supermarket şi mă întorc într-o jumătate de oră.

— Ce-i asta? întrebă Pierre. Credeţi că eu nu am o bucătărie bine aprovizionată? Credeţi că bufetul

meu e gol?

Taylor ridică mâinile.

—N-aş îndrăzni...

Şeful Pierre ridică bărbia, ca şi când i s-ar fi făcut un afront, dar era şi autoritar în acelaşi timp.

—Am să-ţi spun eu ce poţi să îndrăzneşti. Urmaţi-mă.

Ii duse într-o cămară plină până sus cu containere de restaurant, cu tot ce-şi puteau imagina.

—Spuneţi-i ajutorului meu, Robert, de ce aveţi nevoie şi ei o să vă aducă. El va fi aici ca să amestece aluatul, în următoarele câteva ore. Eu plec în curând acasă.

Annie zâmbi spre Pierre.

—Cum te-am putea răsplăti vreodată?

Pierre înclină capul şi o privi cu ochi strălucitori.

—Ah, am crezut că n-o să mai întrebi niciodată. Chicoti. Aţi putea să-mi împărtăşiţi reţeta şi, eventual, să-mi lăsaţi un pic din creaţia voastră pentru prânzul meu.

Annie zâmbi.

—O să capeţi tot ce doreşti.

Pierre îi trimise o sărutare şi se întoarse să plece.

Cu un carneţel la îndemână, ei începură să adune ingredientele şi să-şi împartă sarcinile. Erau aplecaţi asupra lucrului când, din spate, auziră clinchetul unui pahar lovit de o sticlă.

Se întoarseră şi îl văzură pe Nathan Patrari, sprijinit de o tejghea cu o jumătate de sticlă de şampanie într-o mână şi un pahar prea plin în cealaltă.

Taylor scoase un fel de oftat, simţindu-se prost dispus.

— Ce cauţi tu aici?

—Aş putea să-ţi. Pun aceeaşi întrebare, bătrâne.

Patrari se ridică în vârful picioarelor să se uite la pregătirile lor de pe tejgheaua din spate.

—Credeam că voi doi puteţi găsi ceva mai interesant de făcut împreună, decât doar să gătiţi, să gătiţi şi iar să gătiţi. Mai ales acum, că aţi câştigat, zise el luând o înghiţitură de şampanie.

Ridică paharul în semn de salut, iar şampania se revărsă peste margine.

—Sunt surprins că nu eşti în oraş.

Taylor făcu un gest din cap spre uşă, lăsând să se înţeleagă că ar fi momentul ca Patrari să plece.

—Totul la timpul potrivit. Rivalul lor înclină capul. Tocmai te căutam, McQuaid. M-am gândit să închinăm un mic toast pentru succesul tău. Dar văd că sunteţi ocupaţi.

—Atunci, vrei să o întinzi imediat? spuse Taylor tăios.

—Tocmai mă întrebam – Patrari luă o sorbitură – care sunt regulile acestei mici întreceri. De pildă, dacă cei ce câştigă nu arată o reţetă, oare juriul nu îi descalifică şi dau premiul următoarei perechi clasate?

Atmosfera deveni tensionată; Annie se întoarse să micşoreze flacăra sub tigaia care sfârâia.

Taylor se uită la Patrari.

—Nu cred că juriul trebuie să se preocupe de aşa ceva.

Patrari ridică din umeri.

—Timpul o să o arate.

Se retrase de lângă tejghea şi chicoti când. Plecă.

—Voi doi, distraţi-vă deocamdată, strigă el

înainte de a dispărea prin uşa batantă.

O hotărâre dârză se simţea la Annie şi Taylor. Ore în şir, gustară şi adăugară, îmbunătăţind reţeta de fiecare dată, stabilind şi restabilind cantităţile.

Annie îşi şterse mâinile de şorţ şi se uită în ochii lui Taylor ca să vadă sinceritatea răspunsului.

—Ei, ce părere ai?

—E bun.

Ştia că nu minţea, dar i se părea că avea o reţinere.

—Dar nu e chiar cum trebuie.

El se sprijini de tejghea.

—E cât se poate de aproape de cum trebuie.

Annie scoase un oftat şi dădu din cap.

—Dacă mai ezităm mult, îl stricăm. Un sos cremă nu poate suporta prea multe modificări.

— Dacă asta te face să te simţi mai bine, află că noi suntem singurii care o să ştim că e atât de aproape de perfecţiune.

— Ce am uitat oare? Ce e diferit?

El ridică din umeri.

— Ne străduim prea mult.

Ea acoperi vasul, îi mulţumi ajutorului de bucătar şi îl lăsă să-l ducă la frigider.

— Îl ţinem aici prea mult peste program,

Taylor dădu din cap.

— E timpul să plecăm.

Ea luă carneţelul

— Am să recopiez asta şi o s-o predau mâine.

Ieşiră împreună. În timp ce aşteptau un ascensor, el o privi şi văzu mai mult decât oboseală în ochii ei.

— Tot te mai frământi?

— Poftim? întrebă ea.

— Ai impresia că nu am reuşit chiar cum trebuie?

Ea aşteptă până fură singuri în ascensor.

— Probabil că îţi par un fel de perfecţionistă nepământeană, obsedată.

— Nu! Făcu o pauză, de parcă s-ar mai fi gândit. Ei, poate, puţin cam nepământeană.

Îl bătu în glumă cu dosul palmei pe umăr.

—Pur şi simplu, încerci să mă linişteşti, McQuaid.

—Eu? întrebă el cu o figură surprinsă, când ieşiră din ascensor şi o porniră pe coridor. Nicidecum.

—A fost drăguţ din partea ta că ai stat treaz o jumătate de noapte, ajutându-mă cu răbdare.

—Hei, potoleşte-te. O să-mi strici reputaţia de fustangiu, superficial şi libertin.

Schimbară un zâmbet; apoi, el văzu că faţa ei căpătă o expresie gravă, când ajunseră la apartamentul nupţial.

Fu un moment de tăcere, înainte ca el să bage cheia în broască. Această cameră era singura pe care o puteau avea şi el spera să poată alunga brusca jenă dintre ei în favoarea camaraderiei dinainte.

—Uite, ştiu că vrei neapărat să stai tu singură pe fotoliile din faţa căminului, dar acestea sunt ale mele. Tu o să trebuiască să te mulţumeşti cu patul.

—Tu ai stat pe fotolii noaptea trecută.

El fusese corect cu ea şi voia şi ea să fie corectă cu el.

—Ia tu patul.

—Şi să-ţi las ţie toată distracţia?

O luă de umeri, o răsuci şi o împinse uşor.

Ea se uită la ceasul de pe noptieră.

—E patru dimineaţa. Se întoarse şi î! văzu deja şezând pe un fotoliu, scoţându-şi pantofii. Cu un oftat obosit, ea îşi dădu seama că el hotărâse deja pentru amândoi.

—Peste câteva ore ne schimbăm şi o să stai tu în pat.

El se lăsă pe spate şi îşi puse o pernă sub cap.

—Ai de gând să vorbeşti toată noaptea sau vrei să stingi lumina şi să mă laşi să dorm?

—Bine. Dădu la o parte cuvertura şi stinse lumina de la pat. Cum vrei tu.

El clătină din cap în întuneric. Nu era cum voia el. Nici pe departe.

Deschizând cu greu un ochi, apoi celălalt, în lumina strălucitoare, Annie se răsuci şi se uită la ceas. Era zece dimineaţa. Se uită în partea opusă a camerei şi îl văzu pe Taylor tolănit într-un fotoliu şi cu picioarele pe celălalt.

—Ah, nu se poate, mormăi ea. Intenţionase categoric să schimbe locul cu el după câteva ore, dar dormise adânc. Se târî din pat şi se grăbi să vină lângă el şi să-l trezească.

—Taylor, e rândul tău.

— Ce? Se uită la ea ameţit.

—Vino. E rândul tău.

El închise ochii şi îşi clătină capul, de parcă ar fi vrut să-l limpezească. Când deschise ochii, privirea lui o cercetă din cap până-n picioare.

—Rândul meu?

Abia atunci ea îşi dădu seama că purta doar cămăşuţa ei pală de mătase şi bikini. Fusese atât de târziu când s-au întors, încât ea nu făcuse altceva decât să se dezbrace şi să se bage sub pled.

—E rândul tău în pat, zise repede şi se întoarse grăbită spre baie.

El o urmări închizând uşa şi auzi cheia în broască.

—Mi se părea mie că sună prea bine ca să fie adevărat, mormăi el, ridicându-se.

Aproape că nu se mai uitară unul la celălalt, până nu se aşezară alături la masă, o oră mai târziu. Ziarista de Sa revista Creative Cuisine citi la microfon reţeta pentru „Pui Malone”, în timp ce mulţi o notau.

Annie se ridică de la masă şi se îndreptă spre bufet. Taylor o ajută, trăgându-i scaunul, când îl văzu pe Nathan Patrari ridicându-se în partea opusă a sălii. Urmându-i privirea, Taylor se înţelese din ochi cu Patrari. Nathan se întoarse şi ieşi din cameră. Câteva secunde mai târziu, Barlow se ridică şi îl urmă.

Taylor o luă de braţ pe Annie şi se îndreptară spre mesele lungi, încărcate cu diferite feluri de pâine, cornuri şi boluri cu fructe proaspete. La capătul unui şir de gustări calde, stătea un bucătar care prepara omlete la comandă.

La o mică distanţă, stătea bucătarul şef, Pierre, urmărind totul, îndrumând discret echipa de dimineaţă. Privirea iui o prinse pe a lui Annie în timp ce îşi comanda omleta. Pierre îi făcu un gest cu degetele de la o mână, ca un cerc, un semn care voia să spună că era straşnic. În acel moment, ea înţelese că gustase mâncarea pe care o preparase ea cu Taylor în orele mici ale dimineţii şi pe care i-o lăsaseră cu un bileţel de mulţumiri. Ea zâmbi şi umerii i se lăsară uşuraţi. Reţeta ei trecuse examenul.

Pe drumul de întoarcere, Annie şi Taylor erau tăcuţi în loc să fie veseli datorită victoriei, cum crezuse ea că vor fi. Annie ar fi dorit să fi nimerit combinaţia perfectă, aşa cum reuşiseră ia concurs şi, cu toate că produsul făcut fusese destul de bun ca să merite premiul, ea se simţea descumpănită pentru că ştia că nu era chiar aşa cum ar fi putut fi.

Deşi nu voia să recunoască, starea ei de spirit melancolică era cauzată de altceva. După terminarea călătoriei de întoarcere, s-ar putea să nu-l mai vadă niciodată pe Taylor McQuaid, iar această eventualitate o tulbura.

Nu mai aveau ore de artă culinară la care să participe împreună. Şi, desigur, sfârşitul lor de săptămână la Vail nu indusese şi legătura amoroasă cu care, probabil, era obişnuit.

El obţinuse satisfacţia de a-şi învinge rivalii, pe Patrari şi pe Barlow. Probabil că nu se va mai înscrie ia un alt curs de gătit. Pentru un bărbat care se învârtea în cercurile înalte, noutatea unui curs de gătit pentru gurmanzi nu mai era interesantă. Aşadar, ce l-ar mai putea atrage să o vadă?

Taylor se dovedise că nu era un uşuratic, cum îl crezuse ea la început. Totuşi, era un celibatar bine şi, la vârsta lui, era probabil un celibatar convins. La ce se putea aştepta de la o legătură cu un asemenea bărbat? O aventură furtunoasă, plină de promisiuni deşarte, îşi răspunse singură la întrebare.

Annie îl privi cu coada ochiului. Curentul ce pătrundea prin capota deschisă a maşinii îi zburlea părul. Ea îşi aminti că îşi trecuse degetele prin buclele lui dese, negre, pentru a înlătura pânza de

păianjen. Simţi brusc dorinţa să-şi bage degetele acum prin părul lui.

Avuseseră loc o mulţime de schimbări de când se opriseră la picnic, în drum spre Vail, cu câteva zile înainte. Dar trebuia să recunoască faptul că ea fusese aceea care provocase schimbarea, când îşi abandonase garda şi îi lăsase să o domine.

Se forţă să se uite în altă parte. Era frumos – prea frumos, spre norocul lui... sau poate şi al ei. Bărbaţii care arătau atât de bine atrăgeau femeile cu sau fără voia lor. Mai curând sau mai târziu, cădeau pradă tentaţiei, indiferent de promisiunile făcute cuiva. Era un lucru pe care-l înţelegea şi îl accepta şi, din această cauză, era hotărâtă să nu devină o victimă.

Trecură prin Munţii Stâncoşi, care îţi tăiau respiraţia, oprindu-se la pasul Ute ca să se uite în jos, la o vale în care râul, cu meandrele lui, arăta ca un lanţ de argint sub un cer de turcoaz.

Taylor arătă spre întinderile nesfârşite de păşuni bogate care se întindeau de la un munte la altul.

—Indienii Ute credeau că Dumnezeu a făgăduit că această vale va fi a lor, pentru totdeauna. Când şi aceasta le-a fost luată, nu au putut ierta acest lucru niciodată.

Ea clătină trist din cap.

—Promisiunile nu durează.

Ii studie faţa plin de curiozitate.

—Uneori, da.

Când o văzu ridicând din umeri, fu sigur că ea se îndoia serios.

—Eşti prea tânără, ca să fii atât de pesimistă.

Ea îşi ridică bărbia.

—Sunt doar realistă.

El o luă spre vale, privind la o herghelie de cai care fuseseră lăsaţi la iernat.

— Totul depinde de perspectivă.

Dar el simţise deja. În scurtul timp, de când o întâlnise, începuse să observe când începea să-şi ridice scuturile de apărare. Şi erau aşezate solid. Ca nişte ziduri de închisoare, se gândi el.

Tot restul drumului, o lăsă cu gândurile ei iar el rămase cu ale lui. Ajunşi la apartamentul ei, îi scoase bagajul iar ea insistă să şi-l ducă singură sus. Când îşi luară politicos rămas bun, i se păru că ea e convinsă că se văd pentru ultima oară. Aşteptând în maşină, o urmări urcând scările, descuind uşa şi închizând-o în urma ei, fără să-i facă vreun semn.

Deci, domnişoară Annie Malone, crezi că m-ai văzut pentru ultima oară, îşi spuse el în gând. Mă foloseşti ca să câştigi micul concurs de gătit şi apoi îmi spui un adio rece? Ei bine, dragă, nu conta pe aşa ceva.

A fost un adio... doar pentru două zile.

Conducea maşina, căutând un loc unde să ia o masă de prânz întârziată, vineri. Niciuna din vechile lui preferinţe nu-l atrăgea. De fapt, lui Taylor nu-i era foame, nu-i mai era foame de două zile. El luase o gustare şi o masă decentă doar o dată pe zi, încercând să-şi recapete starea bună de spirit. Îşi pierduse pofta de mâncare, dormea prost şi se răstea la salariaţi. Poate luase vreun microb.

I-ar trebui vitamine. Avea nevoie doar de o doză masivă de vitamina C şi nişte B complex. Mai înaintă câteva blocuri, hotărât să se întoarcă ia o mică farmacie de unde să-şi cumpere nişte vitamine.

Atunci observă firma: „Sculpturi pentru colecţii”. Era cuibărită în colţul unei curţi pietruite, printre câteva încântătoare vitrine de magazine, într-un bloc de case pe care localnicii îl numeau Pickwick Piaza. Era magazinul lui Annie.

Fără să se gândească, parcă lângă trotuar şi opri motorul. Se uită la vitrina ei. Firma de deasupra era cioplită din trunchiul puternic ai unui stejar. Iar la câţiva metri în faţa ei, era o mică fântână arteziană. El era mai familiarizat cu aleea din spate, dar faţada magazinului era la fel de drăguţă.

Fără să mai stea pe gânduri, ieşi din maşină şi intră pa poarta de fier forjat. Paşii lui răsunau prin curte. Lângă uşă era o bancă lungă. Aproape că şi-o putea imagina pe Annie stând acolo şi cioplind.

Uitându-se la expoziţia din vitrină, văzu două raţe sălbatice, o pereche de raţe de pădure şi o gâscă de Canada în mărime naturală; fiecare pană a fiecărei păsări era atât de atent sculptată şi realist pictată încât, dacă n-ar fi ştiut despre ce era vorba, ar fi jurat că toate sunt adevărate.

Annie le sculptase. Era sigur de asta, iar zâmbetul lui arăta mai mult decât o urmă de mândrie. Se gândi că nu era nimic rău dacă îi spunea cât de frumoase erau. În fond, pe firmă scria că vizitatorii sunt totdeauna bineveniţi.

Deschise uşa şi intră înăuntru. Nu văzu pe nimeni, dar îşi închipui că acel clopoţel pare suna deasupra uşii o va chema.

— Alo, făcu el.

De la distanţă se auzea un motor. Se învârti, privirea lui mutându-se de la o sculptură la alta. Nu-i venea să creadă amănuntele delicate a ceea ce părea a fi un mic lac de pădure, cu o broască

aşezată pe o frunză de nufăr, în mijlocul lui. Cu cât se uită mai mult în jur, cu atât mai multe animale descoperea. Pe masa următoare, era aşezat un întreg oraş din vest în miniatură. Se uită în sus. Fu uluit văzând cât de contrastantă era partea din spate a camerei. Un indian din lemn, în mărime naturală, stătea lângă o masă cu scaune, cioplite din trunchiuri masive de copac, coaja fiind păstrată pe feţele laterale. Zgomotul unui motor deveni mai puternic, cu cât avansa mai mult în magazinul lung şi îngust.

Trecu pe lângă mobile până în spate şi se opri în faţa unei tejghele de lemn, aplecându-se să vadă micile sculpturi din cutia de sticlă aflată dedesubt. Când se îndreptă, descoperi la capăt o antică maşină de înregistrat, făcută din alamă ornamentată. Se aplecă peste tejghea ca să se uite mai bine la toate butoanele din partea opusă. Erau în stare perfectă, deşi maşina era veche de o sută de ani, cu siguranţă; era o adevărată frumuseţe.

Brusc, uşa de dincolo de tejghea se deschise larg şi sunetul înfundat de motor îndepărtat deveni un zgomot asurzitor. Ochii lui Taylor se făcură mari. Un munte de bărbat umplea uşa, îmbrăcat cu o salopetă decolorată; avea ochii negri, ascunşi de ochelari de motociclist cu lentile albe, părul lung, negru, zburlit, şi avea aşchii de lemn şi fire de rumeguş în barba mare, într-un pumn uriaş ţinea un fierăstrău cu lanţ, pentru tăiat lemne, care făcea un zgomot teribil, fiind încă în mişcare.

Ochii bărbatului trecură acuzatori de fa Taylor la maşina de înregistrat şi înapoi.

Taylor se îndreptă şi, arătându-se cu un deget în piept, zise:

— Crezi că eu...? Dădu din cap viguros şi ridică mâinile. Admiram, asta-i tot, uriaşule.

Doamne, Annie nu i-a spus nimic despre acest King Kong. Poate că din cauza asta era atât de rece. Avea deja un prieten solid.

— Hei, firma spune că vizitatorii sunt bineveniţi, strigă Taylor ca să acopere zgomotul, văzând că bărbatul întinde mâna liberă spre minerul fierăstrăului mecanic.

— Am strigat când am intrat înăuntru, continuă el să ţipe. Fierăstrăul se opri şi vorbele iui Taylor răsunară tare, în liniştea lăsată brusc. Dar n-a venit nimeni, încheie Taylor moale.

Până acum, se gândi el, amintindu-şi scene dintr-un film care se intitula Masacrul cu fierăstrăul mecanic.

Bărbatul îşi ridică ochelarii pe frunte şi puse pe tejghea fierăstrăul. Apoi îşi scoase o pereche de dopuri din urechi.

— Ce este?

Taylor răsuflă uşurat.

— Sunt un prieten de-al lui Annie.

Bărbatul masiv îşi ridică sprâncenele groase.

— Daa?

— Un prieten de ia cursul, de gătit, spuse Taylor, nevrând să-i dea idei eronate.

Pe faţa bărbatului se văzu un fel de zâmbet slab, în timp ce-l privea de sus până jos pe Taylor.

— Da, mi-a vorbit de dumneata.

Taylor înghiţi în sec, întrebându-se ce amănunte interesante i-o fi relatat ea; o fi pomenit şi de faptul că au împărţit apartamentul pentru luna de miere de la hotelul Raphael? El privi spre dinţii ascuţiţi ai fierăstrăului mecanic şi apoi se uită din

nou la uriaş. Era convins că acest Godzila nu l-ar crede dacă i-ar spune că au dormit separat.

— Cred că am să plec. Poţi să-i spui că McQuaid i-a transmis salutări. Are un magazin frumos aici.

Taylor auzi un zgomot în spatele Sui şi se întoarse pe călcâie.

— Bună, zise Annie, vrei un sandviş?

— Nu, mulţumesc, răspunse Taylor.

Annie împinse platoul pe tejghea.

— Iartă-mă, nu te-am auzit când ai intrat. Eram sus, pregăteam masa. Eşti sigur că nu ţi-e foame?

Taylor dădu din cap. Urmă o pauză neplăcută.

— Păi, începu Annie, bănuiesc că voi, bărbaţii, aţi făcut cunoştinţă.

— Încă nu, spuse bărbatul masiv, întinzând mâna peste tejghea. Eu sunt Bear Malone.

— Taylor McQuaid.

Taylor îi strânse mâna, încercând să arate mai puţin şocat decât se simţea. Nu-i spusese niciodată că era căsătorită.

— Mă duc sus să iau ceaiul cu gheaţă. Annie se uită la Taylor. Ai prefera altceva?

— Nu, nu stau. Am trecut doar să te salut.

— Stai aici. Mă întorc imediat.

Spunând asta, porni pe scară şi dispăru.

— Nu pleca din cauza mea, spuse Bear. Poţi să mai stai. Eu am de lucru.

Taylor se uită la fierăstrăul mecanic. Pun pariu că ai de lucru şi aş prefera să nu fiu de faţă.

— In plus, continuă Bear, ea crede că eu îi gonesc toţi prietenii dinadins. Crede că o protejez prea mult.

— Aşa! zise Taylor, făcând un pas spre uşa care i se părea ia o distanţă de un milion de mile.

—Trebuie însă să recunosc, spuse Bear ridicând din umeri, că pe Annie o protejez. Taylor mai făcu un pas înapoi.

—Ai tot dreptul să ai asemenea sentimente.

—Desigur. Tonul lui Bear deveni hotărât. Ei bine, hai să terminăm treaba asta.

Taylor stătu pe loc şi luă o atitudine calmă; dacă trebuia să moară aici şi acum, asta n-o să se întâmple fără o luptă groaznică. El ridică o mână amenințătoare.

—Cred că ar fi bine să rămâi acolo pe loc.

—Îmi place să lămuresc lucrurile direct, zise Bear uitându-se în ochii lui Taylor. Ăsta-i stilul meu. Vezi, eu îţi cunosc reputaţia. Aşa încât, spune-mi care îţi sunt intenţiile faţă de sora mea?

—Sora dumitale?

—Vrei să termini cu ea?

Annie cobora treptele, ducând o tavă mare.

Taylor văzu umerii bărbatului masiv lăsându-se în jos, când Annie îl împunse cu o privire tăioasă.

—Zău, Bear, e neplăcut.

—Îmi pare rău, surioară, zise Bear uitându-se pe fereastră, apoi din nou ia Taylor. Îmi cer scuze. Uneori o iau prea tare.

—Nu e nevoie de scuze, spuse Taylor. Sunt sigur că aş avea aceleaşi sentimente dacă ar fi... sora mea.

—Trebuie s-o întind.

Bear ridică fierăstrăul mecanic de pe tejghea tot atât de uşor de parcă ar fi fost o jucărie. Se întoarse şi ieşi pe uşă, închizând-o în urma lui.

Annie îl privi pe Taylor un moment, înainte de a pune tava pe tejghea.

—Fratele meu e o persoană cu adevărat

cumsecade. Ţi-a spus asta doar pentru că, atunci când i-am povestit că am câştigat concursul de gătit, am făcut greşeala să-i menţionez că-l cunoşti pe Nathan Patrari. Se pare că lui Bear nu-i prea place Nathan.

Taylor zâmbi.

—Se pare că nici mie.

Annie chicoti.

— Vrei ceai?

—Mulţumesc.

Taylor acceptă un pahar şi rămase privind în ochii ei verzi ca marea, având senzaţia că au trecut zece ani de când o văzuse ultima oară.

—Sculpturile tale sunt frumoase, spuse el privind în jur.

—Mulţumesc.

—Munca ta e atât de delicată, de migăloasă. Privirea i se opri, când ajunse ia mobila masivă. Mă rog, în cea mai mare parte.

—Bear le creează pe astea de aici, din spate, ie fasonează din trunchiuri de copac brute cu fierăstrăul mecanic.

Luă ioc pe unui din scaunele de copac şi îi oferi unui Iui Taylor.

— Cred că l-am auzit „creând “când am intrat. Taylor se aşează pe un scaun în faţa ei şi se aplecă ca să-i şoptească:

—Mi-e teamă că bănuieşte că am venit aici să jefuiesc maşina de înregistrat.

Ea îi şopti ia rândul ei:

— Sunt sigură că nu mai crede asta, acum, când ştie cine eşti.

—N-are încredere în mine.

—Nu te cunoaşte prea bine.

Taylor o privi în ochi; ai lui erau plini de întrebări.. Oare ea are încredere în ei? Oare ea î! cunoştea?

Ea întrerupse prima confruntarea privirilor, uitându-se la paharul cu ceai rece din mâna ei, răsucindu-l şi ştergându-l pe genunchii jeanşilor.

—Bear şi cu mine nu avem altă familie, ne avem doar unul pe celălalt. Suntem puţin cam greoi când e vorba să ne împrietenim cu străinii, bănuiesc.

—Crezi cu adevărat că nu mă mai consideri şi pe mine un străin?

Luă o înghiţitură zdravănă de ceai.

—Nu. Dar poate, la fel ca şi fratele meu, sunt prea înclinată să judec la repezeală.

—Atunci, te-am iertat.

Ea nu putu decât să zâmbească.

—Nu-mi ceream iertare.

—Ştiu.

Ea clătină din cap. El era încă plin de surprize... şi farmec.

Ea îi întinse paharul pe jumătate plin.

—Nu vreau să-mi epuizez urarea de bun venit.

Îl urmă la uşă. El se opri lângă banca ei de lucru, de la intrare. Proiectul la care lucra era acolo, încă într-o fază de început, dar văzu fotografia rezemată de unelte. El o luă cu grijă şi o ţinu în lumină.

Era fotografia unui teren de golf, cu o căprioară şi puiul ei stând pe loc, iar un steag triunghiular flutura în fundal. Amintirile îi năpădiră pe amândoi – mâinile lui calde care o ţineau de talie în timp ce se balansa periculos prin capota deschisă a maşinii lui, cu aparatul în mână, ca să facă pozele; imaginea aceea fugitivă pe care o zăriseră

amândoi; entuziasmul ei, care îi îmbujora faţa când se aşezase din nou pe scaunul de lângă el. Nostalgia îl cuprinse, la simpla privire a fotografiei.

El îi dădu fotografia înapoi şi zâmbi.

— E ceva deosebit, zise.

Schiţă un zâmbet, iar ochii ei se îmblânziră. El ştia ce însemnase pentru ea acel moment.

Ii făcu semne cu mâna, când ieşi pe uşă.

Ea se uită la fotografia din mână. Reprezenta o scenă pe lângă care alţii ar fi trecut fără a arunca măcar o privire, dar el aprecia că, pentru ea, aceste privelişti erau mici miracole.

Fără să i se spună, el a înţeles asta.

Capitolul 8

Annie încărcă atentă, în maşina ei, cutia mare cu miniaturi sculptate şi închise portbagajul. Proprietara magazinului de Decoraţiuni Interioare Ni na, îi ceruse să-i aducă un set ca să le aranjeze în vitrinele firmei şi în casele prezentate.

Aceasta nu era marea şansă pe care o dorea, dar era un început, o nouă manifestare publică a muncii ei. Sculpturile ei vor ti văzute de mai mulţi oameni. Până acum. Doar cei care intrau în magazinul ei îi cunoşteau talentul. Îşi aranjă rochia când se aşeză pe locui şoferului. Era important să arate bine şi să ajungă la timp. Întâlnirea la Nina era pentru ora nouă dimineaţa. Ea pornea cu o jumătate de oră mai devreme.

— Vezi că se poate. Îşi spuse. De acum încolo, voi pleca mai devreme la fiecare întâlnire, voi

conduce în limitele de viteză admise şi voi sosi înainte de vreme. Niciodată n-o să-mi mai bată inima, grăbindu-mă prin trafic, niciodată nu voi mai sosi arătând de parcă am încheiat maratonul de la Boston, îşi spuse.

Avea să-şi schimbe stilul. Nu e vorba că până acum n-ar fi apreciat punctualitatea sau n-ar fi ştiut că e nepoliticos să întârzii. Avea însă obiceiul să creadă că are mai mult timp decât avea în realitate. Absorbită de indiferent ce făcea, îşi dădea seama brusc că mai avea doar două minute ca să ajungă undeva. Era uri obicei jenant şi pe deasupra, neprofesional.

Întoarse cheia de contact şi aşteptă un moment să se încălzească motorul, apoi înaintă pe alee şi ieşi în stradă. Trecând în viteza a doua, mai acceleră puţin. Maşinuţa ei nu era prea grozavă, dar, de obicei, era mai rapidă decât acum.

Intră în viteza a treia, debreie şi apăsă pedala de acceleraţie. Tot nu prindea viteză. De când nu mai fusese la o revizie? Ridică din umeri şi băgă în viteza a patra. Întreţinerea maşinii nu era o preocupare pentru ea.

Dar nici pentru fratele ei. El nici nu avea măcar maşină. Nu voia să contribuie! a distrugerea stratului de ozon. Bear Malone mergea pe jos, îi luau alţii cu maşina şi, când era foarte grăbit, lua autobuzul. Singurul motor pe care-l întreţinea era cel al fierăstrăului mecanic.

Annie zâmbi când se gândi la asta. Din nu de ştie ce motiv, Bear era convins că fierăstrăul lui mecanic nu contribuia la poluarea aerului – la poluarea cu zgomot, poate, dar nu a aerului.

La al treilea semafor, maşina lui Annie o porni

încet, lucru rar pe Colorado Springs. Mersul deveni şi mai lent după următorul stop. Începu să se îngrijoreze.

— Hai, Streak, nu-mi face asta acum. Arată-ţi temperamentul mâine, sau săptămâna viitoare, dar nu acum.

Acceleră puternic. Maşina porni, apoi tuşi şi aproape că nu mai mergea.

—Bine, bine, spuse ea blând. Am să fiu mai drăguţă cu tine.

De-a lungul următoarelor cinci blocuri maşina lui Annie se târî – fără opriri bruşte. Dar, după alte şapte blocuri, ea înţelese că avea probleme. Streak tuşi, aproape că nu mai porni deloc la trei stopuri, unul după altul. Annie se uita deja pe stradă, după un garaj.

—Unde o fi o staţie de service, când ai nevoie de aşa ceva? mormăi ea.

Observă uşile uriaşe ale unui garaj de service, alături de un magazin de maşini noi. Având nevoie de ajutor urgent, intră în parcaj.

Câteva capete se întoarseră când maşina ei hurducăi şi tuşi, trecând pe lângă şiruri de maşini noi, strălucitoare. În ciuda situaţiei neplăcute, îşi dădu seama că aceste maşini strălucitoare erau dintre cele mai scumpe maşini-sport din lume. Se uită în sus, la firmă: McQuaid, scria cu litere mari, roşii.

—Grozav, mormăi Annie, pur şi simplu, grozav.

Nu-l mai văzuse pe Taylor de când trecuse pe la magazinul ei, în urmă cu două săptămâni. Ultimul lucru pe care-l dorea, era ca el să-şi închipuie că îl urmărea.

Se aşeză la coadă la service şi lăsă jos geamul,

când un lucrător în halat alb se apropie. Ei se aplecă şi se uită la ea.

—Pot să vă ajut, doamnă?

Annie răsuci cheia de contact, iar motorul continuă să mai pâraie şi să boacăne încă un minut. Închise strâns ochii, până ce motorul se opri de tot. Se simţea foarte stânjenită. De ce să mi se întâmple tocmai mie? De ce acum? De ce aici?

Se uită la lucrător.

—Puteţi s-o reparaţi?

—Sigur.

Tânărul îi deschise portiera.

—Trebuie să fiu undeva peste cincisprezece minute.

Era o urmă de panică în glasul ei.

—Nicio problemă. Camioneta noastră de serviciu s-a întors din cursa de ora opt. Putem completa hârtiile şi puteţi pleca în cinci minute.

—Minunat.

Annie se uită la ferestrele colorate ale salonului de expoziţie şi speră că Taylor McQuaid nu stătea înăuntru să privească. Clătină din cap. Nu fi proastă, îşi spuse, probabil că şeful nu apare până la amiază.

—Aveţi nevoie să luaţi cu dumneavoastră ceva din maşină?

Tânărul lucrător se uită la diferitele obiecte de pe bancheta din spate şi de pe podea.

Annie înghiţi în sec, avea gâtul uscat. Avusese de gând să facă ordine în maşină încă de acum o lună, dar niciodată nu avea destul timp pentru treburile astea nesuferite.

—Am o cutie în spate.

Începu să ridice capacul portbagajului, dar

tânărul i-o luă înainte.

—Fac eu asta, doamnă, spuse el politicos. Cutia asta?

—Dacă ai putea să o ţii drept...

—Nicio problemă.

Ea îşi atârnă geanta de umăr şi îl urmă la biroul de service. Cum îi promisese, hârtiile fură completate în scurt timp. Ii arătă o camionetă gri parcată în faţa salonului de expoziţie.

—Am să-i spun administratorului de la service că aveţi nevoie să mergeţi undeva, iar el va trimite imediat un şofer.

Dădu să ridice cutia de pe tejghea.

—O duc eu!

Annie întinse însă mâna după cutie.

—Nu-i nevoie. Nu e grea, iar dumneata mai ai şi alţi clienţi.

El făcu un semn de aprobare din cap şi se îndreptă spre bărbatul care aştepta ia rând, după ea.

Annie îşi luă cutia şi ieşi afară liniştită. Doi bărbaţi în salopete albastre împingeau maşina ei într-un loc de lucru. Ea privi în altă parte, ca şi când n-ar fi văzut în viaţa ei maşina aceea. Streak îi acaparase suficient atenţia, pentru o zi. Deşi nimeni de aici nu-şi bătuse joc şi nu se purtase urât cu ea, se simţea umilită. Maşina ei arăta ca o rablă, într-un magazin elegant ca acesta.

Se grăbi spre camionetă. Spre uşurarea ei, era goală. Se urcă pe locul pasagerului din faţă şi îşi puse cutia pe bancheta din spatele ei. Controlându-şi ceasul, calculă că, dacă pornea acum, camioneta abia dacă va ajunge la timp la Decoraţiuni Interioare Nina.

Era îngrozită la gândul că va trebui să explice întârzierea cu aceeaşi veche scuză, probleme cu maşina. Majoritatea oamenilor nici nu o mai credeau.

Uitându-se din nou la ceas, începu să aibă îndoieli. Poate că tânărul şi simpaticul lucrător uitase să-i spună administratorului să trimită şoferul. Poate ar trebui să se ducă înăuntru să controleze. Era ultimul lucru pe care dorea să-l facă, dar nervii ei încordaţi nu-i permiteau să mai aştepte.

Deschise portiera şi puse un picior pe treaptă, când auzi deschizându-se uşa şoferului şi zări un bărbat urcându-se pe locul de lângă ea.

—Slavă Domnului că ai venit, mormăi ea închizând uşa din partea ei. Când se întoarse să dea adresa şoferului, ochii ei se făcură mari.

—Îmi pare bine să aflu că mi-ai simţit lipsa, spuse Taylor blând, întorcând cheia de contact, încotro?

—La Decoraţiuni Interioare Nina.

—Cunosc locul.

Întoarse camioneta şi se apropie de stradă, aşteptând să se înscrie în trafic.

Ea se uită fix la el, fără să-şi creadă ochilor.

—Nu-i politicos să te uiţi fix, îi aminti el glumeţ, fără să-şi ia ochii de la circulaţie.

Ea roşi, amintindu-şi cum îl dojenise ea cu aceleaşi vorbe, în drum spre concursul de gătit.

—Scuză-mă, dar nu mă aşteptam ca şeful să conducă o camionetă de serviciu.

El râse.

—Ce crezi că fac? Dorm toată dimineaţa şi pe urmă mă duc să-mi fac unghiile?

— Cam aşa ceva.

— Păi, de fapt, când nu sunt aici, sunt singurul om care nu are nevoie de un înlocuitor. Dacă te gândeşti bine la asta, înseamnă că eu sunt persoana cea mai puţin importantă aici. Aşa că, dacă cineva lipseşte că are gripă sau altceva, eu îl înlocuiesc acolo unde e nevoie, cel puţin în orele noastre de lucru.

Ea clătină din cap.

— Nu mi te pot închipui într-o salopetă pătată, alergând să schimbi uleiul în douăzeci şi cinci de minute sau mai puţin.

— Stai pe-aici, să vezi ce iute sunt.

Ea clipi spre el.

— Ce vorbeşti?

Amândoi râseră, apoi tăcură, gândindu-se la acea dimineaţă, demult, când ea era în braţele lui, pe patul acela pentru luna de miere.

Un beculeţ se aprinse la un post de emisie-recepţie montat la bord.

— Taylor! Răspunde, Taylor!

El ridică microfonul şi apăsă un buton.

— Roger? Eu sunt, Taylor. Răspunde, Sally!

— Avem un apel de urgenţă de la Casa de copii. Autobuzul şcolii s-a defectat din nou şi copiii trebuie să fie duşi, că întârzie la şcoală. Poţi face o cursă până acolo?

Privirea iui Taylor se îndreptă spre Annie şi lăsă butonul, ca să nu fie auziţi.

—Ce zici? Poţi întârzia câteva minute? E în drum.

Uitându-se la ceas, ea deschise gura să-i spună că, şi aşa, nu mai ajungea la timp la întâlnire; apoi oftă şi ridică din umeri.

—Bine.

Se părea că, fie că pornea devreme sau nu, era sortită să nu ajungă la timp.

Câteva minute mai târziu, Taylor opri în faţa unei clădiri lungi de beton. Uşa din faţă se deschise şi zece copii ieşiră în rând, îndreptându-se spre maşină. Taylor sări jos şi deschise uşa laterală. Când copiii se îngrămădiră pe cele trei bănci, Annie îşi luă cutia şi o puse jos pe podea.

— Hei, Taylor, când mai mergem iar la pescuit? strigă cel mai înalt, un băiat care părea să fie de origine americano-indiană.

—La circ, strigă altul, să mai mergem la circ!

Un băiat slăbuţ, din ultimul rând, se ridică vrând să fie auzit.

—Să înotăm, spuse el, am putea merge să înotăm, ca altădată.

—Nu, strigă cel mai înalt, e prea frig pentru înotat, prostule, doar dacă vrei să-ţi îngheţe...

—Ţineţi minte regulile, băieţi, îi întrerupse Taylor când se urcă la locul lui. Ţineţi-vă gura şi aveţi grijă cum vorbiţi faţă de o doamnă.

—A, iertaţi-mă, spuse băiatul cel înalt, văzând-o pe Annie pentru prima dată. Cine eşti dumneata?

—Ea e Annie Malone, spuse Taylor, întorcând cheia de contact. Voi, domnilor, prezentaţi-vă singuri.

Când începură să se prezinte, ieşi din clădire o femeie solidă, de vârstă mijlocie, şi se duse la geamul lui Taylor.

—Mulţumesc încă o dată, zise ea.

El dădu din cap şi ea arătă spre autobuzul galben din alee.

—Nu din cauza bateriei noi pe care ai pus-o. Mi-e teamă că, de data asta, e ceva mai important.

Era supărată.

—După-amiază, am să-l tractez, doamnă Henderson, când se mai liniştesc lucrurile la magazin. O să vedem ce putem face.

Femeia clătină din cap.

—Mulţumesc. De mult am fi mers pe jos dacă nu l-ai fi dădăcit ani de zile. Nu ştiu ce-o să ne facem dacă s-a stricat de tot de data asta.

—Ei, poate că Jaycee vă va cumpăra altui anul ăsta, dacă iese afacerea.

—Sper şi eu, Taylor.

Ea făcu semn cu mâna când el porni.

—Hei, ce-i aici în asta? Băiatul cel înalt, al cărui nume era Chip, arătă spre cutia pe care Annie o pusese pe podea. Gogoşi?

Taylor se uită în jos.

—Asta e a doamnei.

—Putem să ne uităm? Chip ridică un colţ, cu vârful pantofului de sport.

După schimbarea expresiei lui Taylor, Annie înţelese că el văzuse şi presimţea că urmează o mustrare la adresa lui Chip.

—Sigur, spuse ea blând, ridicând capacul. Îmi pare rău că nu-i nimic de mâncat.

Băieţii se aplecară peste scaune să vadă.

—Oh, astea sunt statui, spuse Jeff. De unde le-ai luat?

—Eu le-am sculptat, din lemn.

Băieţii se uitară mai de aproape.

—Cu un cuţit? întrebă Chip, cu interes.

Ea dădu din cap.

—Ai unelte speciale pentru treaba asta?

—Arată ca nişte fiinţe mici, spuse o voce din spate. Poţi să le ridici ca să le putem vedea?

In timp ce Annie ţinea figurinele una câte una ca tinerii să le privească şi să le aprecieze, Taylor opri în faţa şcolii. Coborî, ca să deschidă uşa, apoi băieţii mai mari coborâră perechi.

—La revedere, Annie, strigară ei. Ne mai vedem, Taylor. Mulţumim.

Apoi veni rândul celor trei mai mici, din spate. Taylor îi luă jos, unul după altul. Ultimul se întoarse spre Annie, înainte de a coborî.

—Pot să văd şi eu? întrebă el, moale. Nu m-au lăsat să văd.

Annie scoase capacul. Ochii copilului se lărgiră. Întinse mâna. Pot să le ating?

Ea aprobă din cap şi puse sculptura ce înfăţişa un băieţel, în palma lui.

—Ah, spuse el uimit. Ochii i se întristară când i-o înapoie. E frumoasă, zise el.

Copilul părea să aibă doar câţiva ani, dar ochii lui, de un albastru pal, arătau mai maturi şi trişti. Annie îi închise degetele peste sculptura din mâna lui.

—E a ta.

Ochii copilului se aprinseră de speranţă, apoi se întunecară de îndoială.

—E pentru mine?

Ea aprobă din cap.

—Vreau să fac şi eu aşa ceva. Poate am să capăt un cuţit de ia bucătărie şi un băţ vechi.

Ea clătină din cap.

—Nu face aşa ceva. Poţi uşor să te tai, dacă nu înveţi să sculptezi cum trebuie.

Copilul se întristă.

—Uite ce, dacă vii la mine la magazin, te învăţ să sculptezi cum trebuie.

Faţa i se lumină.

—Pe mine? Numai pe mine? Poate să mă aducă Taylor?

Annie se răsuci în scaun ca să se uite la Taylor, iar ei aprobă din cap. Ea se uită la băieţel.

—- Dacă te lasă cei la care locuieşti.

—Sigur. Pe domnişoara Henderson n-o deranjează.

Taylor puse mâna pe umărul băiatului.

—Va trebui să-ţi faci mai întâi lecţiile.

Băiatul aprobă.

—Am să le fac. Apoi se uită la Annie. Mulţumesc.

Ea îi zâmbi.

—Cum te cheamă?

—Lumea pe-aici îmi zice Flecar... dar numele meu e Brian.

—Bine, Brian, poţi să-mi spui Annie.

El o privi cu timiditate.

—Pot să vin sâmbătă?

Ea îi zâmbi şi aprobă din cap.

—Dacă te înţelegi cu Taylor şi cu domnişoara Henderson.

Brian întoarse nişte ochi rugători spre Taylor.

—S-a făcut, zise acesta. Sâmbătă. Dar mai bine şterge-o. Întârzii la ore.

Brian se uită din nou ia Annie.

—La revedere, zise e! moale, când sări jos din maşină.

Ea îl urmări cărându-şi cărţile pe trotuar, ţinând sculptura strâns în pumnişorul lui.

Când Taylor porni motorul, se uită la el.

—Câţi ani are Brian?

—Nouă.

—E atât de mic pentru vârsta lui!

Taylor dădu din cap.

—A avut probleme. E la Casa de copii de vreo şase luni – se întoarse să se uite direct la ea – şi pot să-ţi spun că ţi-a vorbit mai mult decât l-a auzit cineva, de când a sosit acolo.

—Cred că îţi petreci ceva timp cu băieţii ăştia.

—Îmi face plăcere.

Ea privi drept înainte, gânditoare, când el intră din nou în trafic.

—Se pare că ar vrea să vină fără ceilalţi.

—Până acum, a fost un singuratic. Eu încerc să iau băieţii în activităţi de grup, de câte doi sau trei, uneori şi individual, când pot. Băieţii aceştia trăiesc împreună atât de mult timp, încât nu e de mirare când unul dintre ei vrea să fie singur când face un lucru deosebit.

El o privi cu ochi plini de căldură.

—Cred că tu însemni ceva aparte pentru Brian.

Ea clătină din cap, cu o urmă de zâmbet pe buze.

—Mă uimeşti mereu, McQuaid.

Annie se simţi uşurată, când Nina fu atât de încântată de sculpturile ei miniaturale încât nu se mai preocupă de întârzierea ei. Când mai comandă încă două duzini, Annie fu extrem de bucuroasă.

—Nu era McQuaid cei care ţi-a adus pachetul aici? o întrebă Nina indiferentă, în timp ce scria comanda.

Annie dădu din cap.

—Am avut probleme cu maşina, azi-dimineaţă, şi el a condus maşina de serviciu.

—El a condus? la te uită! Taylor McQuaid să conducă maşina de serviciu, când ar putea să folosească un Jaguar, un Porsche sau orice maşină vrea.

Annie traversă camera, pretinzând că o interesează o figurină şi sperând că Nina va abandona subiectul.

— Taylor McQuaid! spuse Nina, visătoare. Ce n-ar da orice femeie nemăritată să pună mâna pe el. E un vânat bun.

—Nu mă pricep.

Annie puse repede figurina jos şi sunetul avu ecou.

—Pardon.

Brusc, se simţi nesigură pe ea şi nu ştia de ce.

—Vine să te şi ia de aici?

—Poftim? întrebă Annie uitându-se la figurină ca să fie sigură că nu s-a întâmplat nimic rău cu ea.

— Am întrebat dacă Taylor McQuaid vine să te ia de aici. Ai spus că maşina ta e la el, la reparat, nu?

— A, da, este.

Taylor se oferise să vină să o ia; trebuia doar să-l sune. Dar, în acest moment, era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă. Nu avea nevoie ca pe telefonul fără fir al bârfei, numele ei să circule legat de al lui Taylor, făcându-se speculaţii cu privire la durata distracţiei lut cu o sculptoriţă.

Ea încercase să se ţină departe de bârfa, dedicându-şi timpul muncii, pentru a studia cu unii dintre cei mai buni artişti locali. Nevrând să ajungă în gura lumii, a preferat totdeauna să fie respectată pentru ce reprezenta ea şi nu pentru ce ar reprezenta prietenul ei.

Uitându-se pe fereastră, zări o staţie de autobuz în colţ.

— Mă întorc cu autobuzul, îi spuse ea Ninei. Ştii cumva orarul acestora?

Drumul spre casă cu autobuzul îi dădu lui Annie

timp să se gândească. Taylor era mult mai murit decât se aşteptase să fie.

In foarte multe privinţe, nu se asemăna cu imaginea locală despre el. Era bun, atent, generos şi destul de modest. Dar această reputaţie pe playboy îi era atribuită fie din cauza prietenilor, fie din cauza maşinilor, fie – deşi ea nu voia să admită asta – din cauza femeilor.

Cu cât îl cunoştea mai bine, cu atât se simţea mai atrasă de el. Dar ca să se lege de Taylor McQuaid, ar fi fost o greşeală din partea ei. N-ar trebui să se gândească decât la o simplă prietenie. Dacă ar putea rămâne prieteni platonici, atunci poate că legătura ar dura mai mult decât câteva săptămâni sau luni. Logica şi experienţa îi spuneau că a fi iubita lui Taylor ar putea fi emoţionant, dar nu ar fi ceva de durată.

Ea avea planuri şi vise. N-avea nevoie de tulburări şi dezamăgiri. Nu era uşuratică de felul ei. Dacă s-ar îndrăgosti, ar face-o cu toată inima.

In după-amiaza aceea, sună la service şi află că maşina ei era gata. Merse pe jos de-a lungul câtorva blocuri, până la staţia de autobuz. Bear o instruise în legătură cu traseul acestora şi, după ce schimbă de două ori autobuzul, ajunse la magazinul lui McQuaid.

Acelaşi tânăr ca^e o ajutase în dimineaţa aceea, se apropie de ea la biroul de service.

— Reparaţiile sunt gata, dar mai durează câteva minute. Acum vă spălăm maşina şi o ştergem.

—N-am cerut să fie spălată.

—Asta intră în service, doamnă.

Annie se uită la nota de plată, dar spălatul nu era trecut. Acolo unde îşi ducea de obicei maşina, nu

făceau niciun fel de gratuităţi. Şi, spre surprinderea ei, chiar şi preţul reparaţiei era acceptabil.

—Deci, maşina funcţionează din nou, zise ea, completând un cec.

—Da, doamnă, şeful a încercat-o personal, azi după-amiază.

—Nu e cam neobişnuit aşa ceva? Cuvintele i-au scăpat, înainte de a le putea opri.

—Nu chiar, doamnă. El se interesează personal de fiecare sector. Dacă doriţi, avem răcoritoare în sala de aşteptare.

Annie se uită peste capul lui prin uşile larg deschise. Era o frumoasă după-amiază de toamnă.

—Cred că am să aştept mai curând afară.

Tânărul zâmbi şi ea trecu prin uşa din spate, oprindu-se o clipă să se uite la vârful Pike. Privirea îi zbura spre nori şi dincolo de ei. În unele locuri, norii albi, pufoşi, acopereau soarele, făcând uriaşe pete de umbră pe munte.

In spatele magazinului de maşini era o suprafaţă împădurită, unde iarba dintre uriaşii brazi şi molizi fusese tunsă ca într-un parc. Ea se plimbă pe afară, apoi zări un autobuz galben de şcoală, parcat în umbra clădirii. Curiozitatea o atrase lângă autobuz. Litere mari, negre, îi confirmară ce bănuise: Casa de copil, Colorado Springs.

Un geamăt se auzi de sub autobuz, în timp ce un bărbat în salopetă pătată de ulei ieşi de sub maşină. Când se ridică în picioare, ea îl recunoscu pe Taylor McQuaid.

—La naiba, mormăi el.

—Chiar atât de rău e? întrebă ea, văzând cauza necazului său.

Speriat, el se întoarse. Un zâmbet îi apăru pe

faţă, când o văzu, apoi faţa i se întristă când se uită la autobuz.

—Mi-e teamă că da. Motorul e pe ultimii; metri şi l-am mai reparat de câteva ori. E timpul să-l dăm la fier vechi şi să cumpărăm altul.

—Pot să-şi permită?

—Nu. Scoase o cârpă din buzunarul de la spate şi începu să-şi şteargă uleiul de pe mâini. De aceea l-am tot dădăcit mereu.

Ea îşi înclină capul uitându-se în sus la el, văzându-l în alt fel, recunoscând în sinea ei, în cele din urmă, că bărbatul acesta însemna mult mai mult decât imaginea lui de playboy.

—Şi, ce vor face? întrebă ea. Mai au înainte cea mai mare parte din anul şcolar, nu-i aşa?

El aprobă din cap, arătând cam obosit.

—Deocamdată, autobuzul şcolii o să vină să ia copiii, dar Casa are nevoie de un vehicul care să-i transporte şi în alte locuri. Plănuim o acţiune de binefacere, ca să adunăm bani pentru un autobuz bun, demn de încredere. Bătu cu palma în metalul vopsit în galben. Am nişte idei în privinţa asta.

—Sunt sigură că ai.

Capul lui se întoarse în direcţia ei, nu pentru că vorbele^ ei sunaseră sarcastic, ci tocmai dimpotrivă. Înainte, vocea ei lăsa să se înţeleagă că ea îl considera un uşuratic, tot timpul cu gândul la următoarea sa cucerire feminină, inclusiv la ea. El recunoştea totdeauna acest ton care spunea: te cunosc, te-am catalogat; iar aceasta îl enerva al dracului. Dar acum, tonul vocii ei era total nevinovat iar felul cum se uita în sus la el, aducea aproape a admiraţie.

Chiar şi plin de ulei şi murdărie, Taylor tot i se

părea frumos lui Annie. Ochii lui erau mai albaştri decât ceru! din Colorado, în timp ce-şi ştergea fruntea şi se pregătea să pună cârpa în buzunar. Din impuls, ea întinse mâna spre el. Îi curăţă o pată de pe nas, apoi alta din scobitura bărbiei.

— Gata, spuse e! cu un zâmbet blând, care dispăru când privirea ei o întâlni pe a lui. Expresia indulgentă din ochii lui avea un aer de intimitate, care o găsi fără apărare. Ea încetă să mai respire când el făcu un pas mai aproape. Brusc, aerul rece deveni sufocant, Inima începu să-i bată atât de tare, încât o simţea pulsându-i în urechi, îndepărtând ciripitul păsărelelor de deasupra capului şi gălăgia care venea de la service-ul de alături.

Faţa lui ajunse la câţiva centimetri de a ei, privirea lui trecând de la ochii ei măriţi, în jos, spre buzele care îi tremurau uşor. Amândoi ştiau că ea ar fi putut obiecta acum, ar fi putut da înapoi... dar amândoi sesizară că acest moment trecuse,

Fără să o atingă altundeva, el îşi lipi buzele de ale ei. Sărutul era blând, tentant, uşor. Se trezi că se apleacă spre el, vrând ceva mai mult. În tot acest timp, o voce surdă de undeva din interior îi spunea să plece chiar acum, să se depărteze, să pretindă că nu se întâmplase nimic, dar mesajul suna foarte îndepărtat şi neclar, un mesaj pe care nu voia să-l audă, nu acum.

Buzele lui se mişcară din nou peste ale ei, de data asta cu mai multă simţire. O sărută din nou şi din nou, explorând, gustând, savurând. Mâinile ei veniră să se sprijine de umerii lui, poate pentru echilibru, poate pentru a fi sigură că această nebunie ameţitoare nu se va termina prea repede.

S-ar putea să nu se lase să se încurce cu el, dar n-avea de gând să treacă prin viaţă doar întrebându-se cum e să-l sărute şi să fie sărutată de el. Ultima dată, ea pusese capăt prematur sărutării lui încercând să blocheze senzaţiile pe care i le-ar fi putut oferi. Dar, de data asta, era pe deplin conştientă de fiecare senzaţie, de nevoia adâncă ce izvora din ea, de dorinţa crescândă pe care o simţea.

Ea îi întoarse sărutul cu o fervoare care îi surprinse pe amândoi. El nu intenţionase să o atingă, dar braţele lui o înconjurară, trăgând-o aproape de el. Săptămânile de aşteptare se terminaseră; orele când lucraseră alături fără măcar să întindă mâna să o strângă, momentele de victorie care au trecut fără o îmbrăţişare, toate dispărură într-o înlănţuire devenită cu atât mai dragă cu cât fusese reţinută atât de mult timp.

De atâtea ori voise să o atingă, nu din motive de dragoste, ci din afecţiune. Dar privirea din ochii ei, tonul vocii ei, îl ţinuseră la distanţă. Atitudinea ei defensivă îi învinsese întotdeauna impulsul natural de a fi curtenitor şi spontan.

Dar, în acest moment, simţea mai mult decât afecţiune, era tandreţe... şi pasiune. Nu se putea apropia destul de mult de ea, nu o putea săruta pe cât ar fi vrut. Voia să se afle undeva departe, singur cu ea, ore întregi.

Şi ea simţea acelaşi lucru, când mâinile ei se afundară în părul lui des, trăgându-i capul în jos, spre ea. Sărutându-i gura cu o abandonare pe care nu o cunoscuse niciodată, ea se minună. De unde apăruse acest izvor de pasiune? Avusese de gând doar să ia o mostră, să guste, poate să memoreze

buzele lui pentru zilele sau anii de singurătate ce vor urma. Dar un sărut a cerut altul, până ce ajunse să-şi dorească să fie singură cu el, să-l exploreze, să descopere mai mult.

Începuse să înţeleagă că era imposibil să experimentezi dragostea cu Taylor McQuaid, fără să devii obsedată.

—Domnişoară Malone!

Vocea venea spre ea de la distanţă şi avu nevoie de câteva secunde ca să o recunoască.

—Domnişoară Malone, maşina dumneavoastră e...

Vocea tânărului lucrător în halat alb se opri în mijlocul propoziţiei, când o zări în braţele lui Taylor McQuaid. Tânărul dispăru discret de unde venise, exact în clipa în care Annie era gata să sară în lături, cu sentimentul vinovăţiei.

Îşi trecu degetele prin păr şi se aplecă în faţă ca să inspire adânc, Mâinile lui Taylor se întinseră spre umerii ei, ca s-o liniştească, s-o reconforteze.

Ea le dădu la o parte.

—Nu, trebuie să plec, spuse ea fără suflu, dar cu convingere. Trebuie să... să-mi limpezesc gândurile.

—E-n regulă, spuse el simţindu-i confuzia şi vrând să o asigure într-un fel că totul era în regulă şi că poate să-şi deschidă sufletul, că poate să trăiască.

Ea îl împinse la o parte

—Trebuie să plec imediat.

O notă de disperare pătrunsese în vocea ei. Trebuia să plece acum, ca să-şi recapete echilibrul. Întorcându-se, plecă fără să mai rostească niciun cuvânt.

—Ne vedem sâmbătă, spuse el.

Paşii ei fură nesiguri, o clipă. Ar fi vrut să-i spună să uite şi de asta.

—Ne vedem sâmbătă, repetă ea, ca să nu-l dezamăgim pe băieţel.

Şi nici pe bărbatul matur, se gândi el, dar nu-i spuse nimic. Ea mai făcu doi paşi, luptându-se cu gândul că n-ar vrea să rănească un băieţel care fusese respins de prea multe ori. Continuă să meargă, fără să se uite înapoi, îndepărtându-se în timp ce aprobă din cap.

—Bine, pe sâmbătă.

Capitolul 9

Timp de trei zile, Annie se frământă dacă nu era cazul să-l sune pe Taylor şi să anuleze întâlnirea de sâmbătă. Dar, de fiecare dată când ridica receptorul ca să se scuze, vedea ochii trişti, pierduţi ai lui Brian privind-o. Dacă ar anula vizita, nu ar face decât să-i sporească sentimentele de deziluzie şi izolare. Totuşi, amintindu-şi cum se simţise în braţele lui Taylor în după-amiaza aceea nebună, o apuca disperarea şi ar fi vrut să fugă cât mai departe şi pentru cât mai mult timp.

Ce se întâmplase oare cu hotărârea ei de a nu se lega sufleteşte de el? A dispărut precum ceaţa de dimineaţă, se gândi ea, simţindu-se dezgustată de propria ei slăbiciune. Ce-i drept, Taylor McQuaid nu era un ticălos, cum crezuse ea despre el. Învăţase, fără să vrea, că el nu era un bărbat înfumurat, ci era generos şi bun la suflet. Dar asta nu schimba

faptul că se învârtea în alte cercuri, că avea prieteni pe care ea îi găsea snobi, că avea mai mult farmec şi era mai bine făcut decât i-ar fi trebuit unui singur bărbat. El atrăgea femeile fără efort, iar bârfa îl însoţea, fie că-i plăcea sau nu. El n-a stat niciodată prea mult cu o femeie – de ce ar face-o acum, când existau atâtea altele care abia aşteptau în jur.

Nu se putea ataşa de el. Ea nu se pricepea la relaţii amoroase întâmplătoare. Era un lucru pe care-l ştia bine în privinţa persoanei ei. Multe artiste duceau un stil de viaţă boemă, luându-şi iubiţi şi descotorosindu-se apoi de ei, fără să stea prea mult pe gânduri; ea, pur şi simplu, nu putea face asta. Uneori, ar fi dorit să fie şi ea aşa, i-ar fi făcut viaţa mai simplă. Dar nu putea nici măcar să adăpostească o pisică de pe stradă, fără să se ataşeze de ea. Cum naiba să aibă relaţii cu Taylor McQuaid fără să se îndrăgostească?

Până în urmă cu câteva zile, când îl sărutase, crezuse că putea să-şi petreacă timpul cu el menţinând relaţia la un nivel pur platonic. Se înşelase singură. În timp ce umbla prin magazin, punându-şi uneltele la locul lor, se certa cu soarta.

De ce a trebuit să fie tocmai el? De ce un tip oarecare de pe stradă nu o putea face să simtă la fel? De ce tocmai Taylor McQuaid? Un sfărâmător de inimi!

Ochii i se opriră asupra ceasului mare, şcolar, de pe perete. Era ora zece dimineaţa. Poate că Taylor nu va apărea. Această perspectivă o umplu de uşurare dar o chinuia deziluzia. Prinsă în emoţii conflictuale, alergă la uşa din faţă şi ridică jaluzeaua, ca să întoarcă anunţul de ia ÎNCHIS la

DESCHIS.

In acel moment, când ridică ochii, îl văzu prin fereastra uşii, stând pe treptele de la intrare, privind-o drept în ochi, cu mâna micului Brian prinsă în mâna lui. Pe chipul bărbatului, văzu un amestec confuz de speranţă şi nesiguranţă; iar pe faţa băiatului se citea acelaşi sentiment, dar într-un grad mai accentuat.

Ea deschise uşa şi schiţă un zâmbet.

—Bună dimineaţa, domnilor, le zise ea, dându-se un pas înapoi. Intraţi!

Ochii copilului se umplură de uimire când intră în magazin, iar capul i se întorcea încolo şi încoace, continuând însă să-l ţină strâns de mână pe Taylor. O urmară pe Annie în colţul ei de lucru.

Ea se căţără pe o bancă pentru a se uita direct în ochii lui Brian.

—Ai vrea să bei ceva sau vrei o prăjitură?

Băiatul clătină din cap, apoi se uită la Taylor şi din nou la Annie.

—A, nu, mulţumesc.

Ea privi în sus, ! a Taylor.

—Tu ai vrea?

—Nu, mulţumesc, tocmai am terminat de mâncat la Golden Arches.

Annie zâmbi fără să vrea.

—Aici ai făcut băieţelul acela pe care mi l-ai dat? întrebă Brian.

Ea aprobă din cap.

—Aici sculptez mult. Clienţilor le place să mă privească lucrând şi pot face multe, când nu e aglomeraţie.

Brian îşi trase mâna dintr-a lui Taylor şi începu să se plimbe încolo şi încoace, uitându-se la toate.

Îşi strânsese degetele într-un pumnişor şi, din când în când, îi arunca o privire iui Taylor.

—Se pare că voi doi aveţi un pact, spuse ea blând, întorcând capul! în direcţia lui Brian. Se simţea mai în siguranţă să privească la băiat decât la bărbat.

—Am avut o discuţie despre comportare, la micul dejun, spuse Taylor liniştit, urmărindu-l pe băiat. Se străduieşte foarte tare să nu atingă niciun lucru fără permisiune.

La fel ca şi mine, se gândi Taylor privind-o, colţul gurii ridicându-i-se într-un fel de zâmbet.

Brian era atras de oamenii-jucărie. Un şir întreg era aşezat pe un butuc suspendat între două mese. Fără să vrea, întinse mâna, apoi îşi aminti. Mâinile i se opriră în aer.

—Îmi dai voie, începu el timid, să-l clatin... puţin.

Brian arăta spre o sculptură de vreo douăzeci de centimetri ce reprezenta un bătrânel aşezat pe butuc. Era o replică a unei jucării vechi americane, o sculptură a unui tăietor de butuci, cu un mic topor în mâini. Din spatele lui, ieşea o sârmă care se curba şi mergea până sub butuc, cu o mică greutate la capăt, ceea ce făcea ca jucăria să se legene ca un pendul

—Sigur, spuse Annie zâmbind, pentru asta e făcut.

Brian îi dădu omuleţului un bobârnac cu degetul, iar figurina se clătină în sus şi în jos, de parcă ar fi tăiat buşteanul de sub picioarele lui.

Ochii lui Brian se luminară şi faţa i se destinse într-un zâmbet. Inima lui Annie se umplu de bucurie, văzând cum aerul de tristeţe se transformă brusc în încântare, în timp ce se juca cu

jucăria pe care o sculptase ea însăşi.

El o privi hotărât.

—Vreau să fac şi eu una ca asta.

—Eşti sigur?

—A, da.

Mai atinse o dată jucăria şi râse încet, când spărgătorul de butuci se clătină în sus şi în jos de parcă ar fi spart o grămadă de lemne.

—Arată cam complicat, spuse Taylor cu o voce joasă, pe care doar Annie o putea auzi.

Ea dădu din cap gânditoare.

—Cred că o să te poţi descurca.

Taylor profită de ocazie.

—Cine? Eu?

—M-am gândit că poate vrei să participi şi tu la lecţii.

In ochii ei era o sclipire de provocare când înclină capul ca să se uite la el.

Brian veni spre ei şi cu vocea ridicată de emoţie zise:

—Ah! Taylor poate să înveţe cu mine, desigur.

Inima lui avea suficient entuziasm pentru amândoi, iar Taylor se trezi ridicând din umeri drept acceptare.

—Grozav! făcu Brian.

Taylor constată că-i era imposibil să refuze acum, când băiatul arăta mai fericit ca oricând, aşa încât îşi luă locul, după indicaţiile lui Annie, în faţa ei, la masa de lucru. Brian era aproape de ea.

Ea începu prin a le da câte o bucată de lemn fiecăruia.

—Bear taie bucăţile astea pentru mine, cu fierăstrăul.

Blocurile erau cam de forma şi mărimea jucăriei,

dar nu semănau deloc cu produsul finit.

— Treceţi-vă degetele peste lemn, ca să-l cunoaşteţi.

Instinctiv, Brian îşi plimbă degetele în sus şi în jos pe bucata de lemn.

— E bine, spuse ea. Acum î! tăiem în direcţia fibrei, ca să fie mai rezistent. Încercăm să nu folosim noduri sau locuri mai slabe, dar fiecare bucată de lemn îşi are personalitatea ei.

— Ca şi oamenii? întrebă Brian.

Ea aprobă din cap.

— Ca şi oamenii. Fiecare îşi are caracterul său propriu, slăbiciunea şi tăria sa, în locuri diferite. Nu ştii niciodată cum va arăta, până nu pătrunzi în el şi îl cunoşti. Fiecare are trăsăturile sale. Nu există două bucăţi la fel.

— Aşadar, vrei să spui că trebuie să explorăm cu atenţie fiecare bucată de lemn, zise Taylor privind la ea. După cum n-ar fi înţelept să presupunem cum e cineva, fără să-i descoperim ascunzişurile. Asta voiai să spui, Annie, nu-i aşa?

Ea înghiţi în sec, uitându-se în altă parte.

— Cam aşa ceva.

— Continuă, spuse el. Sunt fascinat.

Ea se uită în jos, ca să evite privirea lui pătrunzătoare, şi arătă spre lăcaşurile de lemn fixate în cuie, pe masă, în faţa fiecăruia dintre ei.

— Este important să-ţi sprijini lucrarea în aceste lăcaşuri când lucrezi la ea. Acestea vor tine blocul nemişcat, astfel încât să poţi folosi ambele mâini pe unealta de sculptat. Dacă ţii o mână pe lemn şi o mână pe unealtă, cu siguranţă că te vei tăia.

Brian o urmărea pe Annie şi îşi fixă blocul de lemn în unghiul drept al lăcaşului, în colţ, aşa cum

făcuse şi ea. Ea le dădu fiecăruia un creion, apoi îşi luă şi ea unul.

—Acum, zise ea, o să desenăm mâinile tăietorului de lemne, cam pe-aici.

Trase două linii paralele pe bucata ei de lemn, iar Brian şi Taylor făcură acelaşi lucru pe ale lor.

—Aşa? întrebă Brian.

—E bine, spuse ea. Nu trebuie să te preocupe să fii foarte exact, când sculptezi artă populară.

Ea le dădu unelte în formă de V.

—Asta este o daltă în formă de macaroană, spuse ea. O vom folosi ca să îndepărtăm lemnul din jurul mâinilor, astfel încât acestea să iasă în relief.

Brian o urmări cum procedează şi îi imită mişcările. Îşi strânse buzele, concentrându-se asupra fiecărei tăieturi. Ea ridică privirea şi văzu o expresie similară pe fata lui Taylor, în timp ce lucra.

—Exact aşa, zise ea. Totdeauna să vă ţineţi degetele în spatele uneltei, ca să nu vă tăiaţi.

Brian şi Taylor lucrau, dând formă şi rotunjind lemnul care se cojea în bucle, în faţa dălţilor lor.

—E nostim, spuse Brian, uitându-se la Taylor.

—Daa, spuse Taylor preocupat, dar apăsă prea adânc şi dalta merse prea departe.

Annie înconjură masa ca să stea în spatele lui. Îşi puse mâna peste mâna lui, îndrumându-i cum să procedeze.

—Uşurel, spuse ea alintător. Lasă dalta să alunece doar pe lemn. Nu o forţa.

Faţa ei era lângă a lui şi el nu rezistă să nu o privească. Când ea se uită la el, gâtul i se strânse convulsiv. Se părea că nu se mai putea apropia de

el fără să reacţioneze la atracţia aceea magnetică. Mâna ei tremura uşor pe mâna lui.

— Cred că o să mă descurc, zise el, cu un ton mai defensiv decât intenţionase, şi Annie se întoarse la locul ei, lângă Brian.

— Nu trebuie să te simţi prost, îi şopti Brian lui Taylor. Mulţi copii nu prind repede la şcoală.

Gura lui Annie schiţă un zâmbet reţinut. Brian intenţionase să-l liniştească pe Taylor, dar comentariul lui îi dădu o lovitură, fără să vrea.

— Ii spui bătrânului tău prieten că învaţă greu? întrebă Taylor, dar dalta lui se înfipse din nou prea tare în lemn.

Fruntea lui Brian se încreţi, când se uită la Taylor.

— Tu ne spui totdeauna că a învăţa mai încet e mai bine decât a nu învăţa deloc.

— Da, asta cam sună a ceva ce am spus, aşa-i. Taylor privi la Annie, arătând cam necăjit. E grozav când propriile taie vorbe se întorc împotriva ta.

— Ca acum, zise ea, gândindu-se că, din ziua în care l-a întâlnit, nu făcuse nimic altceva decât să încalce propriile ei reguli.

Annie şi Brian îl urmăriră pe Taylor cum manevrează dalta şi cum procedează, aşa cum îi arătase ea. Ea ie dădu o altă daltă, cu un mic canal, iar ei urmară îndrumările ei, dând formă pălăriei omuleţului şi sprâncenelor lui stufoase.

— Chipul meu nu arată ca al tău, spuse Brian, ţinând sculptura iui lângă a lui Annie.

— Nici nu trebuie, îl asigură ea.

Taylor o ţinu în sus pe a lui.

— A mea nu arată ca a nimănui.

Annie aprobă din cap.

— Trebuie să fiu de acord cu tine în privinţa asta.

Lui Taylor i se lungi faţa într-o expresie de falsă disperare, iar Brian râse, amuzat, de atmosfera lor de bună dispoziţie.

Annie le dădu apoi cuţite cu lamă scurtă.

— Acum e timpul să stăm jos şi să cioplim puţin.

Ei o urmară şi se aşezară pe bănci.

— Ţinem lemnul într-o mână şi cuţitul în cealaltă, spuse ea, supraveghindu-l pe Brian în timp ce acesta se ocupa de pantalonii omuleţului ca să-i facă să intre în ghete. Ea îi arătă cum să folosească o dăltiţă în formă de V ca să dea textură bărbii omuleţului şi cum să-i facă ochii.

— Nu-i poţi vedea faţa foarte bine, spuse Brian.

— In arta populară, nu trebuie să fii exact, zise ea. În urmă cu o sută de ani, aveau nevoie de forme simple care să reziste la o folosire îndelungată. Un tată cioplea o jucărie pentru fiul său, iar băiatul îşi folosea imaginaţia ca să completeze amănuntele. Chiar şi Einstein credea că imaginaţia e mai importantă decât cunoaşterea.

Brian se uită la lemnul din mâna lui.

— Într-o bună zi, am să cioplesc şi eu unul din ăştia, pentru fiul meu.

Annie schimbă o privire cu Taylor şi amândoi se uitară la orfanul de nouă ani care se gândea deja la o familie a sa, cândva.

— Pălăria e cam mare, nu-i aşa? întrebă Brian.

— Acum trebuie să fim atenţi, sublinie Annie. Fibra lemnului face o cotitură,. Chiar aici. Dacă luăm prea mult, lemnul poate să se crape, aşa că o să ascuţim marginea ca să dăm iluzia că borul e mai mic decât e în realitate.

— Asta e una din trăsăturile lui? întrebă Brian

încercând un cuvânt nou.

Annie îi zâmbi.

—Da, răspunse ea. E una dintre acele surprize care fac ca lucrurile să fie mai emoţionante.

—Interesant că vezi lucrurile în felul ăsta, spuse Taylor.

Ea ştia ce voise el să spună. Ea afirmase că el era plin de surprize, dar era încă distantă faţă de el şi amândoi ştiau asta. Ea se uită în altă parte, neputând să-i întâlnească privirea.

Luă trei securi mici, făcute de Bear; puse una lângă Brian şi una în faţa ei. Apoi, îi întinse una lui Taylor. El vru să o ia, dar ea îl privi în ochi:

—Poate ar trebui să o îngropăm şi să facem pace.

—Să îngropăm securea? întrebă el.

—E momentul, nu crezi?

Ea făcu o pauză şi el o privi în ochi. Ea înghiţi în sec şi inspiră adânc, adunându-şi tot curajul.

—Eu am să încerc să fiu mai înţelegătoare, dacă şi tu o să încerci să fii mai răbdător.

Ochii lui se încălziră când îi luă securea din mână.

—Consideră că am încheiat contractul.

Tensiunea dintre ei scăzu considerabil şi Annie începu să se bucure de lecţie. Le arătă cum să facă o gaură cu un sfredel de mână şi cum să vâre acolo coada securii, ca să stea fix, ca o scobitoare, între mâinile omuleţului.

Brian făcu o gaură în spatele jucăriei şi Annie îi arătă cum să îndoaie o sârmă de douăzeci de centimetri, luată de la un umeraş de haine, şi să i-o înfigă în spate, apoi să o curbeze ca un arc şi să-i ataşeze la capăt o mică bucată de lemn. Puseră

jucăria pe butuc şi îndoiră sârma, ca să aranjeze pendulul, până ce obţinură balansul.

Cu oarecare satisfacţie, Brian îi dădu jucăriei lui un bobârnac şi o urmări clătinându-se înainte şi înapoi, tăietorul lui de lemne lovind ascultător cu securea lemnul pe care stătea.

— Merge, anunţă Brian cu mândrie.

Taylor îl bătu pe umăr.

— Ai reuşit.

Brian se uita la Annie.

— Mulţumesc, spuse încet.

Ea îi zburli părul cu mâna.

— Acum ai vrea nişte lapte şi prăjituri?

— Poţi fi sigură! spuse el, cu apetitul care îi lipsise când intrase pe uşa ei, dimineaţa.

Ea făcu şi nişte sandvişuri cu şuncă şi duse totul jos, pe o tavă mare. Între timp, Brian şi Taylor pictau cele trei jucării cu vopsele de ulei.

— Hei, Annie, strigă Brian când ea se apropie, omuleţului tău i-am făcut cămaşă roşie şi pantaloni albaştri, aşa cum poartă Taylor.

Ea se uită la Taylor, care arăta splendid în cămaşa lui roşie sport şi în jeanşi albaştri.

— Nu e rău, spuse uşor când puse jos tava.

Brian lăsă deoparte pictatul începând să mănânce. După ce Taylor îşi termină sandvişul, se învârti prin zona ei de lucru, uitându-se la şirurile de unelte aşezate la locul lor de pe peretele din scândură de brad, remarcând progresul noilor ei lucrări.

Se opri din drum, când recunoscu fotografia care zăcea lângă un proiect. Era poza colorată a căprioarei şi a puiului ei, care traversau terenul de golf. Puse la loc fotografia şi se uită la lucrarea de

lângă ea. Înfăţişa o suprafaţă netedă a ierbii de pe teren şi drumul ondulat din faţa lui. Alături, era forma, pe jumătate sculptată, a căprioarei.

Se întoarse, iar ea văzu în ochii lui lumina recunoaşterii.

—A început să capete formă. Cum o să o numeşti?

—Rondul de dimineaţă, spuse ea simplu.

El dădu din cap, gânditor.

—Se potriveşte.

Deşi erau la vreo trei metri distanţă, se simţea intimitatea împărtăşită a acelei amintiri comune.

—Aş vrea să o văd când va fi terminată.

Era gata să-i spună că o să-l cheme, dar apoi se răzgândi. Intre ei, lucrurile se puteau schimba oricând, dintr-un moment în altul. Mai bine să nu facă promisiuni pe care să nu le poată ţine.

—O să fie aici, spuse ea, în cele din urmă.

—Şi, o să fie de vânzare?

—Probabil.

In situaţia în care se afla, ea ştia că nu putea reţine prea multe piese, fără să le dea pe piaţă.

—Aş dori să am prima opţiune – dacă nu ai nimic împotrivă, zise el, urmărindu-i reacţia.

—In regulă, făcu ea, dându-şi seama că se angajase la mai mult decât intenţionase. Totuşi, afacerile sunt afaceri, după cum îi amintea mereu Bear.

—Uită-te la asta, Annie, spuse Brian, ridicând ultima jucărie, după ce terminase să o picteze.

Ea îşi puse braţul peste umerii lui înguşti, studiind cei trei tăietori de lemne.

—Nu ştiu care îmi place cel mai mult. Toţi arată grozav.

Brian se uită în sus la ea, bucuros.

—Cred că tot al meu îmi place cel mai mult.

—Bine, spuse ea, ia-l pe care vrei.

—Pot să-l păstrez? Ochii lui erau plini de speranţă.

Nesiguranţa din vocea lui o întristă. Fuseseră, probabil, foarte puţine lucruri în viaţa lui Brian pe care le putea numi ale sale, aşa încât nu se aştepta să poată avea unele din ele, aşa cum aveau alţi copii.

—Desigur că o să-l păstrezi. Tu l-ai făcut.

El dădu din cap la logica celor spuse de ea.

—Atunci, tu îl păstrezi pe al tău şi Taylor pe al lui, aşa-i?

Ea zâmbi spre el.

—Dacă Taylor vrea tăietorul lui de lemne, poate să-l ia.

—Păi aşa şi speram, zise Taylor cu o figură de ultragiat. Am lucrat din greu la el, în timp ce voi făceaţi atâtea greşeli la jucăriile voastre.

Ei râseră de el şi Annie le oferi platoul cu prăjituri. Taylor luă una cam în silă.

—Puteţi să mă faceţi să tac, cu o prăjitură, dar ştim cu toţii care e adevărul adevărat.

Brian râse.

—Da, cred că ştim.

—Mare şmecher eşti, îi zise Taylor, tachinându-l.

Clopoţelul de la uşă sună când intrară câţiva clienţi în magazin. Auzind sunetul, Bear intră şi el în magazin, din camera lui de lucru, din spate.

—A, n-am ştiut că eşti aici, Annie, zise el. Se pare că ai oaspeţi. Am eu grijă de clienţi.

Ochii lui Brian se rotunjiră când se uită în sus, la uriaş, cu barba lui mare şi ochii căprui, strălucitori.

—Doamne, cine-i ăsta? şopti e!, când Bear le arătă doamnelor cutia de sticlă cu miniaturi pe care voiau să le vadă.

—Fratele meu, răspunse Annie.

Brian se uită la ea, să fie sigur că nu glumeşte.

—Zău? Nu seamănă cu tine.

—Am avut acelaşi tată, dar mame diferite, zise ea simplu.

Peste masă Taylor auzea totul.

—Când erai mică, fratele tău te bătea? întrebă Brian, de parcă ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume ca fraţii cei mari să-i chinui pe cei mici.

Annie clătină trist din cap.

—Nu ne-am întâlnit, până n-am devenit oameni maturi.

—De ce? Era întrebarea inocentă a unui copil.

—Păi, începu Annie încet, alegându-şi cuvintele, tatăl meu ne-a părăsit, pe mama şi pe mine, iar mai târziu, a întâlnit-o pe mama lui Bear şi l-au avut pe el. Mult timp, Bear şi cu mine n-am ştiut unul de celălalt. Când a aflat că avea o soră, m-a căutat. M-a tot sunat la telefon, până ce am fost de acord să mă întâlnesc cu el într-o zi şi, curios, am devenit prieteni. Ridică din umeri. De atunci, lucrăm împreună.

—Ce s-a întâmplat cu tatăl tău? întrebă Brian.

Annie lăsă ochii în jos.

—A murit.

Brian se uită la ea, inocent.

—Acasă la fratele tău?

Annie ezită, înainte de a nega din cap.

—In vremea aceea, tatăl meu o părăsise şt pe mama lui Bear şi se căsătorise cu altcineva.

Brian dădu din cap înţelept.

—Şi tatăl meu a făcut aşa. Nici măcar nu ştiu unde s-a dus. Copilul se gândi un moment, apoi se uită la Annie direct. Mai eşti încă supărată pe el?

—Pe tata? întrebă ea, luată prin surprindere de această întrebare neaşteptată. Se gândi ce să răspundă, dându-şi seama că, dacă încerca să ocolească problema, el va simţi. Ştia că, de regulă, copiii pot să detecteze minciunile. Radarul copiilor era prompt la pauze pline de înţeles şi la tonuri diferite, la nuanţele subtile.

—Am fost supărat pe el mult timp, spuse ea cu sinceritate, dar cred că încep să înţeleg unele lucruri. Poate că am să-l iert complet într-o bună zi.

Brian se uită la ea şi oftă.

—Da, poate că şi eu o să fac la fel.

Clienţii ieşiră cu pachete sub braţe. Bear veni spre ei cu un aer satisfăcut pe faţă.

—Cum de reuşesc să-ţi vând lucrările tale, iar pe ale mele nu?

Ea îi zâmbi.

—Ei bine, află că ai noroc. După ce ai plecat ieri, am vândut două scaune de ale tale unor copii de la colegiu, pentru clubul lor.

—Hei, asta o să te facă să fii numită vânzătoarea lunii, spuse Bear cu un zâmbet. Apropo, cine-i tipul ăsta bine? zise el, arătând spre Brian. Nu tu, urâtule, făcu ei arătând spre Taylor, care dădea din cap bine dispus.

Taylor întinse mâna peste masă ca să-l ia pe Srian de umăr.

—Ăsta-i omul meu de bază, îl cheamă Brian Jones. Brian, fă cunoştinţă cu Bear Malone. El e bărbatul care ciopleşte trunchiurile de copac cu un fierăstrău mecanic.

Faţa Sui Brian se umplu de uimire.

—Adevărat?

Bear zâmbi şi toată faţa iui păru că se luminează.

—Asta fac eu.

—Pot să văd? Brian se uită la Taylor, pentru aprobare.

Taylor aprobă din cap şi Bear zise:

—Hai cu mine, atunci.

Brian îl urmă pe Bear, lungindu-şi pasul, încercând să-l potrivească cu cel al bărbatului masiv.

Urmă o pauză neplăcută, în care Annie şi Taylor se uitară unul la celălalt. El îi zâmbi curios.

—In sfârşit, suntem singuri.

Ea recunoscu încercarea lui de a risipi tensiunea dintre ei şi râse blând.

—Vreau să-ţi cer o favoare, spuse el.

—Ce anume?

—Câţiva dintre noi am organizat o acţiune de binefacere, ceva elegant, cu cravată neagră, ca să adunăm bani pentru un alt autobuz la Casa de copii. Va fi o licitaţie mută. O mulţime de întreprinderi din regiune au donat obiecte pentru vânzare. Mă gândeam că poate vei fi de acord să donezi una dintre sculpturile tale.

Ea se uită în jur, întrebându-se ce ar fi mai potrivit.

—Ai vreo preferinţă?

—Vom fi bucuroşi cu orice ne vei da şi, în plus, cred că va fi o ocazie pentru că o mulţime de oameni să-ți vadă munca.

—Pare interesant. Ce crezi că le-ar plăcea?

El se uită în jur.

—Unii dintre cei care participă, sunt amatori de

sălbăticiuni, alţii sunt vânători. Sunt sigur că oricare dintre păsările sălbatice în mărime naturală ar fi o lovitură.

Se duse spre păsările în mărime naturală expuse şi studie diversele sculpturi.

—Ce-ai zice de perechea de raţe sălbatice?

El zâmbi când se uită la masculul cu penajul verde, fantastic de irizat, şi la perechea lui cu penele ca de camuflaj şi cu ochii negri, blânzi.

—Foarte generos din partea ta. Am să fac din ele elementul principal al licitaţiei şi voi pune o fotografie a lor pe coperta listei de vânzări.

Ea zâmbi.

—Mi-ar plăcea lucrul ăsta.

—Atunci, s-a încheiat afacerea? îi întinse mâna, iar ea îşi puse mâna în mâna lui. El i-o strânse ferm şi adăugă:

—Desigur, ar fi în interesul tău să participi şi la licitaţie.

—Ar fi? întrebă ea aruncându-i o privire sceptică.

—Sunt sigur că, dacă te vor cunoaşte, asta va spori dorinţa de a licita. Şi cu cât urcă licitaţia, cu atât mai bine pentru tine.

Ea urmărea logica lui, dar simţea că mai există un alt motiv ascuns pe undeva.

—Înțeleg.

—Aş fi fericit să fiu însoţitorul tău în seara aceea, continuă el pe un ton obişnuit. Va urma un dineu şi dans. Sunt sigur că te-ai simţi mai bine, dacă ai merge cu cineva pe care îi cunoşti.

El îi mai ţinea încă mâna.

—Te gândeşti la toate, domnule Blându.

El ridică din umeri, de parcă ar fi fost o chestiune în care nu putea face nimic.

—E o propoziţie afirmativă, domnişoară Malone.

—Şi când e mica petrecere?

—Sâmbătă viitoare.

Ea ridică din umeri.

—Cred că pot să-i fac loc în programul meu.

—Mulţumesc, domnişoară Malone. Iar copiii îţi mulţumesc şi ei.

Ea oftă, puţin supărată că ei putea să o manipuleze cu atâta uşurinţă.

— Tu, afurisitule...

—Ei, ei, întrerupse el, fără drăgălăşenii. E un copil în camera alăturată, ştii doar.

—Atunci, o manifestare de afecţiune ca aceasta ar fi tot atât. De nepotrivită, zise ea, retrăgându-şi mâna din mâna iui.

—N-aş fi chiar atât de sigur.

Ei o apucă de încheietura mâinii şi o trase spre el cu mai multă forţă decât intenţionase. Ea se izbi de pieptul lui, icnind. Cu feţele doar la câţiva centimetri, ea i se uită direct în ochi şi se pierdu în acele lacuri de un albastru închis.

Încet, el îşi lăsă buzele peste ale ei şi o sărută, aşa cum dorise toată dimineaţa, în voie, cum trebuie. O ţinu strâns, vrând să-i alunge îndoielile care o făceau să-i reziste, să-l bănuiască, să nu aibă încredere în el.

Un moment mai târziu, ea se smulse de lângă el şi se uită cu vinovăţie peste umăr spre camera de lucru a lui Bear. Auzi vocea lui Brian. Deşi nu putea înţelege vorbele, tonul lui îi spunea că era. Încă fermecat de ceea ce îi arăta Bear.

Ea se îndepărtă şi îşi trecu degetele prin păr, încercând să-şi stăpânească emoţiile. Taylor încercă să întindă mâna spre ea, când Brian veni

ţopăind înapoi în cameră.

—Taylor! exclamă băiatul, Bear vrea să-mi dea mie asta.

Ridică o bucată de buştean de vreo treizeci de centimetri lungime. Pe partea din faţă, era cioplit un chip de indian, o faţă uimitoare, plină de mândrie şi forţă. Brian întoarse piesa în mâini, ca să arate că în spate coaja copacului se păstrase.

— Pot să-l iau, da?

— Dacă Bear nu se supără, spuse Taylor, cu un zâmbet indulgent.

— Ah, băiete! zâmbi Brian. Vreau să mai vin şi sâmbătă viitoare.

— Tu şi băieţii mergeţi la pescuit cu consilierul orăşenesc, sâmbătă viitoare, îţi aminteşti? zise Taylor.

— O!

Faţa copilului se înnoură de perspectiva neplăcută de a dori să facă două lucruri, şi de a nu avea timp decât pentru unul singur. Apoi faţa i se lumină brusc.

— Poate că vin sâmbătă cealaltă. Mă laşi să mai vin?

— In sâmbătă aia mergem în excursie.

Ochii copilului se lărgiră când îi veni un gând.

— Ştii... Annie ar putea să meargă şi ea cu noi. Şi ceilalţi băieţi o plac.

Impulsiv, el îşi bagă mâna într-a ei şi se uită în sus, cu o expresie plină de speranţă.

— Vrei să mergi cu noi, nu-i aşa?

— Păi... desigur că vreau, dar...

Fruntea lui Brian se încruntă, când auzi că urmează un „dar “.

— Şi Taylor vrea să vii cu noi.

El se uită la Taylor ca să obţină un sprijin. Acesta dădu afirmativ din cap.

— Cred că e o idee foarte bună.

Taylor îşi încrucişă braţele şi se uită la Annie cu o expresie, de parcă se întreba cum va reuşi să iasă ea din încurcătura asta.

Brian o bătu pe Annie pe umăr.

— Mergem sus pe munte, unde e atât de frumos şi de curat. O să fie foarte răcoare. Te rog, vino şi tu!

Umerii îi căzură, învinsă. Nu putea, în sufletul ei, să-l dezamăgească pe Brian.

— Bine, vin.

—Grozav! izbucni băiatul strângându-i braţul.

Privirea din ochii lui Taylor îi spunea că Brian nu era singurul mulţumit de hotărârea ei.

Capitolul 10

Annie se uită Sa oglinda mare din spatele uşii dormitorului ei şi se analiză cu un ochi critic. Rochia neagră de cocktail îi dăduse bugetul peste cap, dar linia era clasică şi îşi spuse din nou că va putea să o poarte şi cu alte ocazii – deşi îşi cumpărase rochia doar cu gândul ia cum va reacţiona Taylor McQuaid.

Chiar şi ciorapii negri, simpli, şi pantofii negri de antilopă pe care-i purta şi geanta de seară simplă gen plic, din mâna ei, erau alese ca să fie pe gustul lui, în aceeaşi măsură ca şi pe al ei.

Îşi tapă părul care îi încadra faţa ca un nor, întrebându-se de ce a mai fost la un salon de

coafură. Oftă, închise uşa de la dormitor şi intră în camera de zi, să vadă cât e ceasul.

De ce oare s-a angajat nu doar la o singură întâlnire cu Taylor McQuaid ci la două? Diseară avea loc dineul cu dans şi licitaţia, iar săptămâna viitoare, excursia în munţi. Puteau oare să aibă întâlniri şi să menţină o prietenie îndelungată? Annie spera din tot sufletul că e posibil.

Răspunse la uşă, la a doua bătaie a lui. Câteva secunde, nu putu decât să stea în uşă fără glas în faţa uluitoarei lui siluete în smochingul negru. Gulerul alb îi sublinia bronzul sănătos, îi punea în evidenţă zâmbetul de reclamă de pastă de dinţi şi îi adâncea albastrul ochilor. Aceştia, la rândul lor, o apreciară deosebit când o priviră din cap până-n picioare.

Vorbele lui veniră încet.

— Eşti frumoasă, Annie!

Nu obişnuia să arunce automat complimente. Felul în care le rostea, le făcea să sune sincere.

— Mulţumesc.

Aş putea spune acelaşi lucru despre tine, se gândi ea, dar lăsă cuvintele nerostite. Când ea se dădu într-o parte să-l lase să intre, el îi oferi o cutie cu o orhidee albă. După ce i-o prinse la rochie, câteva momente mai târziu, el nu rezistă să nu-i fure un sărut rapid şi ea nu rezistă să nu-i lase.

După douăzeci de minute de mers cu maşina, sosiră la destinaţie. Un om de serviciu le deschise portiera şi apoi un valet luă maşina lui Taylor să o parcheze. Pe Annie o izbi eleganţa locului, când Taylor o conduse în Broadmoor, unul din cele mai vechi cluburi de odihnă din toată ţara, aşezat la poalele Munţilor Stâncoşi.

Sala de bal era deja plină de oameni îmbrăcaţi de seară, care beau şampanie şi se învârteau în jurul meselor, ca să vadă obiectele expuse. Completau foi de hârtie, pe care le aruncau în pălării negre de mătase, ca să participe la licitaţia fără strigare. Annie era uimită de varietatea obiectelor donate pentru licitaţie şi bucuroasă de faptul că raţele ei sălbatice, sculptate manual, erau plasate la vedere.

Aşa cum îi promisese, Taylor făcuse din ele obiectul principal al licitaţiei. O fotografie color înfrumuseţa lista obiectelor de vânzare, iar raţele ei se aflau pe primul loc pe listă, cu o frumoasă descriere a muncii ei şi cu adresa magazinului.

Masa rotundă, îmbrăcată în alb, pe care erau raţele ei sălbatice, se afla în centrul camerei. Annie ar fi preferat să se uite de la distanţă, dar Taylor o duse în centrul acţiunii şi o prezentă licitanţilor interesaţi, care înconjurau masa.

Mulţi păreau cu adevărat încântaţi să o cunoască, comentând cu entuziasm detaliile realiste ale sculpturilor. Bileţele cu licitări continuau să umple pălăria întoarsă, aşezată lângă raţe.

—Tânără doamnă, i se adresă un bărbat cu păr argintiu, dacă licitarea mea nu câştigă această frumoasă pereche în mărime naturală, doresc să vă comand să-mi sculptaţi şi să-mi pictaţi o altă pereche, pentru mine.

—Voi fi fericită să o fac.

Încă alte cinci comenzi se adăugară, cu sugestii de noi lucrări.

—De fapt, raţele obişnuite sunt favoritele mele. — Sunt mai colorate, spuse un tânăr de lângă ea.

Avea părul blond, lung şi un diamant mare îi strălucea la o ureche. Privirea din ochii lui, când se uită la ea, dovedea admiraţie nu doar pentru frumuseţea sculpturilor.

—Aveţi raţe de lemn în colecţie? întrebă el.

Ea dădu din cap.

—E o pereche chiar în vitrina magazinului nostru.

—Cu siguranţă că voi trece pe acolo, zise el apropiindu-se, până când Taylor făcu un pas aşezându-se între ei, ca din întâmplare.

—Sunt câteva persoane pe care aş vrea să le cunoşti, spuse Taylor, luând-o de acolo.

Când fură mai departe, el se aplecă la urechea ei.

—Trebuie să fii mai atentă la lucrurile astea. Unii beau prea mult, iar alţii sunt în căutare de cuceriri.

—Nu mai spune, zău? făcu ea cu o urmă de ironie în glas, când se uită la el printre gene.

Taylor o aşeză la masa principală, alături de el, şi o recomandă celorlalţi de acolo. Masa a fost delicioasă, iar compania din jurul lor, prietenoasă. Annie crezuse întotdeauna că oamenii aceştia de societate se purtau rece şi erau snobi faţă de o persoană ca ea, dar ei părură că o acceptă cu uşurinţă, unii fiind chiar uluiţi de talentul ei.

După dineu, Taylor o conduse la ringul de dans. Lumina era slabă, iar el o strânse în braţe. Mâna ei se sprijinea de umărul lui. Sub stofa fină a smochingului, îi simţea muşchii puternici. Tâmpla ei îi atinse maxilarul şi ea inhala parfumul atrăgător al coloniei lui. Simţea în ureche răsuflarea lui, mai limpede decât notele melodiei pe care o cânta orchestra din colţ.

Abia de li se mişcau picioarele, dar coapsele li se

atingeau. Căldura căuta căldură, în timp ce curbele ei moi se cuibăreau între unghiurile lui musculoase.. Băgându-şi capul în scobitura gâtului lui, îi asculta ritmul pulsului în ureche. Cumva se potriveau perfect, dansul lor fiind o tandră îmbrăţişare pe muzică.

Se aprinseră luminile şi maestrul de ceremonii bătu în microfon, ca să fie ascultat.

Taylor o luă pe Annie de mână şi se îndepărtară unul de altui.

— Acordaţi-mi atenţie, doamnelor şi domnilor... rezultatul licitaţiei a fost stabilit şi sunt gata să-i anunţ pe noii proprietari ai minunatelor obiecte licitate în seara aceasta. De asemenea, am plăcerea să vă anunţ că licitaţia a depăşit suma de anul trecut şi că, deci, Casa de copii va avea imediat autobuzul cel nou!

Urmă o rundă de aplauze, apoi începu citirea listei licitatorilor care au câştigat.

Sculpturile lui Annie i-au revenit domnului cu părul alb, care îi lăudase opera în urmă cu câteva ore. Ea se uită prin sală şi îl văzu stând lângă perechea de raţe sălbatice. Cu un zâmbet, el ridică paharul spre ea. Aerul de plăcere de pe fata lui era mulţumirea de care avea ea nevoie.

Serata se termină când oamenii îşi luară noile achiziţii şi scriseră cecurile. Zeci de noi admiratori îşi notară numele magazinului ei şi adresa. Exact aşa cum prezisese Taylor, seara făcuse mai multă propagandă muncii ei, decât săptămâni de reclame.

—Vor trece luni până când voi putea realiza comenzile pe care le-am primit în seara asta, îi spuse ea lui Taylor, în drum spre casă.

—Ei, sper că totuşi vei avea timp şi pentru mine!

Ea făcu o pauză ca să pătrundă sensul vorbelor lui. El nu menţionase niciodată un viitor pentru ei. De fiecare dată când se văzuseră, părea că ar putea fi pentru ultima oară.

El încetini şi se uită la ea cu sprâncenele ridicate întrebător. Un zâmbet îi îmblânzi buzele.

—Cred că o să-ţi fac şi ţie loc printre toate astea.

Colţurile gurii iui se ridicară.

—Sunt bucuros să aud asta.

—Nu l-am văzut în seara asta pe Nathan Patrari, zise ea, ca din întâmplare.

El acceleră la o curbă, înainte de a răspunde.

—Domnul Patrari nu a primit invitaţie anul ăsta.

—Asta ai aranjat-o tu?

El râse.

—L-am şters şi de pe lista mea de felicitări de Crăciun.

—Vai, vai, eşti nemilos!

—Sper că ţi-ai dat seama deja că nu sunt ca el.

Faţa lui căpătă un aer serios.

—Cred că am învăţat atâta lucru.

El aprobă din cap, cu satisfacţie.

—Ştii, tipul ăla cu părul lung, care spunea că te vizitează în seara asta, seamănă destul de mult cu Patrari, de parcă ar fi fraţi.

—Zău?

—Un băieţel bogat care se joacă de-a starul muzicii rock.

Annie simţea la el o notă de gelozie şi găsi că acest lucru e curios de reconfortant.

—Atunci, presupun că n-are nevoie de încă un membru în grup.

Taylor aprobă din cap.

—Îmi pare bine că îţi dai seama de asta.

Umerii i se lăsară şi tensiunea din el păru să dispară.

E gelos, se gândi Annie în sinea ei, şi o mică speranţă păru să-i înflorească în inimă.

In faţa apartamentului ei, Taylor se sprijini de cadrul uşii, în timp ce ea descuia.

—Doamne, mi-ar prinde bine o ceaşcă de cafea. Căscă şi îşi puse mâna la gură. Nu-mi place gândul să conduc tot drumul până acasă, aşa adormit.

Annie deschise larg uşa şi îi făcu semn să intre.

—Înţeleg un apropo.

—Mulţumesc, spuse el trecând pe lângă ea, nu mă deranjează.

—Eşti imposibil, î! necăji ea. Urmărindu-l şi aprinzând lumina.

—Ţine-o aşa şi s-ar putea să nu mai plec, spuse ei glumeţ, făcându-i semn cu degetul.

—A, ba da, ai să pleci, răspunse ea din bucătărie, altfel îl chem pe fratele meu.

Taylor îşi drese glasul.

— Acum nu joci cinstit.

Nici tu, se gândi Annie, când se uită spre el şi puse cafetiera în priză. A ti singură cu Taylor McQuaid, devenise o situaţie periculoasă pentru ea. Când era în braţele lui părea că-şi pierde autocontrolul. Voi fi tare, îşi promise, dar se întrebă pentru câtă vreme.

In timp ce era ocupată în bucătărie, Taylor se învârti prin apartamentul ei. Spera să găsească gata proiectul pe care ea îl numea „Rondul de dimineaţă”, dar acesta nu se afla acolo. În schimb, găsi o sculptură pe care nu o văzuse înainte.

Ridicând mâna deasupra bibliotecii, în capătul

îndepărtat al peretelui, luă mica sculptură. Avea forma unui cap de bărbat şi începea în palma mâinii lui. Se uită un moment la chipul acela, până să-l recunoască; era al lui.

In spatele lui se auzi zgomotul unei ceşcuţe puse pe farfurioară şi se întoarse. Ea privi la sculptura din mâna lui iar privirile lor se întâlniră un moment, înainte ca ea să se aplece să pună cele două ceşti pe măsuţa de cafea.

Încercă să înghită, dar simţea un nod în gât, iar pulsul îi bătea nebuneşte. N-ar fi trebuit să lase sculptura aceea într-un loc unde el putea să o găsească. Ar fi trebuit să ştie că era riscant. Acum o găsise şi ce o să gândească despre ea? Se simţi stânjenită... descoperită... şi vulnerabilă, în timp ce el ţinea în mână sculptura care îl reprezenta.

Se întreba dacă sentimentele ei faţă de el se citeau uşor în lucrarea ei. Putea oare să vadă cât de mult începuse să-l admire? Putea oare să-şi dea seama după timpul pe care-l cheltuise sculptând, cât de des fusese el prezent în mintea ei? Va şti oare, după acurateţea fiecărui detaliu, cât de bine îi memorizase chipul?

Ea schiţase caracterul lui, pe care începuse să-l recunoască, în pometii înalţi, în nasul ferm, în maxilarul puternic. Prinsese sinceritatea din privirea iui directă. Aspectul lui serios îl prinsese în liniile de pe frunte, iar partea glumeaţă, în colţurile ridicate ale gurii. Totul era acolo, în lemn, ca oricine să poată vedea; singura persoană din lume care n-ar fi trebuit să vadă, după părerea ei, era însuşi Taylor.

Pentru că i se muiaseră genunchii şi pentru că spera să schimbe subiectul, ea se cufundă în

canapea şi îşi fixă privirea spre uşa din faţă, în partea opusă a camerei. Trupul ei se încordă, când simţi că el se aşează alaiuri de ea. E! îşi mişcă mâna aşa fel încât sculptura care-l reprezenta ajunse chiar sub privirile ei. Ochii o trădară, când se uită în jos.

— Are un nume? întrebă Taylor, cu voce joasă.

Ea scoase un oftat prelung şi privi spre el, apoi din nou la bucata de lemn din mâna lui.

— Când am început-o, intenţia mea a fost s-o numesc „Studii de aroganţă”. Pentru o clipă făcu o pauză ca să-şi adune curajul, apoi continuă: Acum, ştiu că titlul nu e potrivit.

Taylor întoarse chipul pe care-l ţinea în mână.

— Nu mai crezi acum că arată chiar atât de arogant?

Ea dădu din cap.

— Pe măsură ce prindea viaţă în mâinile mele, pe măsură ce mi-am cunoscut mai bine subiectul... mi-am dat seama că aroganţa nu era trăsătura esenţială pe care încercam s-o prind.

— Şi ce trăsătură ai găsit în schimb? întrebă el blând.

Ea îl privi şi în ochii ei se citea confuzie.

— Cred că mai încerc încă să mă lămuresc.

El puse cu grijă sculptura pe masă şi întinse mâna să-i prindă bărbia în palmă. Întorcându-şi fata spre ea, îşi iasă privirea să-i studieze ochii, ochii verzi care îi urmăreau viziunile noaptea ca şi ziua, când visa cu ochii deschişi. Privirea îi trecu peste faţa ei, o faţă pe care o considerase foarte frumoasă încă din clipa în care o văzuse prima dată, o faţă care, de atunci, ajunsese să însemne mult mai mult pentru el. Încet, îşi aduse gura

asupra gurii ei. Buzele iui le atinseră pe ale ei cu blândeţe, gustând, memorând.

Ea şedea nemişcată, absorbind senzaţiile atingerii lui. Se simţea total vulnerabilă şi deschisă în faţa lui. El îi putea citi emoţia pe buze, la fel de uşor cum putea citi sentimentele sculptate în lucrarea ei. El ştia ce ştia şi ea. Nu aveau nevoie de vorbe, doar de atingeri.

Cu blândeţe, o cuprinse în braţe şi o ţinu aşa, mângâindu-i părul, tasându-şi vârful degetelor să o mângâie în jos, pe spate, unde rochia avea un decolteu generos. Capul ei era sub bărbia lui, iar faţa îi era lipită de rever.

Încet, Annie se îndreptă şi se uită în ochii lui. Într-un fel, avusese un presentiment, din prima seară când intrase în apartamentul ei, că acest moment va fi inevitabil. Pe undeva, pe parcursul drumului, se îndrăgostise de Taylor McQuaid. Reuşise să arate încredere, să nege, să ignore – până în momentul când el descoperise sculptura. Când a privit sculptura care îl reprezenta, a înţeles adevărul. Acum nu mai avea rost să-şi ascundă dragostea şi. Astfel, cu un oftat de resemnare, acceptă situaţia.

Poate că el era neisprăvitul pe care îl suspectase ea, sau poate că nu era. Nu mai avea importanţă. Important era ce simţea ea şi, pentru prima oară de multă vreme, avea să acţioneze doar pe baza sentimentelor. Lumea nu-i oferea niciodată garanţii, deşi ea dorise totdeauna să fie altminteri. S-ar putea să nu mai existe o a doua noapte cu el, dar măcar va avea amintirea acestei nopţi, o va păstra pentru totdeauna în inimă.

Ea întinse mâna şi trase de un capăt al cravatei

lui, până când nodul se desfăcu şi cravata căzu. El rămase nemişcat, cu ochii în ochii ei, în timp ce ea îi descheia primul nasture de la cămaşă, apoi unul câte unul, pe ceilalţi.

După ce aşteptase atât, era foarte surprins de cele ce se întâmplau. Săptămâni în şir, aşteptase ca ea să-l îndrăgească, să uite imaginea pe care şi-o făcuse despre el şi care îl deforma, să înceapă să-l cunoască şi să ţină la el, aşa cum şi el începuse să ţină la ea.

De atâtea ori voise să o grăbească, dar se străduise să fie răbdător. Îşi dăduse seama de mult că această decizie trebuie să fie a ei, altfel ar fi urmat regrete. Şi ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit să-l vadă a doua zi în ochii ei, era remuşcarea.

Ridicându-se încet în picioare, ea îl luă de mână. Fără o vorbă, îl duse la uşa dormitorului ei. Împinse uşa şi aceasta se deschise larg. Razele lunii ce se strecurau prin perdelele de dantelă, luminau cuvertura albă de pe patul cu baldachin. El rămăsese în deschizătura uşii.

Era o cameră mică, modestă, plină de lucruri simple. Aici nu erau saltele în formă de inimă, nici cearceafuri de mătase, nici duş Jacuzzi, nici lumânări aprinse – nici unu! din lucrurile pe care le experimentase el înainte. Cum s-ar putea compara ceea ce avea ea de oferit, cu interludiile romantice de care se spune că se bucură cei din societatea înaltă?

— Nu e prea elegant, spuse ea.

— Locul nu are importanţă.

— Important este cel care este aici, nu-i aşa? zise ea căutând puţină încurajare. În ciuda

sentimentelor ei pentru el, nu voia ca ea să fie doar o linioară în plus la baldachinul patului lui, un nume în plus în carneţelul lui negru.

—A, da, fu el de acord, răguşit, important este cine şi când...

Abia atunci îşi dădu ea seama de câtă reţinere a dat dovadă, în atât de multe ocazii... chiar şi în apartamentul nupţial.

—Acel când pare inevitabil, şopti ea, dar şi acel de ce trebuie să aibă importanţa lui.

—De ce? repetă el, privind-o în ochi. Pentru că aşa a fost scris.

Privirea plină de dragoste din ochii lui era de ajuns. Ea se predă dorinţei pe care şi-o reţinuse atât de multă vreme, în timp ce îşi înfăşură braţul pe după gâtul lui. Băgându-şi degetele în părul lui des, decise să se lase în voia oricărei fantezii. În seara asta, nu vor exista reţineri.

El se lăsă, dus de instinct, să facă ceea ce dorise din prima seară când o vizitase în apartamentul ei: o luă în braţe şi o duse la pat.

Acolo n-avea de gând să se grăbească; o va alinta. Va avea grijă să-i arate că era ceva aparte pentru el. Îi scoase pantofii pe rând, apoi îşi trecu degetele peste gleznele ei şi îi mângâie picioarele frumoase. Masând-o în dosul genunchilor, degetele lui rămaseră la nivelul tivului şi i se uită în ochi. Ea stătea complet întinsă, cu capul pe pernă, cu părul împrăştiat în jurul obrazului.

Degetele lui lungi dispărură sub rochie şi e! văzu colţurile gurii ei ridicându-se, când îi mângâie pulpele tari. Eliberă un ciorap de nailon şi îl trase încet, de-a lungul piciorului, lăsându-şi vârfurile degetelor să alunece pe pielea ei netedă,

mătăsoasă. Aruncă în sus ciorapul şi se duse după al doilea, când primul mai plutea încă în aer.

Când se aşează pe pat lângă ea, ea se ridică şi îl sărută. Blând, el îi sărută uşor gâtul, ca o atingere de fluturi, în timp ce îi trăgea de pe umeri bretelele rochiei. Degetele lui descoperiră fermoarul într-o parte şi îl deschiseră. Rochia îi căzu în falduri. Ea se culcă, şi el i-o scoase peste şolduri şi peste picioare.

In lumina lunii, o privi îmbrăcată doar în lenjeria de corp de dantelă neagră, pe care o alesese avându-l pe el în gând.

— Ah, Annie, exclamă el, încântat, cu o voce răguşită.

Ea se ridică să-i stea în faţă.

— Acum e rândul meu, zise ea, şi întinse mâna spre marginea patului, să-i scoată pantofii şi ciorapii. Muşcându-şi buza inferioară, ea îşi băgă degetele sub cămaşa lui descheiată şi i-o scoase peste umeri. Degetele ei tremurară uşor când îi desfăcură cureaua. Îi descheie nasturele din talia pantalonilor şi inspiră adânc când îi trase fermoarul.

El îşi lăsă jos cămaşa şi se ridică în picioare,: ; tind lângă pat. Ea îşi auzea inima bătându-i în urechi când îşi băgă degetele în betelie. Trăgându-i în jos pantalonii şi şortul, îl auzi gemând uşor, când mâinile ei îl găsiră şi îl mângâiară intim. Din nou îşi dădu seama cât de mult se controlează el, lăsând-o să-şi aleagă calea asta lentă.

Ea se ridică în genunchi, mângâindu-l cu degetele ei sensibile. El îi cuprinse faţa în mâini şi îşi duse gura pe gura ei, plin de dorinţă. În timp ce sărutările lor se adânciră, degetele lui înlăturară

ultimele bucăţele de dantelă de pe trupul ei şi mângâiară locurile pe care le acoperiseră, tachinând-o, înflăcărând-o, umplându-i fiecare por cu o dorinţă fierbinte.

Cu numele ei pe buze, se lăsă jos pe pat, alături de ea, unde o iubi cu mâinile şi cu gura, arătându-i ce avea în suflet. Picioarele li se împletiră şi el se ridică deasupra ei. Ochii ei se întunecară. Sărutându-i buzele, îl îndrumă spre ea. Apoi începu ritmul fără timp care le potolea focul şi totodată îl aţâţa.

Ajunseră ia mai multe extazuri, până când se părea că plăcerea nu mai putea creşte. Atunci, ceva înflori în ei şi îi făcu să depăşească orice închipuire.

Mai târziu, ea stătea culcată în braţele lui, cu trupul satisfăcut şi cu inima plină de mulţumire. Nu-şi închipuise că ei putea fi un iubit atât de tandru, nu se gândise niciodată că o va iubi cu mâinile, cu trupul şi cu vorbele blânde.

Când îl întâlnise prima dată, presupusese că, la fel ca orice playboy, va fi preocupat de propriile lui necesităţi. Când îl cunoscuse mai bine, îşi dăduse seama că în multe privinţe nu era un bărbat egoist; dar abia în ultima oră descoperise cât de mult putea oferi.

Azi, inima ei era plină de admiraţie şi dragoste pentru el. Va fi dificil să renunţe la el şi imposibil să-l uite. El o alintase în aşa măsură, încât nimeni altcineva nu va mai putea suferi comparaţia. O întrista gândul că l-ar putea pierde. Înlătură acest gând, luptându-se să trăiască din plin această singură zi, să se bucure de acest timp petrecut cu el, să lase să se întâmple ce se va întâmpla.

— Trezeşte-te, leneşo, îi şopti el, sărutându-i pleoapele.

— Sunt trează, făcu ea visătoare.

El o luă în braţe şi o sărută, până se trezi de tot.

— De ce ai făcut asta?

— Ce am făcut? zise el privind în ochii ei.

— M-ai făcut să-mi fie din nou foame, tocmai când mă simţeam atât de satisfăcută.

— Chiar te-ai simţit, zău? Expresia de pe chipul lui reflecta mândrie masculină. Bine, acum că am început ceva, pariez că te aştepţi să şi termin.

— Ai ghicit. Se instală bine în braţele lui.

El oftă.

— Munca unui bărbat nu se încheie niciodată.

— Da, niciodată.

Ea întinse mâna după o pernă să o arunce în el dar, cum ei o săruta fierbinte, mâna ei se opri în aer şi îşi schimbă cursul:, cuprinzându-l.

Era aproape de amiază când o trase, în cele din urmă, sub duş. Dragostea o lăsase ameţită şi leneşă.

— Grăbeşte-te, o împinse el cu afecţiune. Avem de făcut un drum lung cu maşina.

— Ce?

— Pentru că trebuie să mâncăm ceva şi să ne îndreptăm spre munţi, aşa că să-ţi iei aparatul de fotografiat.

Ea se întoarse spre el.

— Am şi eu un cuvânt de spus în planurile astea?

Mâinile lui începură să o săpunească în cercuri mici, de la umeri în jos, tot aşa cum făcuse cu spatele ei.

— Un cuvânt de spus? întrebă el, în timp ce mâinile lucrau mai jos.

— Sigur, poţi avea ceva de spus. Ce voiai să sugerezi?

Ea închise ochii şi înghiţi ca să-şi stăpânească dorinţele pe care el ie aducea din nou la suprafaţă.

— Nu-mi mai aduc aminte.

— Ce-o să mă fac cu tine?

Ea ridică din umeri.

— O să te gândeşti tu la ceva. Sunt sigură.

O oră mai târziu, erau afară în răcoarea proaspătă a unei dimineţi de noiembrie. Se urcară în maşina lui şi merseră câteva intersecţii mai departe până la un restaurant. După o gustare între micul dejun şi prânz, se îndreptară spre munţi. Annie îşi puse cutia cu aparatul de fotografiat la picioare şi se lăsă pe spate, să se bucure de privelişte. Ceva mai târziu, intrară pe un drum particular şi trecură printr-o pădure de plopi, pini, molizi şi zadă, unde frunze uscate şi ace de brad făceau un covor pe întinsul pădurii.

Taylor încetini când se apropiară de o cabană rustică, cu o verandă acoperită, uriaşă, care avea o privelişte spre munte ce-ţi tăia respiraţia. Întinzând mâna în compartimentul de mănuşi, el apăsă un buton de acţionare de la distanţă şi uşa garajului se ridică. El băgă maşina înăuntru şi închise uşa.

— Aşteaptă aici până aprind lumina.

Coborî şi apăsă un buton, înainte de a veni la portieră.

Cu un aer de mândrie vizibilă, o duse sus, în interior.

— Aici e acasă.

Ea făcu un tur lent prin camera deschisă, uitându-se la ferestrele înalte dinspre privelişte şi la uriaşul cămin de piatră care acoperea un perete.

—Îmi place, spuse ea, îndreptându-se spre etajera lungă de deasupra căminului. Buzele ei se ridicară într-un zâmbet, când descoperi jucăria cu tăietorul de lemne sculptat în ziua în care îl adusese pe Brian la magazin, la ea. Dădu jucăriei un bobârnac uşor şi micul tăietor se clătină pe etajeră.

—Mă întorc imediat, spuse el îndreptându-se spre uşă. Trebuie să descarc maşina.

Ea dădu din cap absentă, îndreptându-se spre capătul etajerei ca să se uite la un grup de fotografii înrămate, Văzu un Taylor mult mai tânăr stând în picioare alături de un bărbat mai în vârstă, lângă o rablă pe jumătate asamblată. Bărbatul mai vârstnic semăna atât de mult cu Taylor, încât trebuia să fie tatăl lui. Mai era şi altă fotografie cu ei, de data asta împreună cu o femeie, stând pe treptele din faţa unui mic bungalou alb. în spatele lor, o coroană de Crăciun, din pin, atârna pe uşă.

Stăteau braţ la braţ şi zâmbetele lor erau asemănătoare. Pe feţele celor trei strălucea unitatea familiei. Femeia purta o haină de casă, modestă, bărbatul era îmbrăcat în haine de lucru albastru închis iar Taylor, tânăr, purta jeanşi şi o cămaşă în carouri. Arătau cu toţii fericiţi, dar ceva nu se potrivea.

Asta nu era casa cu coloane în care îşi Imaginase ea copilăria lui. Casa din fotografie putea să se afle în multe locuri, în şi în apropiere de Colorado Springs, dar era sigură că nu era într-un cartier de lux, sau lângă un teren de golf.

Ea îl zări pe Taylor ducând în bucătărie o pungă cu zarzavaturi. Un moment mai târziu, se îndrepta spre cămin, cu o cutie mare de carton sub braţ.

— Ce-i asta? întrebă ea.

— O să vezi.

Se opri să aprindă hârtia şi surcelele deja aşezate sub nişte buşteni, pe grătar. Când flăcările izbucniră, el îşi îndreptă atenţia spre cutia de carton. O deschise şi o despachetă cu grijă.

Gura lui Annie se deschise în timp ce o pereche de raţe sălbatice, sculptate, apărură din cutie.

— Cum le-ai căpătat pe astea? Am crezut că domnul acela în vârstă, Martin, le-a câştigat la licitaţie.

El zâmbi în timp ce le aşeza pe etajera lui.

— Le-a câştigat.

— Atunci, cum de le-ai căpătat?

— I-am făcut o ofertă...

— ... pe care nu a putut-o refuza, încheie ea.

— De fapt, n-a fost aşa. Domnul Martin e un om cumsecade, cu un oarecare sentimentalism. Când i-am explicat că pentru mine aceste sculpturi au o semnificaţie specială, s-a oferit să mi le dea la preţul la care le licitase.

Ea clipi, confuză.

— Ai fi putut cumpăra o pereche cu mai puţini bani, la magazinul nostru.

— N-ar fi fost acelaşi lucru. Aceste sculpturi îmi vor aminti întotdeauna de ziua în care le-ai donat, de licitaţie... de tine.

Zâmbetul ei era tandru.

— Tu eşti cel sentimental.

— Sunt vinovat, aşa~i. Îşi ridică palmele. Pentru orice eventualitate, domnul Martin va veni săptămâna viitoare să-şi aleagă o altă pereche de sculpturi. Ei îţi admiră arta, cu adevărat. O mulţime de oameni te admiră. De fapt, nu m-ar mira ca

săptămâna viitoare să fie aglomeraţie la magazinul tău.

—Desigur, tu nu vei avea nimic de-a face cu asta.

Ea îi zâmbi şiret.

—După cum ţi-am zis, licitaţia a prezentat cumva activitatea ta. Tu eşti cea care dă lucrului tău o asemenea calitate.

—Nu mi-ai spus niciodată aşa ceva.

Ea făcu un pas spre el.

—Nu ţi-am spus?

El o strânse în braţe.

—Nu mi-ai spus partea aceea despre calitate.

—Am crezut întotdeauna că eşti o femeie de calitate, Annie, dar bănuiesc că mai sunt unele lucruri în legătură cu mine, de care nu eşti sigură.

—Mai exact, mai sunt încă unele lucruri în legătură cu tine, pe care nu le cunosc.

El o studie un moment.

—Încă mă mai crezi un playboy răsfăţat, în formare?

Ea clătină din cap.

—Asta n-a fost corect din partea mea, aşa-i?

El ridică din umeri.

—Bănuiesc că e vorba de filosofia potrivit căreia cine se aseamănă...

—Tot n-a fost corect din partea mea. Nimeni nu-şi alege prieteni care să-i semene perfect.

Atâta lucru învăţase şi ea în aceste săptămâni.

—Am făcut câteva judecăţi pripite despre tine, Taylor, şi îmi cer scuze. Presupun că asta dezvăluie mai multe despre nesiguranţa mea, decât orice altceva.

—Asta înseamnă să recunoşti foarte multe. Îi

sărută vârful nasului. Se acceptă scuzele. O sărută pe buze. Apropo, scuzele îmi fac întotdeauna foame. Te-aş putea atrage la un pahar de vin, la un tur al casei şi la un Pui Malone?

—Cine găteşte? întrebă ea.

—Noi.

—Vrei iar să avem probleme cu gătitul?

—Nu, dacă am şi eu un cuvânt de spus.

—Atunci, accept.

O conduse la bucătărie, unde deschise o sticlă rece de Piesporter şi umplu două pahare. Apoi se întoarseră la cămin.

—Îmi place cum e aranjat, spuse ea, iar priveliştea din fiecare cameră e spectaculoasă.

—Eu am desenat planurile şi am urmărit construcţia. Am şi un apartament în oraş, dar ăsta-i căminul meu, de fapt.

Ea arătă spre fotografia lui Taylor cu rabla semidistrusă.

—Bănuiesc că ţi-au plăcut totdeauna maşinile.

—Da, totdeauna. Tata şi cu mine găseam pe undeva un 1914, o refăceam la sfârşituri de săptămână şi o vindeam apoi cu un câştig. Toată lumea dorea un Porsche, iar acest model era simpatic şi ţi-l puteai permite. Asta din fotografie ora o adevărată rablă când am găsit-o. Zâmbi puţin. Când treceai de la o viteză la alta, parcă făceai cartofi piure, dar am reparat-o, înainte de a o vinde.

— Deci nu te-ai născut în agenţia de maşini de lux a familiei?

El clătină din cap.

— Când eram încă la universitate, am moştenit o mică sumă de la o poliţă de asigurare, iar după

absolvire am început cu maşini uzate. Un lucru a dus la altul şi, în cele din urmă, am fost în situaţia de a cumpăra agenţia. Aşa că, nu, nu m-am născut cu linguriţa de argint în gură, dacă asta credeai.

Aşa crezuse, dar nu era obligată s-o spună. Fusese clar tot timpul. Ea întinse mâna după altă fotografie de pe etajeră, cea a celor trei.

— Asta e familia ta?

El dădu din cap, expresia lui devenind întunecată.

— A fost familia mea;

— O, zise ea uimită. Îmi pare rău, Taylor.

El clătină din cap când se uită la fotografie.

—S-a întâmplat cu mult timp în urmă... când mai eram încă la colegiu, la Boulder. În fiecare toamnă, ălor mei le plăcea să plece la cabana unchiului meu, în Woodland Hills. Într-un sfârşit de săptămână, erau pe drumul de întoarcere, când a început o furtună timpurie de zăpadă. Trăsăturile lui se încordară de regret. Ar fi trebuit să tragă pe dreapta şi să aştepte să se facă ziuă, dar tatăl meu nu s-a gândit niciodată că ar putea lipsi o zi de la lucru. Ştirea despre accident spunea că au derapat în faţa unui camion. Taylor înghiţi în sec şi se uită în altă parte. Cel puţin, a fost rapid. Mi s-a spus că n-au suferit.

Degetele ei îi cuprinseră braţul.

—Nu trebuie să te învinovăţeşti pentru ce s-a întâmplat. A fost un accident.

Ei o privi surprins.

—Eşti perspicace. Dar gândeşte-te, Annie, dacă aş fi venit acasă în acel sfârşit de săptămână, eu i-aş fi condus şi aş fi insistat să ne oprim în ziua aceea.

Ea clătină din cap şi ridică din umeri.

—Cine ştie? Poate nimic nu s-ar fi schimbat. Nu poţi să ştii ce a fost în mintea tatălui tău în ziua aceea. Tu doar crezi că ştii motivele pentru care a făcut ce-a făcut. Şi nu trebuie să te învinovăţeşti pe tine. Ei n-ar vrea ca tu să faci asta.

—Nu... n-ar vrea. El îi atinse faţa şi expresia lui deveni gânditoare. Bănuiesc că totul e să înveţi cum să ierţi.

Ea aprobă din cap.

—Tu ai învăţat cum să faci asta, Annie?

Cu degetul mare, se plimba înainte şi înapoi pe bărbia ei.

—Poftim?

Expresia ei deveni depărtată.

—Ai învăţat cum să ierţi... pe tatăl tău... şi pe tine însăţi?

Privirea ei se depărtă şi inspiră adânc.

—Nu, încă nu pot să spun că am învăţat.

—Ei bine, când reuşeşti, să mă anunţi şi pe mine.

Ea nu putu decât să dea din cap aprobator şi să spere că ei va continua să fie răbdător cu ea.

Capitolul 11

A doua zi dimineaţă, Annie închise uşa apartamentului ei şi ieşi la soare, pe palierul deschis. Tremura în răcoarea toamnei târzii, când se uită la munţii din depărtare, amintindu-şi de plăcerea de a fi stat alături de Taylor pe terasa casei iui, cu o zi înainte.

Se uitaseră în jos, în albastrul adânc al unui lac

glacial, când vântul trecu brusc prin defileu şi învolbură liniştea lui de oglindă transformându-l într-o mare agitată.

Se gândi la Taylor McQuaid, la forţa şi blândeţea lui şi îşi dădu seama că, în ultima vreme, nu se prea gândise la altceva. Totuşi, avea de condus o afacere. Era timpul să se apuce de lucru, se gândi ea când o porni în jos, pe scară, spre uşa din spate a magazinului.

— Hei, o strigă Bear când o zări.

— Lasă-mă să te ajut. Sări pe ultimele două trepte să-i deschidă uşa, în timp ce el căra o cutie de mostre de lemn.

El mormăi când depuse greutatea pe masa de lucru. Luă un cuţit curbat şi tăie legăturile.

— Nu te-am prea văzut în ultima vreme. Se uită la ea, în timp ce desfăcea cutia, observând strălucirea luminoasă a ochilor ei şi roşeaţa obrajilor. Ai avut un sfârşit de săptămână plăcut?

— Grozav. Zâmbetul ei era cald. Dar tu?

— Daa! Am deschis magazinul pentru câteva ore, ieri după-amiază. Am făcut afaceri bune. O mulţime de persoane care au participat la licitaţia aceea, au avut vorbe bune despre tine.

— M-am distrat acolo. Raţele sălbatice pe care le-am donat noi, au luat un preţ foarte bun.

— Am auzit. E o reclamă bună. A adus o grămadă de noi clienţi din aceia care au bani de cheltuit. Ce face băieţelul acela, Brian? întrebă el.

— Nu l-am mai văzut, dar o să fiu cu el săptămâna viitoare, în excursie la munte.

— Ei, atunci cred că pot să întreb şi de băiatul ăla mare... Taylor, parcă?

— E bine.

Ea se agită, ajutându-l să descarce mostrele de lemn şi să le întindă pe masă.

—Voi doi, o să fiţi împreună de acum înainte? Tonul lui era obişnuit, dar ochii îi erau atenţi şi o urmăreau să-i dea răspunsul.

Ea ridică din umeri.

—Greu de zis... poate.

El îi zâmbi, într-un fel care spunea că o cunoştea mai bine.

—Ei, era şi timpul.

Ea ridică mâinile în semn că să nu o ia prea repede.

—Da, mă întâlnesc cu el... acum. Probabil că mă pregătesc singură de o mare deziluzie.

—Optimiştii nu te-ar primi în clubul lor cu o asemenea atitudine.

In ochii lui negri era o licărire de tachinare.

—Tu trebuie să ştii. Tu eşti doar incurabilul optimist al deceniului.

—Păi, dacă n-ai curaj, n-ai glorie. Ii zâmbi.

—Dar aminteşte-mi de vorba asta după ce mă prăbuşesc şi iau foc, vrei? Puse cutia deoparte.

Privirea lui se îmblânzi.

—Adevărat, Annie, e timpul să începi să trăieşti, e timpul să-ţi asumi nişte riscuri. Eşti prea tânără ca să fii atât de prudentă şi convenţională. Lasă să intre şi puţină emoţie în viaţa ta.

—Am partea mea de emoţie, mulţumesc.

—Zău? Ochii lui căpătară o strălucire pofticioasă. Hmm, ia povesteşte-mi.

—Calmează-te. Nu divulg amănunte.

El îşi scărpină barba, în timp ce expresia iui se schimbă în uimire.

—Iartă-mă că sunt cam prost, dar nu înţeleg.

—Ce nu înţelegi?

—Dacă îţi place cu adevărat tipul ăsta, de ce prevezi nenorocire şi tristeţe?

Ea ridică din umeri şi îi evită privirea.

—Cred că din cauză că e genul de bărbat care e. Se opri şi îşi pocni palmele de masă. Bine, am văzut că nu e copilul răsfăţat care a primit totul pe o tavă de argint, aşa cum am crezut, dar e atât de frumos şi fermecător...

—Şi ce-i cu asta? Nu îşi doreşte orice femeie un asemenea bărbat?

—Asta-i problema. Te întreb, cum poate un bărbat ca acesta să-i rămână credincios unei singure femei? El va atrage femeile toată viaţa lui – cam multă tentaţie, aş spune.

Îndoiala îi înnoură ochii şi un aer de durere îi apăru pe trăsăturile feţei.

Bear clătină din cap.

—Cam confunzi lucrurile, surioară.

—Mi-e teamă doar că...

—Temerile nu mai sunt atât de mari, când ie exprimi cu glas tare.

Bear ridică interogativ din sprâncene.

—Ei bine, când un bărbat e frumos şi încântător şi bogat, ca Taylor...

—Da, o încurajă Bear.

—Ce poate să-l reţină să ajungă ca tatăl nostru? Un bărbat care n-a putut să stea cu o singură femeie, un bărbat care era îndrăgostit de stilul de viaţă al oamenilor de bani gata...?

Bear dădu din cap.

—Tu priveşti doar la suprafaţă, surioară. Tată! nostru şi Taylor McQuaid nu sunt croiţi din acelaşi material.

— Cum poţi fi atât de sigur?

Ea se opri şi îl privi.

El luă două bucăţi de lemn.

— Ia de exemplu aceste două mostre. Se aseamănă, nu-i aşa? Aceeaşi culoare, aceeaşi varietate, aceeaşi textură.

Ea dădu din cap.

— Dar aici se termină asemănările lor. Ei întoarse cele două mostre şi le examină cu grijă, îi dădu una dintre ele. Controlează micul nod în capătul de sus.

Ea îl găsi şi îşi frecă degetul de el.

— Slăbiciune de structură. Mai mult ca sigur că se va rupe aici când îl vom lucra. Acum controlează-l pe celălalt.

El îi dădu cealaltă mostră.

Ea o răsuci în mâini, pipăind-o cu degetele, uitându-se critic la ea. Se uită în sus cu o întrebare în priviri.

— Calitate buna, replică el. Rezistă ia presiune şi durează în timp.

Ea puse jos lemnul.

— Şi, ce vrei să spui cu asta?

— Nu confunda oamenii, unii cu alţii, cum faci tu. Dădu din cap. Fiecare e diferit în lucruri mici care determină însă o mare deosebire.

— Dar cum poţi fi sigur că l-ai ales pe cel potrivit?

Mâna i se sprijini pe lemnul fără defect.

— La fel cum alegem lemnul. Experimentezi. Nu există înlocuitor pentru asta.

Ea îi zâmbi.

— Experienţa poate fi dureroasă – cine ştie, poate chiar fatală.

— In cazul cel mai rău, vei supravieţui. Ai

supravieţuit unei copilării dificile, nu-i aşa?

Ea dădu din cap.

—Amândoi am supravieţuit.

—Eu cred că asta e doar o parte a problemei, dacă mă întrebi pe mine. Ridică din umeri. Ştiu, ştiu, nu m-ai întrebat. Dar, draga mea, trebuie să renunţi să compari orice bărbat frumos pe care-l întâlneşti şi care vorbeşte elegant, cu tatăl tău. El era nestatornic, recunoaşte. Asta era hiba lui. Nu orice bărbat care arată bine şi e fermecător trebuie să fie ca ei. Îi zâmbi. Ia-mă pe mine, de exemplu.

Ea râse.

—Am prins ideea.

Ea ocoli masa şi îi strânse braţul.

—Sper că ai dreptate, fratele meu mare, chiar sper să fie aşa.

Un moment mai târziu, ea înălţă capul şi se uită în sus la el, curioasă.

—Întotdeauna mă faci să mă simt mai bine.

El o îmbrăţişă.

—Sunt bucuros să aud asta.

—Nu-l mai urăsc atât de mult pe tata. Poate că slăbiciunile lui erau structurale, cum spui tu. Se uită la lemnul cu defect. Poate, în mare măsură, nu se putea opune.:, era, pur şi simplu, slab.

Îşi dădu seama că slab nu era un cuvânt pe care l-ar folosi vreodată ca să-l descrie pe Taylor McQuaid.

—Cred că ai prins bine ideea. Îşi înconjură sora cu braţul. Tata era slab şi dedicat mai multor lucruri decât vom şti vreodată.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

—Poate că ar fi timpul ca eu să iert şi să uit tot în privinţa lui.

—O să fii mai fericită când vei reuşi asta. Ştiu că eu aşa sunt. Îi strânse umerii. Avea intenţii bune, ştii, dar nu reuşea să le ducă la îndeplinire până la capăt.

Cred că ne iubea pe amândoi, dar nu putea să ne privească în ochi, pentru că ar fi trebuit să se privească şi pe el însuşi.

Ea dădu din cap şi lacrimile ce-i izvorau din ochi îi curseră în jos, pe obraji. De obicei plângea singură, în camera ei, dar în braţele lui Bear, deschise zăgazurile şi dădu drumul durerii pe care o reţinuse în ea o viaţă.

Când emoţiile se epuizară, se simţi mai uşoară cu câteva kilograme. In sfârşit, îl iertase pe tatăl care o rănise cu atâta timp în urmă şi, făcând asta, începuse să dărâme zidurile care o despărţeau de ceilalţi din viaţa ei.

— Acum mă simt mai bine.

Ea înălţă capul şi încercă să schiţeze un zâmbet slab pentru fratele care o ajutase din nou.

El o mângâie pe cap.

— Eşti o încăpăţânată, dar mi-am închipuit că o să-ţi treacă într-o bună zi.

Ii zâmbi şi ea se dădu înapoi să se uite la el.

— Aşa-i, îi spuse ea.

— La ce-i bun un frate?

Îşi şterse lacrimile de pe faţă cu dosul mâinilor şi se duse la oglindă, să se aranjeze.

Clopoţelul sună la uşa din faţă a magazinului.

— Ei, făcu Bear, se pare că mai mulţi clienţi ne trec pragul. Au curs noi comenzi, după licitaţia de binefacere. Afacerile mergeau cam greu.,. Spune-mi, Annie, vrei să stau în magazin un timp?

Annie îşi înfoie părul şi oftă uşurată. Când se

întoarse spre el, în ochii ei era o forţă nouă.

— Pot să mă descurc. Rămâi aici. Mulţumesc.

Ridică din umeri şi intră în magazin să salute noul client.

— Annie, dragă, sunt atât de bucuroasă că eşti aici.

Nina întinse mâinile să o ia pe Annie pe după umeri, să-i dea o sărutare uşoară pe obraz.

Annie fu puţin uimită de întâlnirea caldă, dat fiind că ea şi Nina nu se cunoşteau prea bine.

— Am fost aici ieri şi vreau să ştii că îmi place micul tău magazin.

Nina se învârti în jurul obiectelor expuse şi arătă spre colţ.

— Ai sala fa de lucru?

Annie aprobă din cap.

— Cum merg miniaturile?

— Le-am vândut pe toate, dragă. De asta am venit aici. De la dineul de binefacere cu licitaţie, se pare că a crescut interesul pentru munca ta.

Se duse în faţă, unde se uită la colecţia de păsări în mărime naturală, din vitrină.

— Măi, măi, ce frumoase sunt! De zile întregi, nu aud decât de preţul pe care l-au obţinut sculpturile tale la licitaţie.

Nina luă o piesă şi i-o dădu lui Annie.

— Am să o iau pe asta şi perechea ei. Fac stoc de sculpturi Malone.

Annie duse sculptura la tejghea.

— Desigur, continuă Nina, telefonul fără fir zumzăie că ai devenit noua favorită a lui McQuaid.

Annie ridică din umeri cu indiferenţă.

— Aşa sunt zvonurile! Rareori sunt adevărate.

— A, ai dreptate. Nina se opri să mângâie spatele

unei sculpturi în mărime naturală. Desigur, de obicei este un grăunte de adevăr pe undeva.

— Pot să te mai ajut cu ceva? întrebă Annie, cu un ton ce spera să fie plăcut.

— Da! Mai fă o cutie cu miniaturi şi mai pune o duzină din aceste drăguţe jucării din lemn. Doamnei Eagleston îi va face plăcere să le pună în Camera copiilor, pe care i-o decorez pentru noul ei nepoţel.

Annie se duse în spatele tejghelei şi deschise vitrina ca să aleagă un sortiment de miniaturi.

Nina se duse în faţa vitrinei.

— Vreau patru din astea, patru din astea şi câte o jumătate de duzină din fiecare dintre acelea. Bate fierul cât e cald, aşa spun eu totdeauna. Nina îi zâmbi. Ascultă, dragă, o vorbă înţeleaptă, vrei? Tu eşti ultima şi cea mai grozavă cucerire a lui McQuaid. Bucură-te! Toată lumea ştie că el poate trata o fată ca pe o regină: să-i dea dineuri, să o ducă în munţi, în călătorii de afaceri. Şi ce dacă nu durează pe vecie? Ce durează oare?

— Presupun, spuse Bear cu o voce tunătoare în spatele lor, că veţi avea nevoie de asta.

Annie se întoarse şi îl văzu stând în deschizătura uşii, ţinând cutia în care fuseseră mostrele de lemn.

— Mulţumesc, spuse ea luând-o din mâna lui.

El îi aruncă lui Annie o privire care o întreba dacă se simte bine. Bănuia că auzise schimbul ei de cuvinte cu Nina şi dădu uşor din cap. El se aşeză alături de ea şi începu să împacheteze miniaturile în foiţă, în timp ce Annie căptuşea cutia cu hârtie.

Nina controlă nota de plată şi completă un cec. Când Bear plecă, ea îi spuse lui Annie, plină de

căinţă:

— Ascultă, Annie, sper că nu te-am supărat. Oamenii au să vorbească totdeauna despre cineva atât de interesant ca Taylor McQuaid. Dar, uneori, gura mea începe să meliţeze şi nu ştiu când să mă opresc.

Annie ridică din umeri, dar când Nina plecă, se încruntă gânditoare.

Săptămâna trecu repede. Taylor o invită pe Annie la cină de câteva ori şi gătiră împreună câteva seri. Ea lăsase deoparte remarcile bârfitoare ale Ninei. Bear îi spusese să analizeze sursa lor şi ea ştia foarte bine că era mai bine ca zvonurile să fie ignorate.

Devreme, în sâmbătă următoare, Taylor o luă cu maşina agenţiei, înainte de a se opri la Casa de copii. Acolo, şase băieţi, dintre care patru de origine indiană, se adunară în spate. Brian se asigură să stea cât se putea mai aproape de Annie.

Băieţii se bucurau de călătoria cu maşina până la Vail, mai cu seamă că Taylor le arătă o turmă mică de berbeci de munte care păşteau de-a lungul şoselei. Când ajunseră în oraş, Taylor întrebă:

— Vreţi să mâncăm aici sau luăm ceva pentru un picnic, mai târziu?

Ii făcu semn cu ochiul lui Annie.

Dornici să meargă ia cai, toţi optară pentru picnic. Taylor trase la un magazin unde se cumpăra din maşină şi luă pui fript, cartofi prăjiţi şi nişte sticle de apă gazoasă.

Când se îndreptară spre cai, Brian întinse mâna între Annie şi Taylor, arătând cu degetul spre un hotel mare din faţa lor.

— Asta-i frumos, făcu el.

— Da, într-adevăr, fu de acord Taylor, liniştit.

Annie şi Taylor schimbară priviri pline de înţeles. Brian arăta spre hotelul Raphael, unde împărţiseră ei apartamentul pentru luna de miere, doar cu câteva săptămâni în urmă.

Zece minute mai târziu, băieţii se învârteau într-un manej, alegându-şi caii dintre cei opt, bine antrenaţi, care stăteau răbdători, legaţi de stâlpi, fără şa.

Taylor făcu prezentările.

— Annie, aş vrea să ţi-i prezint pe Quent Hale, proprietarul şi administratorul acestei excursii în grup. Quent, aceasta e prietena mea, Annie Malone.

Dădură mâna.

— Aveţi cai frumoşi, domnule Hale, spuse Annie, uitându-se la caii lucioşi, bine făcuţi, legaţi de stâlpi.

Quent îşi mută scobitoarea în celălalt colţ ai gurii.

— Sunt prietenii mei şi în aceiaşi timp îmi câştig existenţa cu ajutorul lor. Acum s-a încheiat sezonul. Mâine îi duc în vale, la iernat.

Taylor îl bătu pe umăr pe cowboy.

— Drăguţ din partea ta, că ne-ai lăsat să-i folosim azi. Băieţii abia au aşteptat.

— Ei, las-o baltă, omule, spuse Quent. Doar călărim pe terenul tău din primăvară până-n toamnă. Cel mai neînsemnat lucru pe care-l pot face e să te las să faci o plimbare călare, oricând doreşti.

Annie privi spre Taylor. Acesta mai avea încă surprize ascunse în mânecă. Nu-i spusese că era proprietarul terenului aceluia, Stăteau la poalele

unui munte frumos, nedistrus, la marginea oraşului Vail.

— Ne recomanzi nişte cai anume? întrebă Taylor, făcând un gest spre cai.

Quent dădu din cap.

—Iţi sugerez ca tu să iei murgul. E calul de cap de coloană, pe care îl călăresc eu de obicei. Ceilalţi sunt destul de blânzi pentru copii, aşa că-l pot alege pe care vor.

Se duse în manej cu mersul lui legănat din şolduri şi, când intră, băieţii se uitară la el uimiţi. Imediat le aranjă scările, îi urcă în şa şi îi atinse. Brian era încântat că el călărea chiar în faţa lui Annie care, ca expertă, propusese să rămână ultima.

O porniră pe o cărare îngustă în sus, spre munte, făcând curbe printre pini şi brazi, stârnind uneori iepuri şi păsări. După o jumătate de oră de urcuş continuu, se adunară într-un luminiş aproape de vârf, ca să se uite în jos la locul de unde plecaseră. Sub ei, Vail arăta ca un oraş făcut din cutii de chibrituri. Şoseaua pe care călătoriseră, strălucea ca o panglică de argint aruncată fără atenţie şi uitată.

—Vai, aşa cred că trebuie să se vadă din rai! exclamă Brian.

Taylor privi spre Annie, care călărea alături de el, în timp ce copiii se uitau în jur şi arătau spre pantele de schi, acoperite cu iarbă, de pe muntele Vail, din faţa lor. Fără un cuvânt, el întinse mâna să i-o prindă pe a ei şi îi aruncă o privire care îi spunea ce amintire de neuitat va deveni acest moment pentru ei.

După ce caii se odihniră, porniră iar la drum,

urcând mai sus şi făcând meandre spre coama muntelui. Aici erau puţine semne ale civilizaţiei.

Se opriră ia un râuleţ, ferit de copaci, unde apa curgea rece în tot cursul anului. Taylor arăta în sus, la câţiva metri mai încolo, spre o cascadă.

— Când indienii Ute trăiau pe aici, spuse el, ei procedau în mod înţelept atârnând cerbii şi alt vânat pe care îl prindeau, deasupra unei căderi de apă, ca aceasta, pentru că astfel carnea rămânea rece multă vreme şi nu se strica.

Annie se uită la băieţii de origine indiană. În timp ce Taylor le explica modul de a se baza pe forţe proprii al poporului lor, ei păreau că se înalţă în şa. Şi ei îi crescu inima, văzând că Taylor le insufla stima pentru ei înşişi, făcându-i să se mândrească de moştenirea lor. El părea să ştie cât de important era, pentru aceşti copii fără părinţi, să se simtă bine, mândri de strămoşii lor.

Le spuse cum strămoşii lor îşi construiau cabanele de iarnă ca să reziste la ninsorile abundente, până primăvara. Le vorbi despre dragostea indienilor Ute faţă de sălbăticiuni, spunându-le cum le mulţumeau ei peştilor şi animalelor pentru că îi hrăneau, înainte de a le consuma carnea, ca aliment.

Nu era nevoie să le spună că acei Ute fuseseră alungaţi de pe pământurile lor, care acopereau o mare partea Munţilor Stâncoşi, şi că au fost mutaţi în Sud, în Colorado şi în Utah. Ei ştiau deja asta, iar din această cauză sufereau de un sentiment de dezrădăcinare şi abandonare.

Trecură apa în şir indian şi intrară într-o tabără goală, care avea câteva cabane părăsite.

— Cine locuieşte aici? întrebă unul dintre băieţi,

când se adunară în grup.

— O să vedeţi, dacă stăm cu toţii liniştiţi, răspunse Taylor.

Tăcură, uitându-se în jur cu atenţie. Curând, apărură ca din pământ câteva capete cu blană, urmate de altele. Creaturile curioase ieşiră din ascunzătorile lor, stând pe picioarele din spate şi uitându-se la străini. Fiecare avea vreo optzeci de centimetri înălţime şi o coadă lungă stufoasă.

— Ce sunt astea, Taylor? întrebă Billy, prietenul lui Brian.

— Marmote. Sunt din familia rozătoarelor de pădure. Nu descălecaţi, le atrase atenţia Taylor, altfel fug să se ascundă în bârlogul lor. Sunt curajoase pentru că toată vara şi toamna excursioniştii călare se opresc aici. Deoarece călăreţii nu descalecă şi nu le deranjează, marmotele presupun că nici acum nu se va întâmpla nimic. A trebuit să treacă un timp, explică el, privirea lui întâlnind-o pe a lui Annie, dar până la urmă, ne-au acordat încrederea lor.

Marmotele deveniră mai îndrăzneţe şi înaintară câţiva paşi şezând şi privind, curioase, la băieţii, care se mai uitau încă la ele.

Chip întrebă:

— Alte animale vânează marmotele?

Taylor negă din cap, asigurându-i.

— Nu, animalele astea mici au nişte dinţi ascuţiţi şi sunt destul de iuţi ca să facă să se retragă majoritatea animalelor de pradă. Uneori, câte un vultur mai ridică sus câte una, dacă nu e atentă.

Chip se uită în sus la cerul de deasupra, dar nu văzu niciun vultur deasupra pâlcului de copaci.

— Foloseşte cineva cabanele? întrebă Annie,

uitându-se la cele trei căsuţe primitive aşezate în şir.

Taylor dădu din cap.

—După ce cade zăpada, Quent închiriază automobile de zăpadă la poalele muntelui. Unele cărări sunt marcate special pentru ele. Câţiva oameni stau aici sus şi oferă ciocolată fierbinte şi se asigură că toată lumea e sănătoasă şi în siguranţă.

—Şi marmotele? întrebă ea cu un zâmbet.

—Ele sunt adânc în adăposturile lor, hibernând; pot să vă asigur că nimeni nu le deranjează, spuse el.

Ea îl privi cu ochii strălucind de admiraţie. Era atât de bun cu băieţii, atât de sensibil faţă de nevoile lor, atât de înţelept şi de înţelegător, încât inima i se umplu de dragoste pentru el: în acel moment, era convinsă că Taylor McQuaid era cu adevărat un bărbat în care se putea încrede, un bărbat care nu o va înlătura pentru o altă femeie, după câteva luni fierbinţi.

Bear avea dreptate. Bărbatul acesta nu avea aceleaşi slăbiciuni ca ale tatălui ei. Deşi era, în unele privinţe, la fel ca tatăl ei. Era frumos, era atrăgător; când intra într-un loc, toate femeile de acolo întorceau capul. Dar Taylor McQuaid era un om de caracter, şi în asta consta toată deosebirea. Ea bănuia că era acel tip de om care putea fi credincios, dacă îşi propunea să fie. Şi, în plus, era deja îndrăgostită de el, fără speranţă.

Continuară să călărească, până ajunseră la un luminiş cu iarbă, lângă un izvoraş. Taylor le propuse să facă acolo picnicul, iar băieţii, flămânzi, fură imediat de acord. Annie şi Taylor

despachetară mâncarea şi o aşezară, în timp ce băieţii răcoriră caii. Apoi, Baylor îi supraveghe cum adapă caii şi îi leagă, în timp ce Annie făcea poze.

După o masă însufleţită, băieţii se plimbară peste deal, la râu, unde săriră peste pietre şi încercară să prindă peşti cu mâinile. Taylor o ajută pe Annie să strângă totul, apoi se aşeză pe un buştean lângă ea şi o cuprinse cu braţul.

— Doamne, mi-ai lipsit, spuse el.

— Am fost cu tine toată ziua.

— Nu, aşa ca acum n-ai fost.

El o sărută nesătul.

— Uşurel – se trase ea puţin mai departe – mai jucăm încă rolul de modele, îţi aminteşti?

— Nu ne pot vedea, şopti el, aducându-şi din nou buzele peste ale ei. Doar încă o dată, te rog, altfel cred că am să mor.

Dorinţa lui îi făcu plăcere. Voia să fie în braţele lui, acum şi întotdeauna.

Brian apăru în vârful dealului şi cei doi săriră în lături, simţindu-se vinovaţi.

— Am prins o broască! Vreţi să o vedeţi?

El întinse mâna şi desfăcu puţin degetele. Ei dădură amândoi din cap, văzând creatura capturată.

— Poţi să te joci cu ea aici, spuse Taylor, dar când o să fie vremea să plecăm, nu crezi că ar trebui să-i dai drumul şi să o laşi să trăiască în singurul loc pe care-l cunoaşte?

Brian se încruntă.

— Bine, dar până atunci e a mea!

Cu asta, plecă din nou peste deal, să se alăture celorlalţi, la râuleţ.

— A fost pe aproape, remarcă Annie.

Taylor aprobă din cap.

— Aşa-i, dar e ceva ce trebuie să discutăm, oricum.

Ea se îndreptă.

— Ce anume?

— Trebuie să plec până la New Orleans, săptămâna viitoare, la expoziţia naţională de automobile. M-am angajat cu luni în urmă şi totul e aranjat deja.

— Cât timp? întrebă ea.

— Zece zile. El oftă. Stau şi pentru câteva întâlniri cu clienţii potenţiali de peste ocean.

— Sper să te simţi bine, spuse ea cu sinceritate.

— N-o să mă simt bine... decât dacă vii cu mine. Privirea din ochii lui era rugătoare. Ştiu că timpul e scurt, dar crezi că ai putea veni şi tu – dacă nu toată perioada, măcar o parte?

— Nu... ştiu.

— Mi-am permis să mă informez la linia aeriană şi mai sunt locuri la zborul acela. Aş fi bucuros să mă ocup de asta şi de orice altă cheltuială...

— Nu ştiu, Taylor, îi întrerupse ea, când o îndoială începu să o roadă. Îţi iei de obicei prietenele cu tine, în călătorii de afaceri?

Îi ieşise din gură lucrul ăsta fără să se gândească.

El o privi surprins.

— Asta ce mai înseamnă?

Ea se uită în altă parte şi ridică din umeri.

— Zvonuri goale, presupun.

— Ei bine, spuse el cu ceva mai mult decât doar o urmă de iritare în glas, presupun că, de câteva ori, am luat cu mine un oaspete afară din oraş. Nu e ceva ce fac de regulă – sau frecvent. Dar, când

am fost în legătură cu cineva la care am ţinut cu adevărat... Se opri şi îi studie profilul, un moment.

—Ce s-a întâmplat, Annie?

Ea ridică din umeri şi încercă să afişeze un zâmbet curajos, dar toate fantomele vechilor îndoieli, alimentate de bârfele locale, reînviară brusc în mintea ei.

—Nu e nimic, adevărat.

El scoase un oftat prelung.

—Am crezut că am trecut de toate astea.

—Şi eu am crezut. Îi atinse braţul. Îmi pare rău, nu ştiu ce mă apucă uneori.

—Atunci, ai să vii cu mine? Privirea din ochii lui era atât de rugătoare, încât se forţă să se uite în altă parte.

—Eu... aş prefera să nu vin.

Tăcerea umplu distanţa dintre ei.

—Te deranjează să-mi spui de ce? întrebă el, în cele din urmă.

—Am aflat prea târziu şi am o mulţime de comenzi pe care le-am primit acum. Spre deosebire de tine, nu-mi pot permite să angajez pe cineva care să-mi ţină locul cât sunt plecată.

Voia să se arunce în braţele lui şi să-i spună că l-ar urma pretutindeni, şi la capătul pământului, dacă voia el. Dar mai era o parte a ei, o parte legală de sentimentul ei de autoapărare, care o atenţiona că era deja implicată prea adânc şi se scufunda şi mai adânc.

Ei îşi trecu degetele prin păr, aşa cum făcea totdeauna când era furios.

— Întotdeauna revenim la asta, nu-i aşa? în vocea iui era o răceală care îi sfâşia inima, întotdeauna trebuie să-mi sublimezi deosebirile

dintre noi. Trecutul meu, prietenii mei, afacerea – în special, banii mei – te enervează al naibii de tare! De ce nu poţi înţelege...

El nu-şi termină propoziţia. Copiii veniră alergând peste deal, râzând, înghiontindu-se şi boxând în joacă.

Băieţii sporovăiră pe drumul de întoarcere, dar Annie şi Taylor erau neobişnuit de tăcuţi. Cei mici adormiră în maşină, în cele din urmă, în timp ce Annie rămase trează, pierdută în gândurile ei singuratice.

Capitolul 12

Următoarele câteva zile! a magazin au fost lungi şi nefericite pentru Annie. Ea încercă să înceapă noi proiecte, dar nu avea dispoziţie să le continua. Fusese întotdeauna în stare să-şi exprime pasiunea faţă de artă. Viitorul ei în lumea artei fusese piatra de temelie a viselor ei, ani de zile, dar acum nu i se mai părea atât de important.

De o sută de ori dorise să se fi dus la New Orleans cu Taylor. Ştia că închidea astfel uşi în viaţa ei în loc să le deschidă, dar nu se putea abţine să se gândească la faptul că, deşi Taylor McQuaid nu se născuse cu lingura de argint în gură, îşi putea permite să aibă una acum. Era un om care s-a ridicat singur şi devenise bogat, după standardele ei. Ea şi cu Bear duceau o existenţă destul de modestă. După ce împărţeau profitul din vânzări, erau luni când era bucuroasă dacă avea bani de mâncare.

Cum putea o fată fără relaţii sociale şi cu mijloace modeste, să se potrivească în lumea lui Taylor? Această întrebare o rodea zi şi noapte şi o rosese de la început. Chiar dacă Taylor voia să facă permanentă relaţia lor, cum putea să funcţioneze asta, având în vedere marea deosebire dintre stilurile lor de viaţă?

Bear îi spusese că raţionamentul ei nu avea niciun sens, după părerea iui, dar după conversaţia lor iniţială, el rămăsese tăcut în această privinţă. Era vizibil că ea suferea şi oricine care o cunoştea putea vedea că, dacă era împinsă de la spate, se proptea şi mai adânc în călcâie şi devenea şi mai încăpăţânată.

De aceea, el încerca să meargă în jurul ei în vârful picioarelor, chiar şi la o săptămână de la plecarea lui Taylor McQuaid la New Orleans. Annie ridică privirea când el intră ca vijelia pe uşa din spate a magazinului.

Bear veni la colţul ei de lucru şi lăsă două pungi pe masa ei de lucru.

— Pentru tine, surioară dragă.

— Ce-i acolo? Şedea, uitându-se în gol, simţindu-se prea leneşă pentru a se mişca.

— E o surpriză. Vocea iui suna de parcă vorbea unui copil. Trebuie să le desfaci, ca să le descoperi conţinutul. Apoi trebuie să exclami oh şi ah în legătură cu generozitatea şi atenţia mea.

Ea îi expedie o privire tăioasă care însemna întotdeauna că n-avea nevoie de nimeni să-i spună ce să facă.

In stilul lui prietenos, el o ignoră însă.

— Ei, n-ai de gând să le deschizi?

Ea îi urmă dorinţa, cu un aer de prefăcută

durere.

—Ah, bine!

O desfăcu întâi pe cea mai mare şi descoperi rulouri cu brânză daneză, brânză ei favorită. Când se uită la fratele ei, avea ochii mai blânzi.

Bear credea că mâncarea era un leac pentru majoritatea durerilor. De obicei, îi aducea ierburi şi alimente sănătoase ca s-o vindece de răceală, dar i se păruse evident că rulourile erau mai potrivite pentru o inimă frântă.

—Mulţumesc, Bear.

—E timpul să despachetezi alimentele, să ştii. Luă pungile. Duc astea sus şi te aştept, în timp ce fac cafeaua.

Ea dădu afirmativ din cap. N-avea rost să se opună. Ştia că-i va pune în faţă mâncarea, fie că voia, fie că nu. Nu-şi amintea când mâniase ultima oară, şi totuşi n-avea poftă.

Ii auzise tropăind pe sus. Nu aşteptase ca ea să deschidă şi a doua pungă, ceea ce nu prea era în felul lui. Acest lucru îi trezi curiozitatea. O deschise şi descoperi un pachet de fotografii.

Desfăcu pachetul şi se uită la prima. Lacrimile îi inundară ochii, când văzu imaginea lui Brian zâmbindu-i, în timp ce-şi adăpa calul. Se uită prin ele, ajungând în cele din urmă la fotografiile pe care le făcuse în ziua în care Taylor o dusese la cabana lui.

Trecuseră prin pădure până jos la lac, unde făcuse câteva fotografii grozave, cu păsări de apă şi alte sălbăticiuni. Motive de inspiraţie pentru noile ei proiecte. Inspiraţie pentru realizarea noilor comenzi pe care le primise după licitaţie. Ajunse la ultima fotografie şi simţi că i se pune un nod în gât.

Era o fotografie pe care i-o făcuse lui Taylor în timp ce făcea pe clovnul, fluturând din braţe pentru a simula un zbor, pretinzând că e una dintre raţele pe care nu putuse să le fotografieze, pentru că zburaseră deja spre sud, pentru iernat.

Ar fi dorit să poată zbura şi ea undeva, să fie departe de orice loc care îi amintea zilnic de Taylor McQuaid.

Bear sosi cu o tavă cu cafea şi rulouri cu brânză daneză şi cu corespondenţa din ziua aceea, băgată sub braţ. După ce îi dădu o cană şi farfuria cu rulouri, îi înmână vraful de corespondenţă.

Annie frunzări plicurile.

Bear se aplecă peste masă.

—Ce mai avem acolo – iar note de plată?

Ea dădu din cap absentă.

—Da,. Dar şi câteva noi comenzi. Se pare că magazinul nostru face, în sfârşit, un profit constant şi încă unul destul de bun.

Bear zâmbi.

—Exact ce ţi-ai dorit întotdeauna.

—Da, exact ce mi-am dorit întotdeauna.

Vocea ei era mai curând o şoaptă. Ce se întâmpla oare cu ea? Pentru asta lucrase doar, murise de foame, visase. Atunci, de ce nu era nici pe jumătate atât de încântată ca Bear? De ce nu dansa prin cameră? Oare Taylor îi întorsese toate lucrurile din viaţă cu susul în jos?

Cumva, inima ei nu era de acord cu această logică. Ştia de ce era prost dispusă. În străfundul ei, ea încă mai dorea să fie plecat la New Orleans cu Taylor, iar asta o făcea să fie nemulţumită.

Se uită afară pe fereastră şi văzu cum un vânticel mişca resturi de gunoaie, transformându-

le în mici diavoli de praf prin curte. Fântâna stătea goală, jetul familiar fiind oprit acum, când temperatura scădea noaptea sub zero. Priveliştea o făcea să fie şi mai deprimată.

Se uită în jos şi începu să sorteze noile cataloage primite. Mâna i se opri, când ajunse la o revistă. Ochii i se măriră, când văzu titlul: Creative Cuisine. Uitase de concurs. Ea, şi Taylor nu câştigaseră, probabil, călătoria la Paris, dar nu se simţea foarte deziluzionată.

Deschise numărul de vacanţă şi se uită la tabla de materii, apoi începu să răsfoiască paginile. Ajunse la secţiunea despre concursul de gătit.

Era emoţionant să vadă că ea şi Taylor obţinuseră o Menţiune şi era foarte plăcut să vadă tipărită reţeta ei. Era şi o fotografie ce o însoţea.

Se lăsă pe spătar, uitându-se la fotografia lui Taylor ţinând-o de talie şi zâmbindu-i. Brusc, ea văzu în fotografie ceva ce nu fusese capabilă să recunoască altădată.

Aerul de pe chipul lui, când se uita la ea, era de pură încântare. Era un bărbat îndrăgostit şi rămase uimită descoperind că trebuie să se fi îndrăgostit de ea încă de pe atunci... şi tot timpul de atunci.

De ce nu putuse ea oare să vadă asta mai devreme? Oare fusese atât de cufundată în propriile ei sentimente faţă de el? Desigur, el nu-i spusese niciodată ce simte, dar asta nu însemna că nu încercase.

Se gândi la momentele din trecut, când îi spusese că era ceva ce voia să-i spună şi îşi aminti că ei îi fusese teamă să audă, teamă să-i facă faţă, aşa încât găsise totdeauna o cale să-l sustragă sau să schimbe subiectul. Poate că îşi închipuise că,

dacă nu-l lasă să-i spună despre sentimentele lui, atunci nu va trebui să se ocupe de ele... sau de implicaţiile lor cu bătaie lungă.

Tot timpul, ea fusese aceea care se temuse să privească viitorul în faţă şi se îngrozise de ce le-ar putea aduce acesta. Cu o groază care îi făcea rău, contemplă faptul că era ea aceea, şi nu el, care aruncase mereu obstacole în calea lor. Ea îl pedepsea pentru lucruri pe care nici nu le făcuse, pentru lucruri pe care s-ar putea să nu le fi făcut niciodată.

O dezamăgi faptul că fusese laşă, nevrând să-i dea o şansă celui mai bun bărbat pe care-l întâlnise, din cauza propriilor ei temeri mărunte. Ce însemna pentru Taylor acest lucru? Lipsa ei de încredere fusese cu siguranţă o lovitură pentru mândria lui. Visele privind recunoaşterea ei ca artistă se realizaseră, dar fără Taylor, ca să sărbătorească acest lucru cu ea, nu mai păreau atât de valoroase ca înainte. Avusese pe cineva deosebit în viaţa ei dar îşi arătase neîncrederea în el, îl insultase şi îl îndepărtase.

De data asta, încurcase cu adevărat lucrurile şi, în acel moment, se hotărî să facă ceva în legătură cu asta. Puse revista sub braţ şi se îndreptă spre apartamentul ei.

Se uită la calendarul din bucătărie şi numără zilele. Taylor se va întoarce curând de la New Orleans. Trebuia să găsească un plan perfect, prin care să-i spună ce avea de spus.

Cu o seară înainte de întoarcerea lui Taylor, Annie îşi aranjă cu atenţie deghizarea. A, doua zi dimineaţa, aranjă ca o limuzină să o lase la magazinul lui McQuaid, puţin înainte de ora

închiderii. Îşi petrecu restul zilei făcându-şi pregătirile.

Când şoferul trase pe alee, ea aştepta la intrare, purtând o rochie strâmtă cu bretele, o pălărie cu boruri largi şi ochelari mari de soare, li făcu semn şoferului cu batista de dantelă. El se opri şi ocoli maşina ca să-i deschidă portiera, în timp ce ea cobora atentă treptele, cu tocurile înalte.

— Bună ziua, încotro, doamnă?

— La magazinul McQuaid, mulţumesc.

Ea se aşeză în spate, iar el inhală dâra de parfum scump, franţuzesc. Pe drumul spre magazinul Sui McQuaid, ea îşi repetă în gând planul. Ca în majoritatea planurilor de atac, succesul lui depindea de factorul surpriză. Dar şi de o bună interpretare.

—Vreţi să vă aştept, doamnă?

După cum îi indicase, şoferul trăsese în faţa uriaşelor ferestre ale salonului de expoziţie. El îi deschisese uşa şi ţinea mâna întinsă.

Întinse şi ea mâna, purtând mănuşi lungi, negre, şi îşi puse mâna în mâna lui.

—Nu va fi nevoie.

Ea îl lăsă să o ajute să iasă, apoi îi dădu o bancnotă împăturită.

—Mulţumesc.

El plecă, în timp ce ea se apropia de uşile duble. Imediat, doi vânzători, care văzuseră toată scena, alergară să-i deschidă uşile. În birouri se răspândise deja ştirea că apăruse un client adevărat în expoziţie.

—Vă mulţumesc, domnilor. Ce drăguţ din partea dumneavoastră, spuse Annie, cu o voce dulce ca zahărul.

—Putem să vă ajutăm, domnişoară...?

—Am venit, o lungi ea, să cumpăr un automobil... azi.

Se străduí să imite mersul lent al lui Marilyn Monroe prin salon.

Vânzătorii, cu ochii cât cepele, se grăbiră să o urmeze.

—Spuneţi-ne ce aţi dori.

—S-ar putea să vă surprindă, băieţi, dar eu sunt obişnuită cu ce e mai bun. Vocea ei coborî seducător.

—Sunt sigur de asta, spuse cel mai înalt dintre cei doi tineri.

—Atunci, arătaţi-mi. Desigur că ce e mai bun e şi mai scump, nu-i aşa?

—Da, doamnă, făcu cel mai scund dintre cei doi. Aşa merge treaba în general.

Ea îşi duse mâna la pieptul, pe care îl reliefa din plin.

—Asta e şi experienţa mea.

—Această maşină mică, nouă-unsprezece Turbo, e drăguţă. O conduseră prin salon. Are tot ce v-aţi putea dori.

Annie se aplecă mai aproape să citească preţul afişat. Ameţi brusc. Un fleac de o sută de mii.

—Da, mi-ar plăcea să conduc modelul ăsta.

Majoritatea salariaţilor biroului ar fi trebuit să plece deja, dar se adunaseră în spatele tejghelei de la primire, ca să urmărească spectacolul.

—E frumoasă, dar n-aş cumpăra nimic fără să încerc mai întâi, nu-i aşa?

—Sigur, doamnă, spuseră cei doi la unison.

—Mă duc să iau cheia, spuse cel mai înalt, iar Fred o să vă deschidă portiera şi împreună vom

conduce maşina chiar de aici, din expoziţie.

Fred rămase cu gura căscată.

—Ah, băieţi, n-aş vrea să vă deranjez pe niciunul din voi.

—Nu e niciun deranj, doamnă, spuse Fred repede, eu am să deschid uşa.

—Vă rog să mă iertaţi că vă spun asta, dar sunt obişnuită să tratez cu şeful.

Zâmbetele lor părură să dispară.

—Sper că mă înţelegeţi, dar nu m-aş gândi să cumpăr maşina asta frumoasă dacă nu mă însoţeşte patronul în persoană, în cursa de încercare. Doar aşa fac eu afacerile.

— Desigur, proprietarul, replică cel mai înalt. Fred, caută-l pe domnul McQuaid, în timp ce eu îi ofer doamnei o cafea.

Fred se grăbi prin salon şi se opri apoi în hol.

—Cum doriţi cafeaua, doamnă?

—Cafea?

Îşi mişcă greutatea pe celălalt şold, mişcare pe care vânzătorul nu o scăpă.

—E prea târziu pentru cafea. La ora asta, de obicei beau şampanie.

Vânzătorul îşi drese glasul.

—Nu e o idee prea bună, înainte de a conduce.

—O! îi atinse ea braţul şăgalnic, ai dreptate, îmi pare bine că eşti aici să nu mă laşi să intru în bucluc.

El aproape că-şi înghiţi limba.

—Desigur, doamnă.

Fred bătu elegant la uşa biroului lui McQuaid.

—Intră, spuse Taylor, morocănos, uitându-se la ceasul de pe birou.

—Domnule McQuaid, nu v-aş fi deranjat dacă n-

ar fi fost ceva important. Avem un client în expoziţie care vrea să conducă maşina Turbo.

—Foarte bine, duceţi-l să facă un drum de probă.

Fred inspiră adânc.

—Clientul e o femeie – şi ce femeie – şi e gata să cumpere, preţul nu contează.

—Atunci, care-i problema, Fred?

—Insistă să trateze cu şeful. Nu cumpără o maşină, dacă nu o însoţiţi.

Uitându-se din nou la ceas, Taylor oftă.

—Nu poate altcineva să facă treaba asta?

—Aş fi bucuros să mă ofer voluntar, dar e una din acelea mofturoase, şefule. Nu merge decât cu dumneata.

—Bine. Împinse scaunul de la birou şi întinse mâna după haină.

—Bănuiesc că ăsta-i riscul meseriei, domnule. De fapt, s-ar putea să nu vă deranjeze întreruperea: Femeia are cel mai frumos...

—Scuteşte-mă de descriere, îl întrerupse Taylor. Înlăturase femeile, deocamdată. Vin în câteva minute.

Când Taylor intră în salonul de expoziţie, Annie era în spatele volanului, încălzind motorul.

Tocurile lui Taylor făceau gălăgie pe podea, în timp ce se apropia de maşină.

—Bună ziua, eu sunt Taylor McQuaid, spuse el plat, întinzând mâna să i-o strângă.

—Ţine-te bine, domnule McQuaid, să nu cazi. Annie debreie brusc, în timp ce apăsă pe accelerator şi lăsă urme de cauciuc pe podeaua expoziţiei. Vânzătorii rămaseră cu gurile căscate, văzând-o plecând din faţă, în scârţâit de roţi.

—Doamne, Dumnezeule! exclamă Taylor,

ţinându-se de portieră. Ochii i se făcură mari când maşina intră ca săgeata în circulaţie.

— Ţine-ţi firea, McQuaid, am să încetinesc. Dădu drumul la radio. Simpatic stereo.

Taylor se aplecă spre ea.

—Stai puţin. Te-am cunoscut? îmi pare ceva familiar.

—Păi... cu un deget, îşi lăsă ochelarii în jos de pe nas, îşi flutură genele spre el, apoi ridică la ioc ochelarii. S-ar putea spune că, dacă încă nu suntem familiari, o să fim.

—Ah, la naiba, Annie, gemu el. Ar fi trebuit să ştiu că tu eşti. Nu sunt în dispoziţie de joacă, întoarce.

—Încă nu. Făcu o cotitură, apoi o luă pe o alee pustie. Este drumul meu de încercare, îţi aminteşti?

—Bine, atunci opreşte şi lasă-mă să cobor.

—Eşti cu adevărat supărat pe mine, nu-i aşa?

—La naiba, Annie, n-ar trebui să fiu? Sunt îndrăgostit de tine şi tu îmi arăţi clar că nu am nicio şansă. Acum opreşte, îi ordonă el, când ea nimeri într-o groapă care îi făcu pe amândoi să dea cu capul de plafon.

—Nu. Ea ieşi din alee şi, printr-o poartă deschisă, se îndreptă spre marginea unei păduri.

Un moment mai târziu, ea opri motorul, scoase cheia, trase de rochie şi dădu drumul cheii în sân.

—Nu ştiu ce dovedeşte asta, zise el. Nu am de gând să caut cheia aia.

Ea ridică din umeri şi ieşi din maşină. Scoţându-şi pantofii cu tocuri înalte, îi aruncă pe banchetă şi se aplecă să se uite la el prin geamul deschis.

—Contez pe asta, McQuaid.

Porni spre pădure, mişcându-şi provocator şoldurile.

Asta era prea mult! Taylor coborî din maşină şi trânti uşa. Ce credea ea că face? Asta nu se potrivea deloc cu caracterul lui Annie Malone.

Când Taylor porni pe cărarea îngustă pe care o luase ea, o văzu stând în mijlocul unei frumoase poieni. Ochii lui se lărgiră când văzu o masă mică, rotundă, acoperită cu o faţă de masă albă. Pe ea erau vase de servit de argint şi lumânări. De ambele părţi, erau scaune mici de lemn, pe care le recunoscu ca fiind din bucătăria lui Annie.

Ea se întoarse, scoţându-şi pălăria şi ochelarii şi întinse braţele spre el. În ciuda intenţiilor lui contrare, se repezi direct între ele.

—Mă înnebuneşti. Ştii asta? mormăi ei lângă părul ei.

Ea îi zâmbi.

—Asta e pentru că te iubesc atât de mult.

Privirea furioasă din ochii lui se îmblânzi.

—Mai spune o dată asta.

Trebuia să fie sigur că auzise bine.

—Te iubesc, Taylor McQuaid. Şi m-am gândit mult la tine în ultimele câteva zile.

El o sprijini de coapsa iui şi o privi în ochi, gata să o asculte.

—Ştiu acum că temerile mele faţă de tine îşi aveau rădăcinile în trecutul meu. L-am uitat pe tatăl meu şi am analizat îndelung incorectitudinea vechilor mele atitudini. Căram după – mine o grămadă de bagaje emoţionale pe care nu le mai vreau în viaţa mea. Nu am resentimente faţă de succesul tău, sau de banii tăi, sau de stilul tău de viaţă şi îmi pare rău că te-am judecat greşit. Vreau

un viitor pentru noi doi. Crezi că ne mai poţi oferi o nouă şansă?

El o trase spre el, sărutând-o cu toată fervoarea adunată din cauza unei reţineri prea îndelungate. Era dragostea pe care crezuse că o pierduse. Aceasta era femeia pe care o dorea mai mult decât orice. Acestea erau cuvintele pe care aşteptase să le audă de la ea.

—Ştiu că e ruşinos ca eu să-ţi fac propuneri, dar...

Sărutările lui pline de dorinţă îi înlăturară orice îndoieli pe care le-ar fi putut avea în legătură cu acceptarea iui.

—Te vreau doar pe tine, Annie Malone, de zile, poate de săptămâni întregi, şopti el sugestiv, când buzele ei se depărtară câteva momente mai târziu. Am să-ţi arăt ce gândesc eu despre „propunerea” ta.

Ea îi strânse tare în braţe, neputând să ajungă destul de aproape, neputând să se sature de el. El era singurul bărbat pe care-l va iubi vreodată şi fusese cât pe-aci să-l piardă.

Când buzele li se despărţiră, câteva momente mai târziu, el îi zâmbi.

—Caut o femeie cu care să mă însor, Annie.

Ea zâmbi şmechereşte.

—Asta e o coincidenţă remarcabilă, domnule

McQuaid. Întâmplător, şi eu sunt în căutarea unui soc

Îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui şi îl sărută cu pasiune. Când buzele li se îndepărtară, ea se uită în ochii lui.

—Vrei să formăm o echipă?

—Am făcut o înţelegere, doamnă.

Ea îşi ridică din nou gura spre el şi se sărutară cu toată pasiunea, o pasiune despre care crezuseră că nu se va mai întoarce.

—Mai spune-mi o dată, ceru el câteva minute mai târziu.

Ochii ei străluceau de bucurie.

—Te iubesc... şi am să mă căsătoresc cu tine.

—Bine, spuse el cu o sclipire diavolească. Ştiu unde este un apartament drăguţ pentru luna de miere la Vail.

Ea se uită la el printre gene.

—Da, şi am auzit că a rămas nefolosit ultima oară când a fost acolo o pereche.

Chicotitul lui suna delicios şi tentant.

—Pot să-ţi garantez că, de data asta, nu se va mai întâmpla aşa. Hai să mergem.

Făcându-i semn cu ochiul, Annie îl atrase din nou spre ea.

— Desigur, dragul meu. Vom pleca de îndată ce vei găsi cheia de ia maşină.

SFÂRŞIT

Loveswept

Romane de dragoste, pe care nu le veți uita niciodată, scrise de autori cunoscuți ai genului.

Era frumos, cu o reputație de playboy, exact genul care nu îi plăcea...

Dar el i-a doborît sistemul de apărare cu o pasiune plină de tandrețe, hotărît să îi demonstreze că este un bărbat adevărat, și că pasiunea poate dura toată viața.

Loveswept

Lei 800